„May este un scriitor de thrillere rafinat,
iar romanul său, *Carantina*, este deopotrivă profetic și tulburător."
THE GUARDIAN

CARANTINA

THRILLERUL CARE A PREZIS
O LUME ÎN IZOLARE

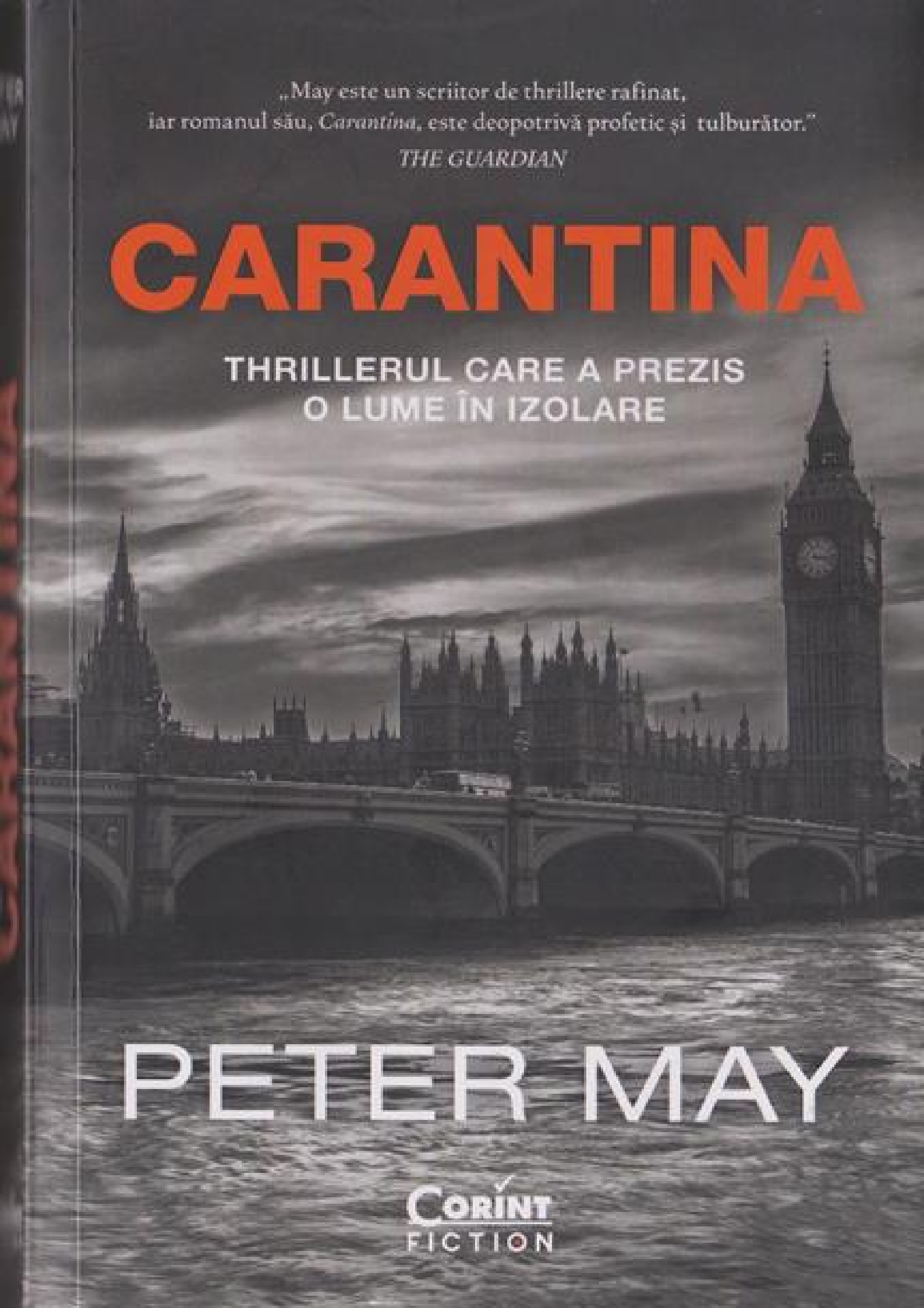

PETER MAY

CORINT
FICTION

Cuprins

CUVANT-ÎNAINTE
PROLOG
CAPITOLUL 1
- I
- II
- III

CAPITOLUL 2
- I
- II

CAPITOLUL 3
- I
- II
- III

CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
- I
- II
- III
- IV

CAPITOLUL 6
- I
- II
- III
- IV
- V

CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
- I
- II
- III

CAPITOLUL 9
- I
- II
- III

CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12

I
II
III
CAPITOLUL 13
I
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
I
II
III
CAPITOLUL 17
I
II
III
CAPITOLUL 18
I
CAPITOLUL 19
I
II
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
I
II
III
CAPITOLUL 22
I
II
III
IV
CAPITOLUL 23
I
II
III
CAPITOLUL 24
I
II
III
CAPITOLUL 25
I
CAPITOLUL 26

CAPITOLUL 27
I
II
III
MULȚUMIRI

PETER MAY

CARANTINA

Traducere din limba engleză de Roxana Olteanu
Titlul original: *Lockdown,* 2020

Corint Books, 2020

Versiune ebook: v1.0, august 2020

Pentru Susie

E cel mai rău virus pe care l-am văzut vreodată…
Nu vom avea unde să ne putem ascunde.

Robert Webster
Virusolog,
St. Jude Children's Hospital,
Memphis, Tennessee, SUA

CUVANT-ÎNAINTE

În 2005, când mi-era imposibil să găsesc un editor pentru thrillerul *The Blockhouse* sau pentru prima mea carte din seria „Enzo”, *Extraordinary People,* am început să lucrez la un roman polițist a cărui acțiune se petrecea pe fundalul unei pandemii de gripă aviară.

La vremea respectivă, cercetătorii au prezis că următoarea posibilă pandemie va fi cea de gripă aviară, sau H5N1. În 1918, gripa spaniolă a ucis între douăzeci și cincizeci de milioane de oameni în întreaga lume, iar despre gripa aviară – cu o rată a mortalității cu cel puțin șaizeci de procente mai mare – se prognoza că ar putea depăși cu mult aceste statistici.

Pentru că făcusem o mulțime de cercetări referitoare la gripa spaniolă pentru *Snakehead,* una dintre cărțile mele din seria „China Thrillers”, subiectul îmi era deja familiar. Dar nimic din ce aflasem nu m-a pregătit pentru ceea ce aveam să descopăr despre H5N1 sau pentru ororile pe care o pandemie de gripă aviară le-ar putea aduce în lume.

Am început să studiez haosul pe care aceasta ar putea să-l declanșeze, precum și felul în care societatea pe care o știm noi ar putea să se dezintegreze rapid. Am ales Londra ca epicentru al pandemiei și oraș complet izolat. Pe acest fundal, oasele arse ale unui copil ucis sunt descoperite pe un șantier unde muncitorii lucrează febril la construirea unui spital de urgență. Detectivului meu, Jack MacNeil, i se cere să investigheze cazul, cu toate că și familia lui este atinsă de virus.

Timp de șase săptămâni am scris, noapte de noapte, ca sub puterea unei vrăji, *Carantina.* Cartea n-a fost publicată. Editorii britanici de la acea vreme

au considerat că portretul pe care îl făceam Londrei sub asediul inamicului invizibil H5N1 era nerealist și că așa ceva nu se va întâmpla niciodată – în ciuda faptului că toate cercetările mele arătau că era posibil cu adevărat. Apoi un editor american a cumpărat seria „Enzo”, iar cărțile mele din seria „China Thrillers” s-au publicat pentru prima oară în State. Atenția mea s-a îndreptat spre cealaltă parte a Atlanticului, iar *Carantina* a fost expediată într-un folder din Dropbox, unde a și rămas. Până acum.

În timp ce scriu asta, sunt din nou acasă, în Franța, cu somația de a nu părăsi locuința decât în situații excepționale. Un nou coronavirus, Covid-19, face ravagii în lume, iar societatea, așa cum o știm noi, se dezintegrează rapid. Chiar dacă rata mortalității acestui virus reprezintă doar o mică parte din rata mortalității în cazul gripei aviare, politicienii sunt nevoiți să țină sub control haosul și panica pe care Covid-19 le răspândesc în lume. Paralelele cu situația prezentată în romanul *Carantina* sunt înfiorătoare. Așa că acesta mi s-a părut momentul potrivit să deschid dosarul prăfuit din Dropbox și să scot acel vechi manuscris, pentru a-l împărtăși cu cititorii mei – măcar și pentru a înțelege cu toții că lucrurile ar putea fi încă și mai grave.

PETER MAY
Franța, 2020

PROLOG

Țipătul ei răsună în întuneric, iar vocea îi pare sugrumată de groază. E cumva tremurat din cauza fricii pe care o simte și ar ridica părut de pe brațe, umeri și ceafă oricărei ființe sensibile. Dar zidurile groase ale acestei case vechi se înfășoară parcă în jurul ororii nocturne, ca pentru a se asigura că singurele urechi care i-ar putea auzi jalea rămân surde.

El înjură, vorbește printre dinți și scuipă în întuneric, furios și frustrat. Ea îl aude pe scări și știe că vrea să-i facă rău. Omul pe care îl cunoștea și în care avusese încredere, ba chiar îl iubise! Simte cum se îneacă în propria incapacitate de a înțelegere. Cum e posibil așa ceva? Își aduce aminte de răceala atingerii lui pe fruntea ei febrilă în acele zile lungi și chinuitoare de boală. De mila din ochii lui. Din ochii lui, care acum ard de furie și de răutate.

Își ține respirația. A mai coborât o treaptă. El crede că este la etaj, iar ea se furișează din birou și îi vede umbra pe scară, îndreptându-se spre camerele de la mansardă. Se întoarce și o ia la fugă pe scări, cu picioarele mici lipăind pe mocheta groasă, spre lumina care intră prin geamul cu vitralii, așternându-se pe podeaua din hol. Degetele ei disperate apucă clanța și trag. Dar ușa e încuiată. Nu e nicio cale de ieșire.

Îngheață când aude urlete la etaj. El știe că a scăpat-o. O clipă, ea ezită. Treptele către pivniță duc de la baie sub scară. Dar înțelege că, odată ce coboară, e prinsă în capcană. Nu e acolo decât vechiul jgheab pentru cărbune, care duce spre aleea dintre case, dar, deși e subțirică, nu e destul de mică să se strecoare.

Casa se cutremură sub pașii lui pe scară, iar ea se întoarce, îngrozită, și dă nas în nas cu o fetiță. O fantomă în cămașă de noapte albă, cu părul negru, tuns scurt, cu ochi mari, negri și migdalați, cu fața ca de cretă. Imaginea copilei o face să simtă spaima care a cuprins-o ca pe niște cuțite precum cele care o așteaptă să o ucidă, înainte să-și dea seama că se uită la propria ei imagine. De nerecunoscut, desfigurată de frică.

— Choy! îl aude ea urlând pe scară și își aduce aminte pe neașteptate de femeia care le arătase prima oară casa, cu multe luni în urmă: panelul fals din zidul marii sufragerii din față; o cameră pe care nu o folosiseră niciodată, o cameră care a fost întotdeauna cufundată în întuneric, în care lumina zilei sau a felinarelor intra pieziș pe la marginile transperantelor.

Agenta imobiliară mișcase o măsuță ca să dea la o parte panelul și să descopere ușa din spatele lui. O ușă veche, albă, cu un mâner rotund, pe care a deschis-o spre întunericul din spate. Întunericul umed, rece și mucegăit al unei cămăruțe din cărămidă, unde o familie de șase persoane se ascunsese ca să se adăpostească de bombe.

Choy nu avea idee ce voise să spună doamna prin „Blitz”, dar le povestise că atunci când bombardierele germane terminaseră cu Londra, se întorseseră din nou spre sud și aruncaseră toate proiectilele rămase peste acest cartier nefericit. Și când porniseră sirenele, oamenii fugiseră ca șobolanii în culcușurile lor de cărămidă să asculte, să aștepte și să se roage pe întuneric. Choy aude iar cum o strigă, iar strigătul lui, ca sirenele de acum peste o jumătate de secol, o fac să pornească în fugă spre camera din față.

Dă repede masa la o parte și bâjbâie cu degetele să desfacă încuietorile panelului albastru. E greu, iar mâinile ei micuțe se chinuie să-l tragă. Îl aude la primul etaj, apoi îi aude pașii în dormitorul mare de sus. Dă la o parte panelul și împinge ușa. Se deschide spre întuneric, iar aerul rece și umed o

înconjoară din toate părțile. Pășește înăuntru și trage panelul la loc. Nu poate să-l încuie pe dinăuntru și nu poate decât să se roage ca el să nu observe. Închide ușa și lumina dispare complet. Se lasă pe vine și își strânge brațele la piept, de frig. E așa de rece aici, așa de întuneric, așa de… iremediabil! Nu e nicio cale de scăpare. Nu-și poate închipui cum ar putea să se înghesuie aici șase oameni. E peste puterile ei să-și imagineze cum ar fi să auzi bombe care cad în jurul tău și să te gândești că tu ești următorul. Dar nu are nevoie de imaginație să și-l închipuie pe bărbatul pe care îl aude acum pe scări sau lumina care se reflectă în cuțitul pe care știe că îl are la el. Orfelinatul din Guangdong este o amintire îndepărtată, copilul care a fost ea, o altă persoană, într-o altă viață. Atât de multe se schimbaseră în doar șase luni! Totuși, ei i se păruse o eternitate, i se păruse că viața aceea era doar umbra unui vis.

Respirația ei e scurtă și rapidă, și i se pare extrem de zgomotoasă. Dar deasupra îl aude pe el, pe holul din față. Pașii grei pe podeaua acoperită cu parchet. Furia din vocea lui, când o strigă iar pe nume. Apoi liniștea. O liniște care se întinde de la câteva clipe la ceea ce ei i se par a fi ore. Acum își ține respirația cât de mult poate, pentru că e sigură că poate s-o audă. Tot liniște. Apoi își înăbușă un țipăt de spaimă când aude scrâșnetul panelului de partea cealaltă a ușii. Inima îi bate așa de repede, încât i se pare că o lovește cineva cu pumnul în piept.

Clanța se răsucește, iar ea se lipește de perete la fel de încet pe cât se deschide ușa. Silueta lui se profilează în lumina din holul din spate. Vede aburii pe care îi face propria ei respirație în aerul rece, profilându-se pe aceeași lumină. El se lasă ușor pe vine și întinde mâna spre ea. Nu poate să-i vadă fața, dar parcă îi simte zâmbetul.

— Hai la tata! spune el încet.

CAPITOLUL 1

I

Cei de la Asociația Friends of Archbishop's Park – care mai erau în viață – scuipau sânge. Cei care nu mai erau în viață, cu siguranță, se răsuceau în mormânt. Ani întregi de planuri minuțioase, menite să conserve acest petic de verdeață, acest colț pe care locuitorii din Lambeth îl iubeau, fuseseră anulate printr-o singură ordonanță de urgență a Parlamentului. Un steag atârna fără vigoare în întuneric, deasupra turnurilor crenelate ale palatului. Arhiepiscopul era în reședința lui. Dar cum buldozerele începuseră să lucreze de la cinci, după numai șase ore de liniște, era puțin probabil să mai fi dormit. Era la fel de puțin probabil ca predecesorii lui, care dăruiseră parcul oamenilor din cartier, să se odihnească și ei cât de cât în pace.

Reflectoare puternice luminau zona. Camioanele Caterpillar scobiseră și fărâmițaseră pământul pe care odinioară se jucau copiii, iar ecoul vocișoarelor lor era acum amuțit de huruitul mașinăriilor. Barele de fier din jurul terenurilor de fotbal și de baschet fuseseră scoase și aruncate deoparte. Rămășițele amestecate ale leagănelor și ale cadrelor pentru cățărare fuseseră așezate lângă clădirile dărăpănate din partea de vest a parcului, în așteptarea transportului. Vechea clădire a toaletei, care ar fi trebuit să fie transformată în cafenea, fusese demolată. Timpul era esențial. Sute de oameni fuseseră angajați pentru acțiunea asta. Se lucra în ture de 16 ore. Nimeni nu se plângea. Se câștiga bine, cu toate că n-aveai unde să cheltui banii.

Se mișcau de colo, colo pe sub reflectoare fără să vorbească. Siluete în salopete portocalii, cu căști pe

cap și măști albe. Fiecare își păstra opinia pentru el – și distanța față de ceilalți. Țigările erau fumate prin materialul subțire al măștilor și lăsau pe ele pete rotunde de nicotină, iar pentru chiștoace era pregătit un vas din metal în care focul ardea permanent. Infecția se răspândea mult prea ușor.

Ieri săpaseră gropile pentru fundație. Azi mai multe betoniere veneau să le umple cu beton. O macara gigantică era deja acolo, pregătită să ridice și să transporte grinzile de oțel la locul lor. În după-amiaza zilei trecute, o delegație de la Comitetul pentru Situații de Urgență făcuse o scurtă plimbare de la Westminster, pentru a privi cu speranță și teamă vandalismul pe care îl aprobase din disperare. Bumbacul alb acoperea fețele oficialilor, dar nu le putea ascunde neliniștea din ochi. Oamenii se uitaseră în tăcere.

Apoi s-a auzit o voce peste cimentul turnat și peste vuietul excavatoarelor. O siluetă a ridicat mâna în întuneric, făcând semn să se oprească. Era un bărbat înalt, subțire și bine făcut, care stătea la marginea unui crater de trei metri, din capătul nord-vestic al șantierului. Cupa de beton s-a balansat puternic și s-a oprit vibrând. Bărbatul s-a lăsat pe vine la marginea gropii și a scrutat întunericul.

— E ceva acolo! a strigat el, iar șeful de șantier s-a apropiat furios de el prin noroi.

— N-avem timp de asta. Hai!

A fluturat mănușa groasă spre omul care manipula cupa de beton.

— Dă-i drumul!

— Nu, stai! a insistat.

Bărbatul cel înalt și-a făcut vânt și a sărit în groapă, dispărând în ea.

Șeful de șantier a ridicat ochii spre cer.

— Doamne, apără-ne! Aduceți o lumină aici!

Mai mulți oameni s-au adunat la marginea gropii, un trepied pe care era montat un reflector a huruit, iar lumina lui a fost îndreptată în jos. Bărbatul era aplecat peste ceva mic și întunecat. A ridicat privirea

spre chipurile celor de sus, ferindu-și ochii cu palma de lumina puternică.

— E un nenorocit de sac de voiaj, a spus el. Un nenorocit de sac de piele! Vreo jigodie care are impresia că săpăm groapa asta ca să aibă el unde să arunce gunoiul.

— Hai, ieși de acolo! a țipat șeful de șantier. Nu ne permitem întârzieri.

— Ce e în el? a strigat altcineva.

Bărbatul și-a trecut mâneca peste frunte și și-a scos mănușa, ca să desfacă fermoarul. Toți ceilalți s-au aplecat mai mult, încercând să vadă cu ochii lor ce era acolo. Apoi omul a sărit înapoi, de parcă ar fi atins niște cabluri electrice.

— Dumnezeule!

— Ce e?

Vedeau și ei ceva alb, ceva care reflecta lumina. Bărbatul s-a uitat în sus. Gâfâia, o respirație scurtă și rapidă, iar de pe fața lui deja palidă din cauza lipsei de semn dispăruse orice culoare.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce naiba e?

Șeful de șantier își pierdea răbdarea.

Bărbatul din groapă s-a aplecat iar cu grijă deasupra genții de voiaj.

— Sunt oase! a spus el cu o voce șoptită, dar care a fost auzită de toți. Oase de om.

— De unde știi că sunt de om?

Întrebarea venise de la alt bărbat. Vocea lui a părut șocant de puternică.

— Fiindcă e aici o scăfârlie care se uită la mine.

Bărbatul și-a ridicat propria scăfârlie în sus, iar pielea părea să fie foarte întinsă pe oase.

— Dar e mică. Prea mică pentru un adult. Trebuie să fie un copil.

II

MacNeil era undeva, departe. Undeva unde n-ar fi trebuit să fie. Undeva unde era cald, plăcut și sigur. Însă ceva sâcâitor nu îi dădea pace, o senzație

neplăcută că uitase ceva, că ratase ceva. Și apoi și-a amintit, cu inima grea, că nu mai fusese la muncă de câteva luni. Cum putuse să uite asta? Dar o mai făcuse și altă dată, o știa bine. Își amintea vag. O, Doamne, cum o să le explice? Cum putea să le spună unde fusese și de ce? O, Doamne! Simțea că i se făcea rău.

A auzit telefonul sunând și a știut că ei erau. Nu voia să răspundă. Ce putea să spună? Îl plătiseră în tot acest timp, iar el nu se deranjase să se ducă. Probabil că toți ceilalți trebuiseră să-i țină locul. Să lucreze și turele lui. Probabil erau supărați, îl condamnau. Și telefonul tot suna, iar el nu voia să răspundă.

— Taci odată! a strigat el spre telefon.

Acesta l-a ignorat, iar fiecare țârâit era pentru el ca un pumnal în inimă. Avea de gând să-l înjunghie așa până când va ridica receptorul. Toată fruntea i s-a umplut de sudoare. Ceva se lipea de el. Și cu cât încerca mai mult să scape, cu atât mai mult se lipea. S-a răsucit, s-a zbătut, a dat din picioare și s-a trezit gâfâind, fixând plafonul cu ochii mari și înspăimântați și cu părul tuns scurt ud pe pernă. Cifrele 06:57 s-au lungit în fragmente digitale, devenind rozalii. Acesta era singurul lucru pe care îl luase cu el de acasă. Un cadou de la Sean. Un ceas deșteptător care proiecta cifre de lumină infraroșie pe tavan.

Nu era nevoie să întorci capul să te uiți la ceas în orele acelea de insomnie. Aveai întotdeauna deasupra ceasul acela mare, care să-ți aducă aminte cât de încet poate să treacă timpul.

Evident, nu Sean îl cumpărase, de fapt. Martha știa cât de mult îi plac gadgeturile. Dar Sean avusese plăcerea să i-l ofere. Plăcerea nevinovată, pe care doar un copil poate s-o simtă din simplul act de a dărui, la fel de reală ca bucuria de a primi.

MacNeil s-a eliberat din așternuturile ude de transpirație și și-a aruncat picioarele peste marginea patului. Aerul rece l-a cuprins din toate părțile. „Trezește-te!” Telefonul încă suna. Și, la fel ca în

visul lui, știa că n-o să dispară. A întins mâna spre noptiera de lângă pat și a ridicat receptorul. Buzele i se lipiseră de dinți.

— Da?

— Sper că nu ești beat, MacNeil.

MacNeil și-a dezlipit limba de pe cerul gurii și a simțit duhoarea de whisky din respirația lui. S-a frecat la ochi, să scape de nisipul și de mizeria din ei.

— Mai am 12 ore până să intru de serviciu.

— Acum ești de serviciu, băiatule! Tură dublă. M-am gândit că dacă e ultima ta zi, poți să le duci. Îmi lipsesc încă doi oameni.

— Rahat!

— Bine spus, rahat! Cineva s-a răhățit în ograda noastră și n-am pe cine să trimit.

MacNeil a lăsat capul pe spate și s-a uitat cu privirea încețoșată la ceasul cel mare de deasupra sa.

Oricum n-avea idee cu ce putea să umple următoarele douăsprezece ore. Niciodată nu putea să doarmă când era lumină.

— Care-i treaba?

— Oase. Niște muncitori de pe șantierul din Archbishop's Park le-au găsit pe fundul unei gropi.

— S-ar părea că le trebuie un arheolog, nu un polițai.

— Le-au găsit într-o geantă mare de piele, iar ieri nu erau acolo.

— Aha.

— Ai face bine să te duci acolo! Ministrul face ca toate alea fiindcă au trebuit să oprească lucrările. Rezolvă rapid, da? N-am nevoie de rahatul ăsta!

MacNeil a strâns din ochi când telefonul a început să-i hârâie în ureche. Laing închisese.

În baia de pe scară, MacNeil se uita la imaginea lui din oglindă, în timp ce se spăla pe dinți. Periuțele celorlalți stăteau îngrămădite într-un pahar aburit. El își ținea toate lucrurile în cameră și nu se atingea de nimic din baie. Ba chiar dezinfecta și spăla robinetele înainte să pună mâna pe ele. Ar fi trebuit să se bărbierească. Iar câteva ore de somn în plus ar fi ajutat la estomparea umbrelor întunecate de sub

ochi. Dar nimic n-ar fi putut reface ceea ce se stricase în ultimele luni. Masca pe care stresul o desenase pe fața unui om care n-avea nici patruzeci de ani. Nu era o imagine asupra căreia voia să zăbovească.

Și-a trecut lama peste țepii întunecați ai bărbii și a auzit destul de clar cum în camera alăturată se mișca ușor cineva. Vânzătorul de mașini. Când MacNeil își luase camera aici, proprietarul, care locuia și acum la parter, îi prezentase colegii de detenție. Un medic divorțat, căruia i se ridicase dreptul de practică și care, de obicei, putea să-ți facă rost de medicamente pentru orice boală. O persoană utilă pe care s-o ai în casă, mai ales în zilele noastre. Vânzătorul de mașini. Homosexual, credea proprietarul, dar nu era pregătit să accepte. Doi membri de sindicat de la căile ferate, dar acum nu-i mai spunea așa, nu-și amintea cum i se spunea. Unul era din Manchester, altul era din Leeds; lucrau la comitetul executiv al sindicatului din Londra. De o bună bucată de vreme, sindicatul avea sediul pe Baalbec Road. Era o singură femeie în casă. Cam mirosea și arăta ca naiba, iar proprietarul era sigur că se droga. Dar plătea regulat, așa că cine era el s-o judece?!

Era o colecție ciudată de oameni dezrădăcinați, care trăiau la marginea societății, într-un fel de zonă crepusculară în care nu erai nici viu, nici mort. Când venise prima oară aici – chiar trecuseră doar cinci luni? –, MacNeil se simțise ca un intrus. Ca unul care privește de afară. Un observator. Nu era locul lui aici și nu avea să stea mult. Probabil că toți gândiseră așa la un moment dat. Iar acum, la fel ca ei, nu găsea o cale de ieșire. Nu mai era afară, uitându-se înăuntru, ci înăuntru, uitându-se afară.

Alesese zona asta pentru că avusese impresia că era un loc în care îl putea aduce pe Sean. Nu era o mahala. Mai exista acolo o urmă vagă de rafinament. Highbury Field era la capătul străzii. Un loc în care el și Sean puteau să bată o minge, să plimbe un câine – dacă ar fi avut. Și numele străzilor aveau o rezonanță domestică. Aberdeen, Kelvin, Seaforth,

Fergus. Era ceva familiar și liniștitor în ecourile acelei Scoții pe care o părăsise de mult timp. Era un bazin de înot chiar lângă Highbury Corner. Proprietarul i-a povestit că, la început, fusese neacoperit. Dar generațiile mai puțin călite construiseră ziduri în jurul lui și un acoperiș. Alt loc în care el și Sean ar fi putut să petreacă – ah, cum se spune? – timp de calitate. Și MacNeil se mai gândise că ar putea să ia două abonamente, să meargă să-i vadă pe Gunners la Emirates Stadium.

Dar mama lui Sean a refuzat să lase băiatul să traverseze orașul până la Islington. Era prea periculos, spunea ea. Poate când avea să se încheie starea de urgență.

MacNeil și-a pus haina și și-a ridicat gulerul. Costumul ar fi trebuit călcat, iar cămașa albă se destrămase puțin la guler. Nasturele de sus lipsea, așa că și-a strâns bine cravata, să nu se vadă. Și-a pus mănușile și a coborât repede scările spre coridorul îngust de jos. Era o vreme, chiar și acum o lună, când proprietarul ar fi scos capul pe ușă să-i spună bună dimineața. Dar acum nimeni nu mai vorbea. Erau cu toții prea speriați.

III

Când a închis ușa, a auzit sunând telefonul în camera lui de la etaj. Nu voia să vorbească iar cu Laing, așa că a scos repede mobilul din buzunar și l-a închis.

Aerul din mașină era rece ca gheața când a urcat la volan. Nu fusese ger, dar parbrizul era aburit. A pornit dezaburirea și a luat-o pe Calabria Road. La radio era o selecție de hituri de anul trecut. Nimeni nu mai lansase nimic în ultimele două luni. Melodiile erau difuzate una după alta, iar MacNeil era bucuros că nu mai erau DJ-ii ăia tâmpiți care umpleau cu pălăvrăgeala lor undele radio ale dimineții. Ratase știrile de la 7:30.

Ca de obicei, traseul lui spre oraș era determinat de punctele de verificare ale armatei. Erau zone

imposibil de penetrat, chiar și pentru el. Erau linii de demarcație peste care puteai să treci doar cu permis special. A mers spre sud, către Pentonville, după care a virat spre vest, pe Pentonville Road și a intrat pe Euston Road. Era aproape 7:45, iar atmosfera era infuzată de o lumină cenușie care încerca să-și facă loc prin norii întunecați, ce păreau să atingă vârfurile zgârie-norilor din depărtare. Într-o altă viață, taxiurile, autobuzele și navetiștii ar fi sufocat arterele orașului, precum colesterolul. MacNeil încă nu reușise să se obișnuiască cu străzile pustii. Era o liniște de-a dreptul înfiorătoare în lumina asta a dimineții. A trecut pe lângă un camion militar, iar soldații cu măști de gaze și ochelari s-au uitat la el din spatele prelatei kaki, precum soldații fără chip din *Star Wars,* ținându-și strâns puștile pe care se obișnuiseră să le folosească mult prea des.

Acum, că se luminase, era un oarecare trafic, mașini particulare sau comerciale care aveau permisele necesare pentru a se deplasa în anumite zone din oraș, urmărite de camere de luat vederi și sateliți. Cele mai stricte controale erau în centrul orașului, unde avuseseră loc și cele mai multe jafuri. Guvernul se folosise de vechiul sistem de supraveghere rutieră pentru a monitoriza și a controla toate autovehiculele care intrau și ieșeau din zonă. MacNeil a mers de-a lungul graniței de nord, trecând pe lângă stația de metrou Eustation, care era pustie, apoi a virat spre sud, pe Tottenham Court Road, unde o cameră video i-a înregistrat plăcuța de înmatriculare și a transmis informația direct în computerul central. Fără permis, putea să fie oprit în câteva minute.

Arterele comerciale din oraș arătau ca un câmp de luptă. Magazinele care încă nu aveau geamurile sparte își acoperiseră ferestrele cu scânduri. Carcasele arse ale mașinilor furate fumegau pe marginea drumului, iar grămezi de moloz, rămășițe ale unei societăți altădată civilizate, erau împrăștiate pe străzile distruse. Urmele unei altei nopți pline de violențe. Teatrul Dominion, vizavi de stația

subterană de metrou Tottenham Court Road, era un schelet înnegrit de foc. De fiecare dată când ploua, aerul stătut se umplea de mirosul de ars venit de la *Moartea unui comis-voiajor* – ultima piesă care se jucase acolo. Și McDonaldsul de pe Oxford Street fusese devastat. Burgerii se arseseră pe grătar. Sex-shopul Harmony fusese spart de atâtea ori, încât proprietarii nu se mai chinuiseră să-i acopere vitrinele cu scândură, iar o sirenă sumar îmbrăcată în piele neagră s-a strâmbat sfidătoare la MacNeil, când a trecut pe lângă magazin.

Ceva mai în sud, *Cursa de șoareci*[1] își încheiase, în sfârșit, longeviva sa carieră, iar St. Martin's Theatre, cu toate neoanele sparte și smulse din pereți, avea un aer trist și neglijat.

A fost oprit la un punct de control al armatei de la Cambridge Circus. De-acum ar fi trebuit să se fi obișnuit, dar niciodată nu putea să se simtă liniștit când avea șase puști semiautomate îndreptate spre capul lui. Un soldat morocănos s-a uitat urât la el din spatele măștii, păstrând distanța și întinzându-și mâinile înmănușate după acte. I le-a înapoiat rapid, disperat să scape de ele, de parcă ar fi fost contaminate, ceea ce putea foarte bine să fie adevărat.

MacNeil a pornit mai departe pe Charing Cross Road, a trecut prin Trafalgar Square și a intrat pe Whitehall. Aici era ceva mai multă activitate. Serviciile publice funcționau într-o oarecare măsură, pentru că guvernul încerca să se ocupe de societatea în curs de dezintegrare. Bărbați și femei cu măști intrau și ieșeau de pe coridoarele puterii cu același sentiment de cumplită disperare pe care îl aveau majoritatea celor care locuiau în capitală.

Când s-a apropiat de râu, a văzut un fum negru care se ridica pe cerul întunecat al dimineții din cele patru coșuri ale vechii centrale electrice Bettersea. Nici că-și putea imagina un simbol mai puternic pentru neputința umană în fața naturii neiertătoare. Câți morți erau acum? Cinci sute de mii? Șase? Mai mult? Oricum, nimeni nu avea încredere în cifrele

astea. Era imposibil să fie verificate. Dar chiar și cele mai optimiste, cele pe care le dădea guvernul, erau greu de conceput.

Jurnalul de la ora opt a reluat știrea pe care o difuzase toată noaptea. Dar MacNeil o auzea pentru prima dată, așa că a fost șocat. La puțin timp după miezul nopții, medicii de la spitalul St. Thomas anunțaseră moartea premierului. Doi dintre copiii lui erau deja morți, iar soția era și acum în stare critică. Nu fusese niciun secret că starea lui era gravă. Dar dacă cel mai puternic om din țară putea să moară așa ușor, ce șanse mai aveau ceilalți?

Pe un ton grav, crainicul anunța că era de așteptat o luptă pentru putere între adjunctul prim-ministrului și cancelarul trezoreriei, amândoi dornici să preia conducerea partidului. Adjunctul prim-ministrului, o scârbă de om, care lui MacNeil nu-i plăcuse niciodată, era în avantaj, fiindcă el prelua automat funcția – cel puțin temporar. Cu toate că MacNeil nu pricepea de ce ar vrea cineva funcția asta, date fiind circumstanțele. Ispita puterii, se pare, era, pentru unii, irezistibilă. În sinea lui, MacNeil spera să câștige cancelarul lupta pentru putere. Actualul ocupant al locuinței din Downing Street nr. 11 era, după cum i se părea lui, mult mai potrivit, un om inteligent și moral.

Când a traversat Westminster Bridge, printr-un alt punct de control al armatei, și-a aruncat privirea spre vest, să vadă silueta spitalului St. Thomas, clădirea cu zece etaje care se ridica pe malul de sud al Tamisei. Undeva, în spatele zidurilor de beton și sticlă, bărbatul care odinioară condusese țara zăcea mort. Rece și neputincios, infectat de propriii copii. Știa că în spatele clădirii, cele trei aripi vechi ale spitalului, Friday, Saturday și Sunday, erau pline de pacienți bolnavi. Poate dacă celelalte patru aripi n-ar fi fost distruse de germani în Blitz, n-ar fi fost nevoie să se mai construiască în parcul de peste drum altă anexă pentru urgențe.

CAPITOLUL 2

I

MacNeil și-a parcat Ford Focusul în stația de autobuz din fața Departamentului pentru situații de urgență de pe Lambeth Road, știind că niciunul dintre cele patru autobuze care circulau pe acest traseu nu vor fi incomodate.

Porțile și gardurile de la Archbishop's Park fuseseră scoase pentru a permite accesul utilajelor grele aduse acolo de constructor. A recunoscut mașinile fără însemne ale ofițerilor de la criminalistică, deși aceștia s-ar fi putut mișca ceva mai repede, având în vedere că laboratorul era la câțiva pași de aleea îngustă din capătul sudic al parcului.

Serviciul de criminalistică fusese forțat să se restrângă într-un sediu central după ce capitala intrase în carantină și se stabilise în fostul laborator de criminalistică al poliției metropolitane de pe Lambeth Road, care era cel mai important institut medical și științific pentru activitatea poliției. Acum, ofițerii trimiși de acolo stăteau și îl așteptau pe MacNeil.

Acesta s-a uitat la parcul distrus, la mașinăriile monstruoase care stăteau nemișcate printre rămășițele devastate care odinioară alcătuiau o mică insulă de verdeață în mijlocul unui ocean de beton și sticlă. Sute de muncitori îmbrăcați în salopetele lor portocalii distinctive stăteau în grupuri, vorbind și fumând. În lumina cețoasă a dimineții, câteva siluete fantomatice, cu combinezoane albe și măști, se adunaseră în jurul unei gropi care ar fi trebuit să fie până acum plină cu ciment. Un bărbat în costum, cu un pardesiu bej, lung până la călcâie, și cu o pălărie

albă, tare, a pornit cu grijă prin noroi la apropierea lui MacNeil. Purta masca obișnuită de bumbac alb, la fel ca MacNeil, dar s-a oprit la distanță mare de el.

— Detectivul MacNeil?

MacNeil a păstrat distanța și l-a măsurat din priviri.

— Da. Cine întreabă?

— Derek James. Sunt de la biroul adjunctului premierului. Mă înțelegeți dacă nu vă strâng mâna.

— Ce dorești?

MacNeil nu pierdea niciodată timpul, preferând să treacă direct la subiect.

— Vreau, a spus James cu o oarecare iritare, să se reia lucrările pe acest șantier.

— Atunci cu cât terminăm mai repede de vorbit, cu atât mai repede o să fac ce am de făcut și o să-ți plec de pe cap.

MacNeil a trecut pe lângă el și s-a apropiat de grupul de fantome.

James a pornit după el, încă preocupat să nu-și murdărească pantofii de noroi.

— Nu cred că ați înțeles, domnule MacNeil. Activitatea aceasta se desfășoară sub incidența unei ordonanțe de urgență a Parlamentului. Milioane de lire sunt alocate acestui proiect. Există o planificare foarte strictă. O întârziere ar putea să coste vieți.

— Au murit deja oameni, domnule James.

— Iar asta înseamnă că nu mai pot fi ajutați. Dar alții nu au murit.

MacNeil s-a oprit din drum și s-a întors cu fața spre bărbatul de la minister, care s-a tras imediat înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă că MacNeil o să sufle spre el.

— Ascultă: toți oamenii din țara asta au dreptul la justiție. Vii sau morți. Asta-i treaba mea. Să am grijă că se face dreptate. Și după ce îmi fac eu treaba, poți să ți-o faci și tu pe a ta. Până atunci, dispari din fața mea!

S-a întors din nou și a pornit prin noroi spre oamenii în combinezoane.

— Care-i treaba aici?

— Un sac cu oase, Jack, a spus unul dintre ei, cu vocea înăbușită din cauza măștii. Au excavat abia ieri. Cineva trebuie să-l fi aruncat în timpul nopții.

S-a uitat în jur, la sutele de chipuri care îi priveau de la distanță.

— Și tipii ăștia vor să ne cărăm de aici imediat.

— Toate la timpul lor.

Altcineva în combinezon i-a întins lui MacNeil o pereche de șoșoni din plastic.

— Ei, ai face bine să-ți pui ăștia, colega.

MacNeil și-a pus șoșonii și s-a uitat atent în groapă. Era cineva ghemuit acolo.

— Cine-i acolo?

— Vechiul tău amic.

Bărbatul de la criminalistică a zâmbit pe sub mască, întinzând-o tare pe față.

MacNeil și-a pus mănușile de latex și a întins mâna.

— Ajută-mă să cobor!

Era un sac de voiaj scump, cu emblema PUMA într-o parte. Tom îl ținea deschis cu mâinile înmănușate și a ridicat capul când MacNeil a ajuns lângă el.

— Nu veni prea aproape de mine, a spus el! Nu știi niciodată ce poți să iei.

MacNeil nu l-a băgat în seamă.

— Ce-i înăuntru? l-a întrebat el.

— Oasele unui copil.

MacNeil s-a aplecat să se uite înăuntru. Oasele erau foarte albe, de parcă ar fi fost ținute la soare, o colecție tristă de bucățele și fragmente care odinioară alcătuiseră o ființă umană. S-a dat înapoi când a simțit o duhoare ca de carne rămasă în frigider mult după termenul de expirare.

— De la ce naiba miroase așa?

— De la oase.

Încrețiturile pe care tânărul legist le avea în jurul ochilor trădau teribilul amuzament stârnit de dezgustul lui MacNeil.

— Nu știam că oasele miros.

— O, da. Două, ba chiar trei luni după deces.

— Deci copilul ăsta a fost viu până destul de recent?

— Până foarte recent, aș zice, după cum put.

— Deci, ce s-a întâmplat cu carnea?

— Cineva a răzuit-o de pe os. Folosind un instrument tăietor foarte ascuțit.

Tom a scos un os lung de la picior și l-a ținut cu grijă cu ambele mâini.

— Femurul. Osul de la coapsă, pentru tine. Poți să vezi, cu siguranță, zgârieturile făcute pe os de cuțit, sau ce-o fi fost. Sunt destul de adânci și de late, deci a fost un instrument greu.

MacNeil s-a uitat la tăieturile și la șanțurile de pe os, care mergeau paralel, în general, și cumva oblic, de parcă s-ar fi făcut printr-o mișcare repetată de tăiere.

— Deci nu e un expert?

— Nu știu cine ar fi expert în tăierea cărnii de pe os, dar e o treabă destul de brută.

Tom și-a trecut ușor degetul lung și subțire peste capul femurului.

— Se vede ce tocătură au făcut la articulație. Mai sunt și resturile astea de țesut și ligament de care n-au reușit să scape.

MacNeil s-a uitat iar în geantă și a ridicat cu grijă un os curbat, care părea o coastă mică. Și-a îndreptat gâtul și s-a uitat la el curios, trecându-și degetele peste arcul alb și fin.

— Cum au reușit să lase oasele așa de curate?

Tom a ridicat din umeri.

— Le-au spălat, cel mai probabil. Am făcut și eu asta, când voiam să curăț un craniu. Se fierbe cu puțin înălbitor și cu detergent de rufe.

— Și asta n-ar lua mirosul?

Tom și-a încrețit din nou pleoapele, de amuzament.

— Măduva tot o să putrezească fie că ai fiert-o, fie că nu.

MacNeil a pus la loc coasta și s-a ridicat în picioare. S-a uitat la chipurile oamenilor aplecați

peste groapă, încercând să audă discuția, după care s-a uitat la Tom.

— Poți să spui sexul?

— În momentul acesta, nu. Dar aș spune că vârsta e undeva între nouă și unsprezece ani.

MacNeil a dat din cap gânditor, întrebându-se cum se face autopsia pe un schelet dezarticulat.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tom s-a ridicat lângă el și a spus:

— Evident, nu pot să fac o autopsie adevărată. Tot ce pot face e să aranjez oasele și să caut indicii.

O șuviță de păr blond era prinsă în elasticul căștii lui de duș din plastic, iar ochii de un albastru-deschis îl țintuiau pe MacNeil cu o privire atât de directă, încât bărbatul mai vârstnic s-a uitat în altă parte.

— Evident, a spus el, nu sunt așa de expert să spun care vine unde. Pot să aleg coastele, dar nu să le pun în ordinea corectă. Pot să separ oasele degetelor, dar nu să le pun neapărat la mâna care trebuie. Chiar ar fi nevoie de un antropolog pentru asta.

MacNeil s-a forțat să se uite în ochii legistului.

— Și asta e o problemă?

— E bolnavă.

— Ah!

— Dar pot să fac o evaluare generală, să văd cele mai importante leziuni ale oaselor și părțile lipsă, să recuperez țesut din măduvă și să cer un examen toxicologic.

A făcut o pauză.

— Eu aș spune s-o chemăm pe Amy. Se pricepe la cranii și a scris mult despre identificare.

La auzul numelui ei, MacNeil a simțit cum inima i se oprește în loc și s-a întrebat dacă s-a văzut asta pe fața lui. O ușoară îmbujorare, probabil. Avea impresia că Tom se uita la el cu atenție, de parcă ar fi căutat un semn, dar, dacă făcea într-adevăr asta, ochii nu îl trădau.

— Sigur, dacă tu crezi că e bine, a spus MacNeil.

S-a întors și a întins mâna, ca să fie ajutat să urce.

— Ai grijă! a spus Tom repede. Unii consideră că e periculos să-mi întorci spatele.

MacNeil s-a oprit să se uite la el. Era o privire întunecată și amenințătoare, care nu mai avea nevoie de cuvinte.

Tom a zâmbit.

— Ce rău ești!

Liniștea plutea pe deasupra șantierului ca o negură joasă. Chiar era ceva extraordinar aici, în inima capitalei. Niciun zgomot de mașini, nicio voce ridicată în conversații banale sau glume, niciun urlet de motor de la avioanele care zburau spre Gatwick sau Heathrow. Doar țipetele rugătoare ale pescărușilor care veniseră în estuar ca să scape de vremea urâtă de pe Marea Nordului, bucăți de alb care se roteau deasupra, exact ca niște vulturi care așteaptă moartea.

Ei bine, moartea venise deja, dar nu mai rămăsese nimic de ciugulit pe oase.

MacNeil vedea că toate fețele erau îndreptate spre el. Bărbatul de la minister stătea la distanță, cu brațele încrucișate la piept.

— Ei?

— Vreau să părăsească toată lumea șantierul, a spus MacNeil. Sigilăm tot și facem cercetări.

Bărbatul de la minister a înclinat capul într-o parte. Numai ochii îi trădau furia.

— O să fie probleme, a comentat el.

— O să fie probleme dacă cineva nu face ce i se spune.

MacNeil ridicase vocea, ca toată lumea de pe șantier să-l audă.

— Aici e locul unei crime.

II

— Ce naiba i-ai spus?

— I-am spus că e locul crimei și că urmează să facem cercetări.

Laing s-a uitat la el, sceptic.

— În fine, indiferent ce i-ai zis, l-ai enervat rău. Ai idee ce mizerii o să înghit eu acum?

— Îmi închipui.

— Oare?

Laing s-a uitat la ceasul de la mână, apoi a luat telecomanda să deschidă televizorul de pe fișet.

— Știi, când am venit la metropolitană de la Glasgow, acum treizeci de ani, am crezut că am scăpat de ciobani ca tine. Aici lumea are maniere mai frumoase, înțelegi ce zic?

— Da, te amenință mai politicos.

Laing s-a uitat urât la el.

— Nu mi-am închipuit o clipă că o să ajung să am bătăi de cap cu un mitocan din Highland exact când mă pregătesc să ies la pensie.

A pornit volumul televizorului. Se prezenta din nou știrea despre moartea premierului, iar Laing voia, evident, să asculte.

MacNeil s-a uitat la fotografia înrămată cu inspectorul-șef și soția lui, așezată în biblioteca din spatele biroului. Erau un cuplu ciudat. Laing provenea din vechea școală muncitorească de polițiști din Glasgow. Înjura, făcea glume proaste, era agresiv. Se dădea cu gel pe păr și se plesnea din belșug cu Old Spice pe obrajii lucioși și bărbieriți, plini de vinișoare de la băutură. Îl miroseai înainte de a-l vedea. Soția lui, pe de altă parte, era o femeie delicată, fiica unui medic din Chelsea, pasionată de operă și teatru și care ținea cursuri de literatură și actorie la Universitatea Queen Mary din Londra. Locuiau undeva, prin vest, într-o casă mare, cu terasă. Laing era alt om în compania ei. MacNeil n-avea idee ce văzuse ea la el, dar indiferent cum ar fi fost, reușea să scoată ce era mai bun din soțul ei. Unii oameni pot face asta. MacNeil s-a gândit că Martha nu scosese ce era mai rău din el, dar cu siguranță nu scosese nici ce era mai bun. Îl invidia pe Laing pentru relația lui.

S-a uitat pe ușa deschisă în biroul detectivilor. Nu erau decât doi detectivi de serviciu, câțiva polițiști și

ceva personal administrativ. Pandemia făcuse și aici victime.

I-a atras atenția ceva de la știri și s-a întors să vadă un șir de oameni în costume negre, așezați la o masă plină de microfoane. Toți purtau mască, la fel ca jurnaliștii care îi mitraliau cu întrebări. La mijlocul mesei era un bărbat al cărui chip îi devenise familiar în ultimele luni, chiar și cu mască. Avea ochi mari și întunecați, ascunși sub niște sprâncene groase și negre, care contrastau cu părul blond, tuns pierdut, și purta niște ochelari deosebiți, cu rame ovale, argintii. Avea o voce blândă, care vorbea o engleză cu un vag accent străin, de o origine imposibil de definit. Tipul se numea Roger Blume și era medicul care conducea Grupul Operativ pentru Pandemie Stein-Francks' Flu Kill.

— Lipitori nenorocite!

Insulta lui Laing era ecoul gândurilor lui nerostite.

— Am văzut că iar le-au crescut acțiunile.

Stein-Francks era o companie farmaceutică cu sediul în Franța, al cărei medicament antigripal, FluKill, fusese selectat de Organizația Mondială a Sănătății în ajunul declanșării pandemiei ca fiind cel mai eficient împotriva gripei aviare, în cazul în care aceasta va deveni transmisibilă de la om la om. OMS avertizase atunci că această situație era inevitabilă. Drept urmare, țările care își permiseseră făcuseră comenzi în valoare de peste trei miliarde și jumătate de euro. Numai Marea Britanie cumpărase aproape cincisprezece milioane de doze pentru tratarea unui sfert din populație. Angajații din sistemul sanitar și din poliție erau primii care trebuiau să-l primească. Nu că ar fi reușit să vindece. Tot ce se putea spera era o ameliorare a simptomelor și o scurtare a perioadei de îmbolnăvire, care ofereau mai multe șanse de supraviețuire. Și cu o rată a mortalității de aproape optzeci de procente, orice medicament care putea să-ți crească șansele era la mare căutare.

Conferința de presă a celor de la Stein-Francks era făcută cu scopul de a anunța că producția de FluKill va fi mărită pentru a răspunde tuturor solicitărilor.

Un jurnalist mai cinic din grup l-a întrebat pe doctorul Blume dacă această creștere a producției avea vreo legătură cu anunțul făcut de unele țări mai dezvoltate privind intenția de a produce propria variantă a medicamentului. Blume a trecut rapid peste aluzia că ar fi interesați doar de păstrarea monopolului.

— Avem o fabrică nouă-nouță în Franța, făcută special pentru producția de FluKill, a spus el. Săptămâna viitoare se va deschide. Era de mult timp planificată. Așa că nu e o mișcare grăbită, prin care încercăm să eliminăm competiția. Putem produce medicamentul mai rapid și mai eficient decât oricine. Și avem deja pregătite toate controalele de calitate pentru a asigura eficiența lui.

— Vaccinul vostru nu s-a dovedit prea eficient.

Tonul jurnalistului trăda resentimentele britanicilor față de cei care profitau de pe urma dezastrului.

— Un lucru absolut regretabil, a spus Blume. Nu din motive strict comerciale, desigur, ci pentru că puteau fi salvate vieți.

— Și de ce n-a funcționat?

O altă voce lansase acuzația.

— Fiindcă am făcut presupuneri greșite, a spus Blume, simplu. Gripa aviară există de mult timp, dar abia în 1997 a fost confirmat primul caz la om. În acea situație, virusul fusese transmis de la pasăre la om. Dar, din momentul acela, a fost doar o chestiune de timp ca virusul aviar să se combine cu virusul uman de gripă, lucru care l-a făcut transmisibil de la om la om. Știam că atunci când se va întâmpla asta, lumea va avea probleme mari. O pandemie era inevitabilă și, cu siguranță, avea să fie mai gravă decât gripa spaniolă din 1918. Care a ucis cincizeci de milioane de oameni. Așa că problema era ca, de data asta, să o oprim înainte de a începe.

Și-a trecut mâna peste părul țepos.

— Noi, împreună cu mulți alții, am încercat să creăm în laborator ceva care să protejeze sistemul umanitar de o gripă aviară cu transmisie umană. Și

să producem un vaccin. Asta însemna să combinăm și să potrivim gene de la virusul gripal H5N1 cu gene de la un virus gripal uman obișnuit. În acest scop, am ales tulpina H3N2, care a stat în spatele majorității epidemiilor de gripă din ultimul timp.

Medicul a clătinat din cap.

— Scopul nostru era să substituim cele opt gene ale unui virus, una câte una, cu cele opt gene ale celuilalt virus, ca să vedem care dintre combinații poate crea variante mai ușor transmisibile printre oameni. Problema era că, având peste două sute cincizeci de combinații posibile, să o nimerești pe cea corectă e ca și cum ai câștiga la loterie.

— Dar ați considerat că ați reușit.

— Da. Pentru că atunci când virusul s-a manifestat, într-adevăr, am descoperit că noi creaserăm ceva aproape identic. Problema a fost că era suficient de diferit ca sistemul imunitar să nu fie păcălit și știam că ne vor trebui vreo șase luni ca să îndreptăm situația.

— Deci a venit cineva de la Stein-Francks cu o explicație rezonabilă pentru faptul că pandemia a început la Londra, și nu în Asia?

— Asta nu e treaba noastră, a spus Blume, calm.

Chiar dacă detecta ostilitatea care venea dinspre jurnaliști, o ignora.

— E o întrebare pe care ar trebui s-o puneți celor de la Agenția de Protecție a Sănătății.

A făcut o pauză.

— Dar nu trebuie să fii prea inteligent ca să-ți dai seama că e de ajuns ca o persoană infectată din Vietnam, Thailanda sau Cambodgia să vină la Londra, New York sau Paris, și sămânța e plantată. În această eră a transportului aerian modern, chiar trăim într-un sat global. Și am creat incubatoarele perfecte pentru creșterea și transmiterea unei infecții prin autobuzele, avioanele și metrourile cu care călătorim. Am oferit premisele unui dezastru care nu putea fi evitat.

Postul de televiziune a revenit cu emisia în studio pentru o știre de ultimă oră referitoare la un nou

eveniment care privea umplerea vidului de putere lăsat de moartea premierului. Laing își pierduse interesul, așa că a închis televizorul. S-a răsucit cu scaunul spre MacNeil și s-a uitat la el cercetător.

— Ești de-a dreptul idiot, omule! Să renunți acum. Ești un polițist bun…

A ezitat. Complimentul îl nemulțumise. Detesta să recunoască acest lucru.

— Puteai să stai pe scaunul meu în câțiva ani.

— Când Sean aproape ar termina școala.

MacNeil a clătinat din cap.

— Nu ai a doua șansă cu copiii. Nu poți să dai înapoi timpul până la copilăria lor.

S-a uitat peste capul lui Laing, pe fereastră, spre Kennington Road. La magazinele și restaurantele de vizavi de poliție. Trafalgar Lock and Keys, Perdoni's Restaurant, Peter's Gents Hair Stylist, Imperial Tandoori. Toate mai familiare lui decât era propriul fiu. Petrecuse mai mult timp în compania lui Laing, pentru Dumnezeu!

Laing a spus:

— Trebuie să-ți cer să aduci înapoi doza de FluKill, mâine, înainte să pleci.

MacNeil s-a uitat la el.

— Îmi pare rău, Jack! Nu mai ești în linia întâi. Sau, cel puțin, n-o să mai fii.

— Bine.

Laing a plesnit cu palmele în birou.

— Ai două ore să cercetezi șantierul ăla înainte să-i trimit înapoi pe săpători.

CAPITOLUL 3

I

Să faci la loc o persoană e ca și cum ai încerca să rezolvi un puzzle. Amy respira greu în claustrofobica ei mască de bumbac și mirosea putreziciunea care se ridica de pe masa din față. Și-a amintit de prima ei reconstrucție facială adevărată. Se întâmplase la Manchester. Se dusese acolo cu trenul și stătuse la niște rude. Femeia era moartă de aproape trei luni. Craniul îi fusese fiert la foc domol cu apă, detergent și puțin înălbitor, însă tot mirosea așa de tare, încât cei de la laboratorul criminalistic îi închiriaseră o cameră de hotel, să lucreze acolo. Nu voiau ca Amy să umple de duhoare laboratorul sau biroul cuiva.

Cei de la hotel începuseră să fie suspicioși, văzând toți polițiștii aceia în civil care își parcau în față mașinile fără însemne și o vizitau pe tânăra chinezoaică din camera 305. Probabil bănuiau că era un soi de prostituție. În orice caz, camerista s-a plâns din cauza mirosului și i s-a cerut lui Amy să plece.

Tom întinsese pe masă un sac de plastic, peste care pusese un cearșaf curat, și aranjase oasele într-o relativă ordine anatomică. Mâinile și picioarele le pusese în grămezi mici. Coloana vertebrală o separase pe secțiuni – cervicală, toracică și lombară –, dar piesele nu erau aranjate în ordine corectă. Nici coastele. Amy a zâmbit când a văzut schema scheletului pe care o agățase el pe perete. Oasele nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Din prima zi de facultate fusese mai interesat de organe, de sistemul cardiovascular, de creier. Dar pe Amy o atrăsese ceva la osatura umană. În fond, ea era structura pe care se construiau toate celelalte. Lucru care o condusese, în cele din urmă, spre dinți.

A început să reconstruiască mâinile cu grijă. Sunt 206 oase în corpul unui adult, iar peste jumătate din ele sunt la mâini și la picioare. Dar la un copil sunt 305. Unele oase fuzionează pe măsură ce omul crește. Amy nu știa sigur câte oase trebuia să aibă acest copil, dar era convinsă că își va da seama dacă lipsea vreunul.

Au ridicat capul, ea și încă vreo șase, când s-a deschis ușa și a intrat Zoe. Știau cu toții că stătuse pe treptele din față cu mult înainte de a simți fumul de pe haine.

— Masca! a strigat cineva.

Uitase să și-o pună la loc.

— Ups, scuze!

Și-a tras-o peste gură și peste nas.

— Știți că poți s-o iei la fel de bine dacă pui mâna pe un lucru care a fost atins de o persoană infectată, a spus ea. Chiar dacă nu-ți strănută cineva în nas.

Era masterandă la Microbiologie și studentă la Medicină Legală, și îi plăcea să se dea mare. Dar caracteristicile virusului gripal le știa toată lumea în perioada asta. Iată de ce guvernul introdusese măsuri de urgență pentru a opri tipărirea și distribuirea ziarelor. Hârtia era purtătorul perfect. Ziarul manipulat de o persoană infectată ar fi transmis virusul la cititor. Odată ce virusul ajungea pe piele, putea pătrunde în organism prin mâncare sau chiar ducând mâna la ochi. Știrile se transmiteau doar la radio, la televizor și prin internet.

Zoe s-a apropiat de masa lui Amy să se uite la schelet.

— Copil, așa-i?

— Da!

Amy era iritată din cauza întreruperii, dar s-a stăpânit. Acum simțea mirosul de țigară. Era mai plăcut decât acela greu care persista ca un norișor în jurul lui Zoe când locuia cu iubitul ei. Odată recunoscuse că scotocea în coșul cu rufe murdare când sertarul cu bluze era gol. Din câte se părea, avea impresia că era o poveste amuzantă. Pentru ceilalți era doar o poveste care explica mirosul acela.

Dar situația se îmbunătățise de când se mutase înapoi la părinți. Mama ei spăla acum rufele.

— Știi, se pregătesc acum de producția în masă a unei măști care chiar sterilizează agenții patogeni atunci când o persoană infectată strănută sau tușește, a spus Zoe. Are mii de perforații minuscule care îți dau voie să respiri, așa că nu-ți vine înapoi în față. Dar care-i chestia deșteaptă – perforațiile sunt tratate cu un antiseptic care sterilizează toate emisiile care trec prin ele. Inteligentă chestie, nu?

— Foarte.

Amy încerca să sorteze metatarsienele.

— Ai idee câte picături sunt într-un strănut?

— Milioane.

— Da, și fiecare dintre ele poartă virusul. Ca un aerosol infectat. Doamne, nu te bucuri că ne-au dat o doză de FluKill?

— Să sperăm că nu va trebui să o folosim.

Amy ar fi vrut să-i spună să tacă odată din gură, dar nu îi stătea în fire să fie nepoliticoasă. Salvarea ei a venit pe neașteptate.

— N-ar trebui să faci și tu ceva, Zoe?

Tom i-a aruncat lui Zoe una dintre privirile lui arogante când a apărut în spatele lui Amy, iar ea a răspuns cam îmbufnată.

— Da, domnule doctor! a zis ea și a ieșit repede din laborator.

Amy i-a zâmbit recunoscătoare.

— Salut!

Tom i-a vorbit aproape în șoaptă.

— Femeia asta e o mare pacoste, ca o durere în fund, nu alta.

Amy a ridicat din sprâncene.

— Tu știi.

El a strâns din buze.

— Nu genul ăla de durere.

S-a uitat la schelet.

— Cum te descurci cu copilul nostru necunoscut?

— Încep s-o cunosc mai bine, a spus Amy.

— S-o cunosc?

— Da. E o fetiță. Dar n-ar fi supraviețuit atât de mult dacă oasele ei ar fi fost în ordinea în care le-ai pus tu.

El i-a zâmbit lasciv.

— Eu sunt mai mult cu carnea.

Amy a încheiat puzzle-ul piciorului drept.

— Apropo de carne, ce face Harry?

Tom a ridicat ochii spre tavan și a oftat teatral.

— Știi, toată viața m-am îndrăgostit de tipi hetero, iar când găsesc și eu un gay care să mă placă, se dovedește a fi cea mai promiscuă creatură lăsată de Dumnezeu pe pământ. Și tu mă știi: sunt bărbatul unui singur bărbat.

— Ce știu eu, a spus Amy cu o oarecare siguranță, e că tu și Harry nu sunteți perechea ideală.

— Mda, mereu intervine o sulă între noi.

Amy nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Tom o făcea să râdă de când îl întâlnise la facultate, cu doisprezece ani în urmă. Destul de ciudat, se cunoscuseră la cursul de anatomie, iar Tom făcuse un comentariu grosolan, spunând că i se scula când îl vedea pe prof. Deși avuseseră specializări diferite, rămăseseră prieteni și în timpul facultății, și după. Nu avea idee cum ar fi putut trece peste lunile acelea îngrozitoare de după accident fără el. Fusese, efectiv, cel mai bun prieten pe care îl putea avea o fată. Așa că îi tolera defectele și toanele, lăsându-l să doarmă pe canapeaua din apartamentul ei când se certa cu Harry. Ceea ce se întâmpla regulat.

A făcut un semn vag cu mâna spre masa cealaltă.

— Vrei să-mi aduci diagrama dentară de acolo?

— Ia-ți-o singură, fată!

I-a aruncat o privire urâtă, iar el a înclinat capul și a ridicat o sprânceană, iar ea s-a gândit cât de bine arăta și ce pierdere era. Părul acela blond pai și ochii albastru-deschis. Era felul lui obișnuit de a fi, niciodată nu o ajuta. Mereu îi spunea să-și facă treburile singură. Nu era sclavul ei, iar ea nu era invalidă. Tocmai forțarea asta o făcuse femeia independentă care era acum. A luat telecomanda de

pe brațul drept al scaunului, l-a rotit și și-a făcut vânt spre masă, pentru a lua diagrama.

În capătul celălalt al încăperii s-a auzit un strănut zgomotos. Toate capetele s-au întors spre Zoe. De când cu pandemia, toți erau hipersensibili la cel mai mic fornăit. Un strănut putea să provoace un infarct. Zoe a ridicat mâna, scuzându-se, și a zâmbit.

— E ok! Sincer! N-am nimic! E pisica alor mei. Sunt alergică rău la ea.

II

Suprafața dintre șosea și groapa în care fusese găsită geantă era împărțită în sectoare. Fâșii subțiri de plastic alb se întindeau între piloni scurți, semănând un pic cu liniile care marchează pe hartă latitudinea și longitudinea. Panglica negru cu galben care marca locul crimei flutura în jurul perimetrului în vântul rece care bătea din direcția râului. O echipă de șase oameni în combinezoane, cu botoși și căști din plastic, se muta dintr-un pătrat în altul; fiecare avea zona lui de cercetare și plasa cu grijă în punga cu dovezi orice mărunțiș recuperat din noroi.

Brigada de muncitori pierdea timpul în parc în mici grupuri portocalii. Betonierele plecaseră, iar mașinile grele stăteau reci și nemișcate, așteptând.

Bărbatul de la minister ședea pe bancheta din spate a unui BMW negru, parcat pe trotuarul spitalului, și fuma țigară după țigară, cu geamul lăsat, uitându-se la ei prin norii de fum. MacNeil îi simțea furia din locul în care stătea, pe o roabă întoarsă cu fundul în sus, lângă fostul teren de baschet. Șeful de șantier se plimba agitat lângă el.

— E vorba de primele noastre, omule! a spus el. Unicul motiv pentru care suntem aici, pentru care ne riscăm dracului viața și ne rupem picioarele, sunt bani. Iar banii depind de respectarea termenului.

— Care e termenul?

MacNeil s-a întors spre el și l-a privit lipsit de interes.

— Șapte zile.

Șeful de șantier a clătinat din cap.

— Era scurt și până acum. Dar acum…

MacNeil a ridicat din umeri.

— Ce sens are să fixezi niște termene nerealiste?

— Nu le fixez eu, omule. Chinezii au construit un spital într-o săptămână în timpul epidemiei de SARS. Așa că ai noștri și-au zis: de ce să nu putem face și noi asta? Nici măcar nu construim un spital aici. Doar o anexă. Un spațiu pe care să-l poată încălzi, un spațiu în care să intre paturi. Să aibă oamenii un loc să moară.

— Și chiar merită banii?

— Păi, acum nu mai câștigăm bani de nicăieri. Și se poartă frumos cu noi, nu? Au venit o groază de băieți de dincolo de M25. Și de când au declarat inelul rutier limita exterioară, am știut că, dacă intrăm, nu ni se mai dă voie să plecăm. E sinistru al naibii, știi, parcă ești într-un film. Să-i vezi pe soldații ăia cu puști pe poduri și pe străzile suspendate.

— Și de ce mai stai?

Șeful de șantier a râs.

— Face parte din contract. Toate marile hoteluri sunt goale. Așa că primim toți câte o cameră și mese calde la orice oră. Eu și câțiva băieți stăm la Ritz. Alții, la Savoy. Și putem să rămânem acolo, bine-mersi, până se termină starea de urgență.

Peste zâmbetul lui s-a așternut o umbră, iar el și-a amintit să se uite urât la MacNeil.

— Adică dacă respectăm termenul.

În depărtare, o sirenă de ambulanță a străpuns aerul rece de ianuarie. Încă o victimă. Alt pat ocupat. Toate spitalele din oraș erau pline, dar cel puțin rata mare a mortalității presupunea că paturile devin permanent disponibile. Boala redusese personalul medical cu aproape treizeci de procente. Cei care lucrau în sistemul sanitar se aflau într-un mare risc, iar în rândul lor se înregistrau cele mai multe victime. În ciuda lui FluKill. Nimeni nu se mai ducea la serviciu. Doar o mână de magazine erau deschise câteva ore pe zi. Nu mai exista transport

comun. Aeroporturile fuseseră închise pe o perioadă nedeterminată. Economia capitalei era în cădere liberă, iar restul lumii era pregătit să facă tot ce se putea ca să ajute orașul să păstreze boala între granițele lui. În primul rând prin interzicerea oricărui trafic spre și dinspre Regatul Unit. Evident, era doar o chestiune de timp până ca virusul să se împrăștie în lume. Dar dacă putea fi reținut acolo suficient de mult cât să se găsească un vaccin…

MacNeil a oftat și a simțit primii stropi de ploaie pe față când a ridicat capul spre norul negru-vânăt care atârna jos, chiar deasupra capului.

— Jack!

A întors imediat privirea spre o siluetă în combinezon care înainta cu greu prin șanțurile făcute de cauciucuri în noroi.

— Noi am terminat.

MacNeil s-a uitat la ceas. Le luase mai puțin de două ore, cât avuseseră la dispoziție.

— Ați găsit ceva?

Criminalistul a ridicat o pungă de plastic transparent, în care MacNeil a văzut o bucățică de ceva rozaliu.

— Poate să fie ceva. Poate să nu fie nimic.

— Ce e?

Ofițerul i-a întins punga.

— Poftim, o bucățică dintr-o cartelă de metrou. Pentru toată ziua, în afara orelor de vârf. N-am reușit să citesc data, dar poate izbutim să scoatem ceva de pe banda magnetică.

MacNeil a luat punga și a ținut-o în lumină. Tipăritura de pe cartelă era neclară, pătată de ploaie și aproape acoperită de noroi. Un colț era rupt. Trecuseră aproape șase săptămâni de când închiseseră metroul. Dacă numai asta aveau, nu ajungeau prea departe. I-a înapoiat punga criminalistului și a sărit de pe roaba pe care stătuse. S-a întors spre șeful de șantier.

— Du-te și construiește-ți spitalul!

III

Amy și-a trecut mâna peste suprafața netedă a craniului și a simțit o compasiune stranie pentru această fetiță. Nu era niciun semn de vătămare. În afară de trauma provocată de natură maxilarului. Era imposibil să determini cauza morții, dacă în țesuturile recuperate de Tom nu se găsea vreo toxină. Amy bănuia că era puțin probabil. De ce ar otrăvi cineva un copil? O ființă atât de micuță, cu oase atât de fragile! Ar fi fost oricum vulnerabilă în fața forței unui adult, complet lipsită de apărare.

Cineva o ucisese, asta era mai presus de orice îndoială. Altfel de ce s-ar fi chinuit să curețe carnea de pe os și să elimine orice dovadă? Totuși, să te chinuiești să faci asta și apoi să arunci, pur și simplu, oasele pe un șantier era o neglijență ciudată. Dar alții trebuiau să-și bată capul cu asta. Amy trebuia doar să se concentreze și să-și folosească toate cunoștințele pentru identificarea ei. S-o aducă înapoi la viață în așa fel, încât să se poată ajunge la ucigaș.

S-a uitat la găvanele ochilor și a știut că, odinioară, erau acolo niște ochi căprui-închis, limpezi. A știut că, odinioară, pe scalpul acesta creștea un păr des, negru-albăstrui. Ce lungime avea era imposibil de bănuit acum. Amy și-a trecut degetele peste linia înaltă a obrazului stâng și pe falca remarcabilă prin diformitate și peste zâmbetul desfigurat care odinioară cu siguranță ar fi făcut-o specială.

A simțit că Tom s-a oprit lângă ea.

— Nu te uita acum, dar se apropie omul-maimuță!

Amy a ridicat privirea și l-a văzut pe MacNeil intrând în laborator. S-a uitat la el cu indiferență și s-a întrebat ce ar fi crezut despre el dacă nu îl cunoștea. Era foarte înalt – cea mai distinctivă trăsătură a lui. Dar nu era slăbănog. Era bine proporționat. Ceea ce îl făcea să treacă drept bine făcut. Cu siguranță nu avea o frumusețe convențională, dar era o căldură extraordinară în ochii lui verzi cu punctișoare portocalii. Nu îi stătea bine cu părul tuns așa de scurt, dar firele albe de la tâmple îi dădeau un aer distins. Sacoul era prea

strâmt, pardesiul era prea larg și, în general, părea cam neîngrijit. Unul dintre șireturi era desfăcut, a remarcat ea. Și apoi a văzut că pantofii îi erau murdari și că lăsau în urmă o mică dâră de noroi uscat. Omul-maimuță, îi spusese Tom. Evident, Tom nu-l simpatiza pentru că avea impresia că MacNeil e homofob.

Amy nu-și amintea când îl văzuse prima oară pe MacNeil, așa că îi era imposibil să mai revină la acea primă impresie. Încă mai avea goluri de memorie ciudate din pricina accidentului. Mărunțișuri care o frustrau, uneori până la lacrimi. Dar numai când era singură. Tom n-ar fi suportat să o vadă plângându-și de milă. Dar acum stătea lângă ea, cu brațele încrucișate la piept, ca un gardian protector, cu bărbia împinsă spre MacNeil, de parcă l-ar fi provocat să se poarte urât cu biata lui prietenă, mică și bolnavă. În fond, el fusese cel care o adusese să lucreze aici, când ea nu mai putuse să-și continue munca.

MacNeil s-a oprit în fața mesei, fără să-l bage în seamă, și s-a uitat la scheletul copilului. Apoi s-a uitat la Amy și a salutat-o printr-un semn imperceptibil cu capul.

— Deci, ce poți să-mi spui?

— Destul de multe, de fapt.

Amy și-a îndreptat din nou atenția asupra copilului. Și-a trecut degetele peste fruntea acestuia, de parcă ar fi fost viu.

— A fost o fetiță amărâtă.

— De unde știi că asta e o fetiță?

— De unde știu că *ea* e fetiță, l-a corectat Amy, ca și cum copilul ar fi putut să se simtă jignit fiindcă i s-a spus „asta”.

— Nu există un singur factor concludent, a spus ea. Mai degrabă un cumul de indicii și ceva instinct.

— Hai să lăsăm instinctul tău deoparte și să ne rezumăm la fapte! a spus MacNeil.

Amy nu s-a tulburat.

— OK! Faptele: în general, femeile au mușchi mai mici și mai puțin dezvoltați decât bărbații.

Și-a trecut vârful degetului peste femur.

— Se pot vedea foarte clar muchiile de aici, care au susținut mușchii și tendoanele.

S-a mutat în zona pelviană.

— Pelvisul femeii este construit pentru a se adapta nevoii de a susține sarcina și are câteva trăsături distinctive, care îl diferențiază de pelvisul masculin. În primul rând, șolduri mai late.

MacNeil a permis ca un mic zâmbet stârnit de o amintire să i se ivească pe buze. Și-a adus aminte cum o descrisese mama lui pe fata care stătea lângă ei – când o evaluase ca posibilă soție pentru fiul ei – drept fată cu șolduri bune de dus copii.

Amy a ridicat privirea și a surprins umbra zâmbetului lui.

— Ți se pare amuzant, detectiv MacNeil?

— Nu, domnișoară Wu!

Ea s-a uitat lung la el, apoi s-a întors la oasele de pe masă.

— În afară de aspectul general, sunt câteva măsurători care se pot face oaselor pelviene pentru stabilirea sexului. Cea mai importantă este proporția lungimii oaselor ischion și pubian, numită și indexul ischiopubian.

— Evident, știi ce e indexul ischiopubian, a spus Tom și un zâmbet enervant i-a întins colțurile măștii.

— Evident, a spus MacNeil.

Iar lui Amy:

— Și ai făcut măsurătorile astea?

— Da.

— Și?

— În sine, nu sunt concludente. În fond e doar un copil și, la vârsta ei, caracteristicile sexuale nu sunt complet dezvoltate. Dar indexul pare să sugereze mai degrabă o femeie decât un bărbat.

A ridicat apoi capul copilului și l-a ținut în palme cu multă delicatețe.

— Craniul este de multe ori o indicație mai bună. În primul rând, e mai mic decât te-ai aștepta la un bărbat. Apofiza mastoidă și osul lacrimal sunt mai

puțin proeminente la femei, iar orbita și fruntea sunt mai rotunjite.

A trasat cu degetele curburile, pentru a-și ilustra cuvintele. Apoi l-a privit pe MacNeil drept în ochi.

— Sunt nouăzeci și cinci la sută convinsă că este femeie.

— Și restul de cinci la sută?

— Instinct. Dar tocmai ce mi-ai spus să las instinctul în afara ecuației.

MacNeil a zâmbit.

— Așa am zis. Ce altceva îmi mai poți spune?

— Pot să-ți spun că acest copil vine probabil dintr-o țară mai puțin dezvoltată și că a avut două trăsături caracteristice vizibile.

MacNeil era uimit.

— Cum naiba poți să-ți dai seama de asta dintr-o grămadă de oase?

— Fiindcă e bună la ceea ce face, domnule MacNeil, a spus Tom, vizibil mândru de priceperea ei. Amy a fost unul dintre cei mai buni odontologi[12] criminaliști din Londra înainte de…

Îl luase gura pe dinainte, iar ezitarea lui nu făcea decât să atragă și mai mult atenția.

— De accident, a adăugat el repede. Calitățile astea nu se pierd niciodată.

Amy a roșit, însă a continuat să se concentreze asupra craniului.

— E mongoloidă, înțelegi. Știu că nu e corect politic, dar niciunul dintre termenii ăștia nu e. Craniile sunt negroide, caucaziene sau mongoloide.

— Mereu am avut impresia că termenul caucazian te duce cu gândul la un robot de curățenie din *Star Wars,* a spus Tom.

MacNeil nu a zâmbit.

— Și mongoloid ce e, asiatic?

— Da, exact, a spus Amy. Eschimoși, japonezi, chinezi, toți sunt mongoloizi. Așa cum aș spune și eu despre mine.

MacNeil s-a uitat cu atenție la ochii ei migdalați și la pomeții înalți, la linia fină a obrazului, la arcada slab pronunțată și s-a gândit că el ar fi spus despre ea

că e frumoasă. Părul negru, lung și lucios era strâns lejer și legat la ceafă, iar bretonul îi ajungea aproape până la gene. Ea a ridicat privirea, l-a văzut cum o studia și și-a întors repede ochii spre copil.

— Dar dinții ne spun, de fapt, cele mai multe lucruri despre ea. Caracteristicile mongoloide ale craniului sunt mai estompate la copii așa de mici, dar mongoloizii au, de obicei, incisivii superiori în formă de lopată.

I-a indicat pe rând.

— În plus, coroana dentară este mai rotundă și, din nou, incisivii au rădăcini mai scurte.

— Deci, de unde știi că nu a fost ca tine? Chinezoaică sau asiatică la origine, dar născută și crescută în Anglia?

Amy a zâmbit.

— Pentru că dinții ei sunt perfecți, a spus ea. Nu a avut niciun tratament dentar. Nici măcar unul. Nu a avut nevoie. Nu a avut zahăr în dietă, o gură fără carii. Lucru care ar fi neobișnuit la un copil britanic de zece ani.

— Avea zece ani?

Amy a dat din cap.

— Da.

— Marja de eroare?

— Plus minus trei, patru luni. Dezvoltarea dinților este un indicator foarte precis.

MacNeil a cântărit un moment ceea ce îi spusese ea.

— Ai zis că avea două caracteristici vizibile.

— Era asiatică, evident. Și prin asta nu vreau să spun că era indiană sau pakistaneză. Mai degrabă chinezoaică. Știu că voi aveți impresia că toți suntem la fel, așa că, în ochii tăi, n-ar fi fost altfel decât eram eu la vârsta ei. Cu excepția unei trăsături foarte interesante.

A făcut o pauză, lăsându-l pe MacNeil să aștepte nerăbdător să vadă despre ce era vorba.

— Avea o buză de iepure foarte pronunțată, a spus Amy. Cel puțin, așa ai numi-o tu. Noi îi spunem cheiloschizis.

A întors craniul spre el și l-a înclinat, ca el să vadă mai bine.

— Un defect pronunțat al maxilarului – osul care susține dinții de sus. Despicătura poate fi minoră sau severă, ca în acest caz. Poate fi unilaterală sau bilaterală. Aceasta e unilaterală. Poți să vezi deplasarea majoră a dinților din față.

Amy s-a uitat la MacNeil.

— Mă tem că a fost o fetiță cu un aspect foarte diferit. Cu siguranță, a întors privirile. Și a avut probabil multe probleme cu colegii de școală.

O variantă electronică a melodiei „Scotland the Brave" a huruit undeva, prin haina lui MacNeil. Acesta a bâjbâit după telefon, l-a scos din buzunar și a făcut să răsune în laborator soneria clară și stridentă. Mai devreme, când îl deschisese, văzuse că avea două apeluri pierdute. Ambele de la Martha. Îi lăsase și mesaje, dar nu le deschisese. Afișajul îi arăta că tot ea era și acum. A închis, fără să răspundă, și a băgat iar telefonul în buzunar.

— O convorbire importantă, desigur, a spus Tom.

MacNeil a încercat să treacă peste momentul jenant.

— Soția mea.

— Aha! a spus Tom. Cea căreia trebuie să i te supui.

A făcut o pauză.

— Sau nu.

MacNeil s-a întors spre Amy:

— Îmi scrii un raport înainte să pleci?

— Desigur.

— Mersi, a spus el, apoi și-a băgat mâinile în buzunare și a pornit spre ușă.

Tom s-a uitat după el cu un dispreț nedisimulat.

— Ai fost, pur și simplu, un geniu, i-a spus el lui Amy, și el n-a putut să spună decât „mersi".

— Mi-am făcut meseria, Tom, atâta tot. Când își face el meseria, probabil sunt puțini oameni care îi spun măcar „mersi".

Tom a pufnit.

— E un cretin. Dumnezeu știe ce poate să vadă la el o femeie.

— Te referi la soția lui?

— Cred că e oarbă.

— Sunt despărțiți.

Tom s-a uitat uimit la ea.

— Măi, măi, ce izvor de informații ești tu! De unde naiba știi asta?

Amy a roșit, a ridicat din umeri și s-a întors spre oase, ca să-și ascundă stânjeneala.

— Nu știu sigur. Am auzit și eu, asta e tot.

CAPITOLUL 4

Pinkie o visa des pe mama lui. Știa că era mama lui, fiindcă așa îi spunea el în vis. Dar nu semăna deloc cu femeia pe care și-o amintea din copilărie. Ceea ce era întotdeauna dezamăgitor când se trezea. Lui Pinkie realitatea i se părea dezamăgitoare, în general. Îi plăcea să creadă că orele în care era treaz erau vise, iar visele erau reale. Așa putea să facă tot ce dorea, iar când adormea, ei bine, nimic din toate acelea nu se întâmplase. Era o modalitate foarte eficientă pentru a gestiona lucrurile stranii care îi plăceau lui. Lucruri pe care ceilalți ar fi putut să nu le înțeleagă.

Acum se afla din nou în casa bunicilor. Era adevărat. Își amintea așa de bine casa! Toate nopțile acelea în care dormise pe canapeaua din camera din față. Rece ca gheața, iarna. Caldă și înăbușitoare, vara. Și raftul de cărți de pe peretele din fața lui, la capătul canapelei pe care își punea perna. Pierduse șirul dimineților în care se trezea înaintea tuturor și stătea întins, uitându-se la cărțile aliniate pe raftul de la nivelul ochilor lui. Cărți cu titluri ciudate și frumoase – *Orb prin Gaza, Cloud Howe, Pentru cine bat clopotele.* Scrise de oameni cu cele mai ciudate nume – Aldous Huxley, Lewis Grassic Gibbon, Ernest Hemingway. Pe cine, Doamne, iartă-mă, putea să-l cheme Aldous?

I-a trebuit mult timp, poate doi ani, să-și facă curaj să ia o carte din raft și să-i răsfoiască delicat paginile îngălbenite. Bunicul lui predase engleza la școala teoretică din oraș, așa că erau tot felul de cărți pe raft. Asta se numea *Brighton Rock* și era scrisă de cineva pe nume Graham Greene. Avea de gând să citească doar prima propoziție. Care s-a întins la un paragraf, apoi la o pagină. Și apoi la alta. Într-un an,

citise toate cărțile pe de raft. Dar acea primă carte rămăsese mereu în sufletul lui. Avea o întunecime ciudată, acțiunea era plasată într-un timp de mult trecut, mai presus de înțelegerea lui. Și un erou sau, mai degrabă, un antierou, de care s-a simțit imediat apropiat. Gangsterul adolescent, Pinkie. Fără scrupule, fără inimă, manipulator. Foarte atrăgător. Cu defecte, desigur, dar n-avem toți defecte?

A adoptat imediat porecla pentru sine. Pinkie. Și a insistat ca și copiii de la școală să-i spună așa. Nu i-a trecut niciodată prin minte cât de caraghios putea să le pară lor sau cât de ridicol suna. Fiindcă, pentru el, numele era sinonim cu personajul. Și asta voia el să fie. La început, a provocat multă ilaritate, dar ilaritatea a încetat în scurt timp. Nimeni nu râdea de Pinkie a doua oară.

Acum mama se oprise lângă patul lui. Îi simțea parfumul, îi simțea căldura obrazului lângă obrazul lui. Apoi moliciunea buzelor ei și respirația plăcută când a șoptit: „Noapte bună, omulețule, somn ușor, omulețule!” Apoi a sunat telefonul și, spre iritarea lui, ea a spus: „Trebuie să răspund”, și a plecat. Cine naiba suna la ora asta? De ce nu putea să-l lase să sune? Totuși, telefonul suna. Iar și iar, până când, înjurând în surdină, Pinkie s-a rostogolit pe o parte și a smuls din furcă telefonul de pe noptieră. Visul se terminase. Era din nou în lumea treziei.

— Ce naiba vrei?

— Bună dimineața, Pinkie! Sper că nu te-am trezit.

Pinkie a inspirat adânc, să se calmeze. Era vorba despre afaceri. Recunoscuse vocea imediat. Tonul blând și ciudat de monoton al domului Smith. Credea că terminaseră.

— Nu, a spus el. Scuze, eram ocupat!

— Pinkie, am o problemă.

Pinkie nu putea să-și închipuie ce problemă ar putea fi.

— Ce problemă?

— Tânărul pe care mi l-ai găsit… n-a prestat.

— Cum adică?

— Adică n-a scăpat de oase. Le-a aruncat pe un șantier. Și acum le-a luat poliția.

— Rahat!

Pinkie a simțit cum furia îi încorda mușchii cefei și ai umerilor. Nenorocitul!

— Vrei să mă ocup de el?

— Vreau să urmărești cazul, Pinkie! Să te asiguri că oasele nu îi conduc spre ceva. Înțelegi ce vreau să spun? Fă tot ce trebuie ca să rezolvi problema.

Domnul Smith părea foarte calm, dar Pinkie știa că nu era. Îl văzuse înfuriindu-se, știa că era capabil de lucruri la care Pinkie nici nu s-ar fi gândit. În realitate, lui Pinkie îi era puțin teamă de domnul Smith.

— Cum o să mă pot mișca?

— Poți să iei mașina mea. Are permis de trecere cam peste tot.

A urmat o pauză la capătul firului.

— Cred că am găsit o posibilitate de a monitoriza progresul făcut de polițiști. Așa vom ști exact ce trebuie să faci.

— De ce nu-i terminăm pe polițai?

— Nu, nu! a spus repede domnul Smith. Dacă i s-ar întâmpla ceva ofițerului care se ocupă de investigație, n-am face decât să atragem atenția. Și ăsta-i ultimul lucru pe care îl dorim.

CAPITOLUL 5

I

Amy a mers spre est, pe Tooley Street, în mica ei Toyota galbenă. Era modelul conceput de fabrica japoneză pentru persoanele cu handicap, fiind special adaptat pentru a permite folosirea scaunului cu rotile. O treabă de inginerie deșteaptă, cu portiera glisantă în partea șoferului și o rampă extensibilă care cobora și se ridica ușor, așezând frumos căruciorul la volan. Nu fusese ieftină – niciunul dintre accesoriile destinate oamenilor cu dizabilități nu era ieftin –, dar banii primiți ca despăgubiri îi permiseseră să se echipeze pentru o viață cât de cât normală.

Era mai simplu să te miști prin oraș acum, când străzile erau aproape pustii. Nu că ar fi ieșit prea mult în perioada asta.

A trecut pe lângă un convoi de vehicule militare care se îndreptau în viteză spre vest și s-a uitat spre nord, către râu și către silueta rotunjită a edificiului din sticlă și oțel care era primăria. Toată sticla aceea, spusese la un moment dat primarul, trebuie să fie văzută ca un simbol al transparenței guvernului. Acum chiar puteai vedea prin ea. Fiindcă era goală. Promisiuni goale care nu duseseră la nimic. Cu toate planurile lor, nu luaseră niciodată în calcul ceva de amploarea asta.

A virat spre nord, pe Three Oak Lane, unde, probabil, creșteau odinioară trei stejari. Dar nu mai existau de mult. Pe Gainsford Street a întors spre parcarea supraetajată și a urcat rampa ca să ajungă la locul ei de parcare de la primul etaj. Fusese singurul loc pe care îl putuse găsi la vremea aceea și asta o lăsa mereu la mila liftului. Dacă funcționa, nu era

nicio problemă. Dacă nu funcționa, atunci avea necazuri. Azi a hârâit până la parter fără nicio ezitare, iar ea și-a manevrat căruciorul pe pavaj, către poarta de intrare a complexului rezidențial Butlers & Colonial Wharf, un amestec de clădiri noi și depozite transformate, așezate în jurul unei gări descoperite. Țiuitul motorului ei electric părea foarte zgomotos în liniștea acestei zile încă cenușii, în care o ciudată lumină albastră părea că ștergea toată culoarea cărămizilor arămii. Nu se vedea nici țipenie de om. Altădată, într-un timp parcă de mult apus, străzile, aleile și clădirile de aici erau pline de viață. Docheri, magazioneri și hamali. Vapoare care urcau prin estuar până la Pool of London ca să descarce alimente și condimente exotice, aduse tocmai din ținuturile îndepărtate ale Imperiului Britanic. Poduri din grinzi de metal se întindeau în unghiuri curioase între depozitele masive. O poartă uriașă, arcuită, se deschidea spre Tamisa, unde muncitorii stăteau zilnic la coadă, în speranța că vor avea noroc de câteva ore de lucru. Acum aici erau locuințele oamenilor noi, care își permiteau să le cumpere și să frecventeze barurile și restaurantele *gourmet* care animau străzile pietruite. Tăcerea era stranie. Nici măcar un ecou al trecutului nu mai rămăsese.

Amy a urcat rampa din fața casei și a deschis ușa. Aici fusese odată o magazie în care se depozitau mirodenii. Bătrâna care i-o vânduse îi spusese că, înainte de a începe lucrările de transformare a clădirii, se plimbase prin ea cu casca pe cap. „Era ceva dumnezeiesc, draga mea”, îi povestise femeia. „Peste tot mirosea a cuișoare.”

Erau trei niveluri, iar ea le avea pe ultimele două. Deloc practic pentru cineva în scaun cu rotile, dar fusese hotărâtă să nu sacrifice nimic din cauza dizabilității. Dacă ar fi avut bani înainte de accident, i-ar fi plăcut la nebunie să locuiască într-o clădire ca asta. Acum, că își permitea, era decisă să nu facă niciun compromis. Așa că își instalase lifturi la fiecare scară și avea câte un cărucior la fiecare etaj. Dormea la primul etaj, iar ziua stătea la cel de-al

doilea – un spațiu deschis imens, printre grinzile căruia așezase mobilă și rafturi de cărți. În colțul îndepărtat avea o bucătărie deschisă, iar pe peretele din spate, ușile largi dădeau spre un balcon pătrat de metal unde, vara, putea să stea să citească și să se încălzească la soare.

Amy a trecut din cărucior în liftul de jos. Își antrenase brațele ca să poată să-și susțină cu ele greutatea, deși prea multă greutate nu era în trupul ei subțire. Uneori, i se părea că ascensorul era frustrant de lent. Azi a închis, pur și simplu, ochii și s-a lăsat purtată de el, cu micul pachet pe genunchi. Fusese o dimineață traumatizantă. Să se trezească identificându-se cu victima unei crime chiar era o experiență unică. Dar fetița asta amărâtă avea ceva care a afectat-o așa cum n-a crezut că ar fi posibil. S-a gândit la toate cadavrele pe care lucrase, la capetele pe care le adusese acasă pentru a le studia, la modul în care reușise întotdeauna să se separe de neplăcuta realitate a muncii ei. Până acum. Colecția aceea de oase micuțe, care parcă încă mai păstrau spiritul copilului, avea ceva special. Pentru Amy era tulburător, iar, când ținuse în mâini craniul, putea să jure că simțise spaima copilului trecând prin os până în carnea ei.

Toate ușile de la primul palier erau închise și doar lumina care se filtra pe sub ușa de la intrare străbătea întunericul. În aer plutea un miros vag, neobișnuit, dar Amy era atentă să pună jos pachetul ca să poată ajunge la căruciorul din capul scărilor, așa că nu l-a perceput. Nu o deranja întunericul. Uneori stătea ore în șir cu lumina stinsă și se prefăcea că nimic din toate astea nu se întâmplase. Că dacă ar vrea să aprindă lumina, s-ar ridica, pur și simplu, și ar aprinde-o.

S-a îndreptat cu căruciorul către a doua scară și s-a oprit brusc, confuză, fără să simtă umbra care se mișca în spatele ei. Liftul nu era acolo. A întins gâtul să se uite în sus și l-a văzut în capul scării. Cum era posibil? Îl lăsase pe palier când plecase dimineață. Și în acel moment a simțit mirosul acela vag, pe care îl

ignorase cu câteva secunde în urmă, și i s-a oprit inima în loc. Exact când s-a ivit o mână din spate și i s-a așezat pe gură. A încercat să țipe, dar nu-și putea dezlipi buzele, iar forța brațului din spatele ei o ținea nemișcată. A ridicat ambele mâini și s-a agățat de mâneca atacatorului când acesta s-a aplecat fără un cuvânt s-o ridice din scaun.

Amy era neputincioasă, cu picioarele atârnând inutil. Nu a putut decât să se țină de el în timp ce acesta a străbătut palierul și a deschis cu piciorul ușa de la dormitorul ei. Din trei pași mari a ajuns la pat și a așezat-o pe așternut, între perne. I-a luat mâna de pe gură.

— Nemernicule! a strigat ea, apoi a întins mâinile, l-a apucat de gât și l-a tras cu toată puterea, până când el s-a aplecat, iar ea i-a găsit gura cu buzele.

Când s-au despărțit, ea avea respirația tăiată, iar el îi zâmbea.

— Ai fost genială, a spus el.

Ea nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

— Mi-am făcut meseria, domnule detectiv.

El a sărutat-o din nou, de data aceasta ușor, apoi i-a dat la o parte părul din ochi. Niște ochi așa de frumoși și de negri! A sorbit-o din priviri cu admirație și dorință.

— Ce crezi că ar spune doctorul Bennet dacă ne-ar vedea acum?

Pe chipul ei a trecut o umbră.

— Nu i-ar plăcea deloc. Are impresia că ești genul de polițist care ar fi în stare să bată pe cineva doar fiindcă e gay.

— Nu m-ar deranja să-l altoiesc din când în când. Dar nu fiindcă e gay, ci fiindcă e o jigodie enervantă.

Ea l-a împins.

— E prietenul meu, Jack. Cel mai bun prieten din lume. N-aș fi reușit să supraviețuiesc în ultimii doi ani și jumătate fără el.

MacNeil a inspirat adânc și și-a ținut gura.

— Știu, dar acum mă ai pe mine.

— Pentru cât timp? Cât durează până când dispare farmecul noutății?

— Nu fi caraghioasă! Știi ce simt pentru tine.

— Știu ce mi-ar plăcea să simți pentru mine. Nu sunt sigură că mi-ai spus vreodată.

— Atunci, dă-mi voie să-ți arăt! Nu m-am priceput niciodată la vorbe.

S-a aplecat și a sărutat-o din nou. La început a rezistat. Detesta ideea că bărbații din viața ei se înțelegeau atât de prost, încât trebuia să-l țină pe unul secret față de celălalt. Nici măcar nu era vreo competiție. MacNeil i-a forțat buzele cu limba, iar, în final, ea a cedat, pentru că pasiunea a inundat-o brusc, ca un val.

Când îi spuseseră că era puțin probabil să mai meargă vreodată, își imaginase că viața ei sexuală se terminase. Măduva spinării nu fusese ruptă, doar lezată. Și întotdeauna avusese control asupra vezicii și a intestinelor. Dar nu știa dacă va mai avea vreo senzație acolo, jos.

Până când a făcut-o prima oară cu MacNeil. Și a fost ca și cum ar fi fost chiar prima dată. Durere, plăcere și lacrimi din plin. Și, până în acel moment, nu avusese prea mare încredere în motivele lui. De ce ar fi interesat un bărbat sănătos și zdravăn ca MacNeil de o chinezoaică micuță care nu poate să meargă?! Dar el fusese așa de delicat, încât Amy își dăduse imediat seama că tipul era altfel decât părea la prima vedere. Un bărbat complex, timid și atent, plin de fixații datorate educației prezbiteriene. Nu era homofob, doar îl deranja afișarea ostentativă a sexualității. Iar Tom își etala homosexualitatea ca pe o medalie.

MacNeil și-a dezbrăcat cămașa și i-a scos pe rând ghetele, apoi bluza și fusta lungă și neagră. Pe urmă s-a oprit brusc.

— N-ar trebui să facem asta, a spus el. Aș putea să-ți dau gripă. Sunt mai expus decât tine.

— Atunci am putea foarte bine să nu mai trăim, fiindcă oricum vom muri.

Amy s-a uitat în sus la el.

— Iar dacă nu ne trăim viața cât putem, atunci o să murim fără să fi trăit.

II

Camioneta albă, un Mercedes, înainta hurducăind spre est, pe Aspen Way. Strada cu două benzi era pustie. Mașina a trecut pe sub linia metroului ușor Docklands. Apele plumburii din cheiul West India se izbeau de parapetele de beton pe toată partea de sud a străzii. Norii se subțiaseră un pic, iar aerul rece al dimineții se umpluse de o lumină galbenă, insipidă și cumva apoasă.

Pinkie se simțea incomod în uniforma care nu i se potrivea, dar cumva era și sigur pe el datorită anonimatului pe care i-l ofereau masca de gaze și ochelarii ce îi acopereau aproape toată fața. Cu cozorocul șepcii bine tras pe ochi, i-a urmărit atent pe soldații care se apropiau când a virat la dreapta și a îndreptat mașina spre deschiderea care ducea spre North Bridge, lângă piața de pește Billingsgate. Erau douăzeci de soldați, dacă nu chiar mai mult, în locul acesta, care devenise o tabără semipermanentă, o unitate militară aflată în „pe loc repaus", cu lunetiști pe celălalt mal. Erau acolo vehicule blindate și o barieră de sârmă ghimpată. A oprit și a lăsat geamul jos. A simțit mirosul de pește din vânt, cu toate că navele pescărești nu mai ieșeau în larg de câteva săptămâni. Duhoarea aceea se imprimase parcă în țesătura acelui loc.

Soldatul din față s-a apropiat cu prudență, îndreptând arma spre geamul din partea șoferului. A întins mâna după hârtiile lui Pinkie, s-a uitat rapid pe ele și i le-a înapoiat. A făcut semn cu arma.

— Dă-ți masca jos!

Lui Pinkie i-a stat inima în loc. Nu își închipuise că îi vor cere asta. Și-a scos șapca și și-a tras masca de pe gură.

Soldatul l-a privit bănuitor.

— Unde e Charlie?

— E bolnav, a spus Pinkie și a văzut cum soldatul a făcut involuntar un pas înapoi.

— Ai avut vreun contact cu el?

Pinkie a clătinat din cap.

— Nu-l cunosc. Mi-au dat un alt traseu.

Soldatul părea ușurat.

— Pune masca la loc!

S-a întors și le-a strigat geniștilor de la barieră:

— Lăsați-l să treacă!

Soldații au strâns sulurile de sârmă ghimpată ca să-i facă loc spre pod.

Pinkie și-a pus masca și a băgat în viteza întâi. Camioneta a început să huruie și să se hurducăie spre pod. Pe celălalt mal, zgârie-norii din sticlă se înălțau în ceață. Firmele lor indicau proprietarii. *The Megraw-Hill Companies. The Bank of America.* Un pic neliniștit, Pinkie a scrutat orizontul, uitându-se după lunetiștii care, știa, stăteau cu pușile îndreptate spre el, dar nu a văzut niciunul. A urcat încet rampa, a trecut de un chioșc de pază gol și a oprit în fața podului. Era ridicat din partea dinspre sud la patruzeci și cinci de grade. Fusese construit așa pentru a permite navelor mari să treacă pe sub el, dar acum devenise o barieră foarte eficientă. Cineva a acționat de undeva un mâner, iar podul a început să coboare încet, până când a devenit din nou o șosea care mergea spre sud, peste apă, până la Canary Wharf și mai departe, la Isle of Dogs.

Pinkie a încetinit Mercedesul alb și a trecut încet în cealaltă parte, văzând în oglinda retrovizoare cum podul se ridica din nou. S-a uitat la ecranul de la bord. Traseul și punctele de livrare erau marcate clar. Trebuia să urmeze traseul cu strictețe, ca să evite suspiciunile. Știa că mai erau puncte de verificare pe Trafalgar Way și pe Westferry Road, mai jos de sensul giratoriu de la Bank Street. Dar, până acolo, era în țara nimănui. O insulă de carantină autoimpusă în inima cartierului East London.

Pinkie se întrebase de multe ori de ce se numea Isle of Dogs („Insula Câinilor”), când, de fapt, era o peninsulă, o limbă lungă de pământ care înainta spre mijlocul fluviului. Abia acum își dădea seama că limba aceea de pământ fusese complet izolată de malul nordic prin rețeaua de cheiuri și canale construite pentru a servi odinioară cele mai

aglomerate docuri din lume. După câte se părea, Henric al VIII-lea obișnuia să-și țină aici câinii, ceea ce justifica numele. Cel puțin așa îi spusese Charlie, chiar înainte ca Pinkie să-i înfigă între coaste cincisprezece centimetri de oțel rece. Era băiat bun, Charlie. Păcat că trebuise să moară.

Pinkie a mers spre sud, prin Canada Square, către Jubilee Place, pe canioanele de asfalt dintre clădirile impozante. Nu se vedea niciun semn de viață, nici măcar un suflet singuratic pe străzi. Canary Wharf era ca un oraș-fantomă. Vizavi de stația de metrou, statuia unei creaturi parțial decapitate, jumătate om, jumătate cal, flancată de șase copaci lipsiți de frunze, privea spre est, către silueta începătoșată, dar recognoscibilă a Domului de pe celălalt mal. Un trunchi lipsit de brațe zăcea într-o parte sub burta calului, iar un cap era fixat într-o nișă din lateral. Pinkie și-a permis un zâmbet. Și ei numesc asta artă?

A virat la dreapta pe Bank Street și a văzut în fața lui podul lung de metal albastru pe care circula metroul ușor Docklands peste apă, între Canary Wharf și Heron Quays. Aici nu se zărea niciunul dintre semnele de vandalism care marcau centrul orașului. Nicio fereastră nu era bătută în scânduri. Magazinele și restaurantele erau închise, dar expuse vederii. The Slug and Lettuce, Jubilee Place Mall. Orice individ care nu avea ce să caute acolo, orice individ care putea fi purtător al virusului ar fi fost împușcat pe loc, așa că nimeni nu se aventura afară; nici măcar locuitorii din zonă nu se încumetau, pentru că întrebările se puneau doar ulterior, când ar fi fost prea târziu.

Pinkie a zărit cu coada ochiului o mișcare. O mașinuță albă de golf, condusă de un bărbat în uniformă albastră, cu o pușcă lângă el. S-au văzut doar niște pete albe și albastre, după care a dispărut când a intrat în viteză într-un doc de descărcare întunecat. Mulți dintre cei care fuseseră paznici aici se făcuseră gardieni și își procuraseră mașinuțe de golf. Marele mister era de unde își cumpăraseră

arme. Dar aici trăiau oameni bogați și puternici. Și când sunt în joc bani și vieți, orice e posibil.

Prima oprire era la o parcare subterană din partea sudică a pieței. Pinkie a coborât pe rampă și a intrat într-o zonă de parcare pustie și întunecată, care se întindea pe toată suprafața clădirii. Plafonul scund se sprijinea pe grinzi de metal. Erau câteva mașini acolo, dar niciun semn de viață. Evident, știa că exista cineva care supraveghea zona. A oprit, dar a lăsat motorul pornit, apoi a sărit din mașină și a deschis ușile din spate. Următoarea jumătate de oră și-a petrecut-o încărcând cutii pe rampa pneumatică, lăsând-o la pământ și descărcând cutiile pe beton. Pinkie era atletic, dar munca era grea și, la sfârșit, era transpirat bine. Nu era nimic pe cutii care să dea un indiciu despre ce conțineau, dar era aproape sigur că erau conserve. În jur de douăzeci de mașini pe zi făceau traseul, livrând provizii celor aproape douăzeci și cinci de mii de oameni care locuiau pe insulă.

Când a ridicat ultima cutie, un braț gol a căzut din spatele unei stive din spate. Mâna lui Charlie înțepenise într-o poziție care îți dădea impresia că ținuse o minge de cricket pe care tocmai i-o luase cineva. Pe antebraț erau stropi de sânge. Pinkie i-a dat repede un picior și s-a uitat în jur să vadă dacă ar fi putut să-l observe cineva. Dar nici acum n-a văzut pe nimeni. A mutat câteva cutii, ca să fie sigur că Charlie nu va mai apărea nepoftit, apoi a sărit din mașină și a închis ușile grele, ascunzând cadavrul de ochi iscoditori.

Era cald și neplăcut cu masca pe față. Transpirația îi curgea în ochi. A urcat din nou la volan. Urmau două ore teribil de lungi.

III

Amy stătea întinsă pe spate, cu ochii în tavan. Piciorul ei drept era ridicat și sprijinit pe umărul lui MacNeil. El îngenunchease în fața ei și începuse să-i maseze mușchii pulpei cu mâinile lui mari,

apăsându-i cu degetele puternice carnea. I-a masat genunchii, apoi coapsa, cu mișcări ample, lungi. I-ar fi plăcut să le simtă. Era cea mai ciudată chestie, să știi că ești atins și, totuși, să n-ai nicio senzație. Se îndoia că se va obișnui vreodată cu asta.

Uneori, i se părea că simțea niște înțepături ușoare în picioare, iar asta o umplea din nou de speranță. Poate că, într-o zi, viața se va întoarce în aceste membre inutile. Poate că, într-o, zi va putea merge din nou. Medicii spuseseră că nu. Dar, în zilele optimiste, își spunea că medicii ar putea să se înșele. După care, în zilele pesimiste, se temea că înțepăturile acelea erau doar rodul imaginației ei. Doar iluzii.

Pentru MacNeil însă nu existau dubii. Evident că avea să meargă din nou. Iar ea trebuia să-și păstreze mușchii supli și puternici. Ar fi fost îngrozitor să-i lase să se atrofieze. Așa că petrecea ore în șir masându-i picioarele, antrenându-i grupele de mușchi, îndoindu-i picioarele de la genunchi și de la gleznă. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Avea o răbdare nesfârșită, din câte se părea. Niciodată nu vorbeau în timpul acestor ședințe. El lucra în tăcere, iar ea se bucura de o liniște pe care nu o mai simțise niciodată. Uneori închidea ochii și, pur și simplu, plutea, cu mintea golită de gânduri. Alteori, cugeta la lucrurile care o tulburau, la problemele de la serviciu, la înstrăinarea de fratele ei. Și, de multe ori, găsea răspunsuri sau soluții parțiale, sau liniște în gânduri care nu îi trecuseră până atunci prin minte.

Azi însă a spart acel cod al tăcerii.

— Am adus-o acasă, a spus ea.

— Pe cine?

MacNeil s-a încruntat și s-a oprit la mijlocul mișcării.

— Pe Lyn.

— Cine naiba e Lyn?

— Fetița cu buză de iepure.

MacNeil s-a aplecat să se uite la ea.

— Ce spui tu, Amy?

— Așa am botezat-o eu. Lyn. Trebuie să aibă un nume, iar mie mi-a plăcut întotdeauna Lyn. Am avut o verișoară în Hong Kong pe care o chema Lyn și întotdeauna am regretat că părinții nu m-au botezat așa.

— Mie îmi place Amy, a spus MacNeil și a început să-i maseze din nou piciorul. Și cum vine asta? Cum adică ai adus-o acasă?

— Vreau să-i fac capul. O reconstrucție. Ar fi util să știm cum arăta, nu? Va fi foarte ușor de identificat cu buza ei desfigurată. Ușor de recunoscut, cred.

— Vrei să spui că ai adus craniul aici?

Amy a dat din cap.

— N-o să pută?

— Un pic. Dar voi lucra lângă ușile de sus. Știi tu, unde e balconașul care dă spre grădină. Dacă nu plouă, o să țin ușile deschise, și o să fie OK.

S-a ridicat în coate.

— Du-mă sus și îți arăt!

Lui MacNeil îi plăcea spațiul de sus. Aveai loc să respiri acolo, iar la asta contribuia și senzația de înălțime. Nici că se putea ceva mai diferit de cămăruța lui claustrofobică din Islington. A ajutat-o pe Amy să pună o masă lângă ușile de sticlă și au adunat împreună materialele pe care le ținea într-un dulap mare de lângă peretele din spate. Nu o mai văzuse niciodată lucrând la un craniu și a fost chiar șocat să descopere șirul de capete de pe raftul din mijloc al dulapului. Un bărbat chel, o tânără, un băiat, două femei mai în vârstă, un bărbat neterminat, cu o rană serioasă la cap.

Ea și-a adunat în jur cărți, diagrame, cepuri din lemn și grămăjoare de plastilină, iar MacNeil a urmărit-o fascinat cum a pus craniul pe un piedestal și cum și-a aranjat scaunul într-o poziție de lucru confortabilă. Mirosul nu era prea rău, cu ferestrele deschise.

— O să-i construiești o față peste craniu?

— Nu, o să fac un mulaj de ipsos după craniu, după care o să torn mandibula într-o rășină

epoxidică. Nu vrem să compromitem vreo eventuală dovadă.

El o privea fascinat cum începuse pregătirile.

— Cum poți să știi cum arăta fața ei, doar uitându-te la craniu? Vreau să zic, toate craniile arată la fel, nu?

Amy a zâmbit.

— La fel și chinezii?

MacNeil a simțit cum roșea până în vârful urechilor.

— Știi ce vreau să spun.

Ea a dat din cap, a zâmbit și a spus:

— O să fac niște găuri mici în treizeci și patru de puncte de referință de pe suprafața craniului, după care o să lipesc în ele niște cepuri mici de lemn, care au doar doi milimetri și jumătate în diametru. Cepurile sunt marcate la anumite adâncimi ale țesutului moale, potrivit unei scale de măsurare stabilite de un tip pe nume Helmer, care a calculat media după ce a făcut măsurători cu ultrasunete la oamenii vii. Așa că sunt destul de precise. Apoi o să-i sculptez fața, folosind ceea ce se cheamă „metoda americană”. E un proces mai mult științific decât artistic. Unești punctele care indică adâncimea medie a țesutului cu fâșii de plastilină late de aproximativ cinci milimetri, construind astfel straturile de mușchi de sub piele. Dinții și falca vor determina forma gurii, în cazul nostru buza de iepure. Forma punții nazale este decisă de dimensiunile oaselor nazale. Există diagrame și măsurători care indică forma pleoapelor și, evident, aici are și rasa un rol.

— Unde ai învățat chestiile astea?

Amy a ridicat din umeri.

— Întotdeauna m-au interesat. Iar după accident, a fost unul dintre puținele lucruri pe care puteam să le fac fără picioare. Evident, m-a ajutat foarte mult și mentorul meu de la ABIU.

MacNeil știa că Amy era membru al Asociației Britanice pentru Identificare Umană (ABIU). Era o asociație academică neoficială, alcătuită din specialiști din diverse domenii ale criminalisticii, de

la patologi și polițiști, până la avocați și dentiști. Dar nu știuse nimic despre mentori.

— Ai un mentor?

— Da! Nu e ceva ieșit din comun ca unul dintre practicienii mai vechi, în general pensionari, să-i ia sub aripa lui pe cei mai tineri. Mentorul meu este un antropolog ieșit la pensie. Sam. Ținem legătura prin e-mail și prin mesaje.

El s-a uitat o vreme la ea, minunându-se de dexteritatea degetelor lungi și fine. Avea cea mai frumoasă piele, palidă, ca de fildeș, iar buzele ei aveau o curbură care o făceau să pară că zâmbește mereu, reflecția unei dispoziții care fusese pusă la grea încercare de diverse traume și tragedii. Ar fi vrut s-o ia, pur și simplu, de acolo, s-o îmbrățișeze, să o posede și să o absoarbă cu totul. Nu mai simțise ceva asemănător pentru nicio ființă. Era uimit, chiar șocat de sentimentele pe care le trezea în el. Sentimente pe care nu știuse niciodată că le avea.

„Scotland the Brave” a început să sune în buzunarul lui. A scos mobilul și s-a uitat la ecran. MARTHA, scria acolo, iar el s-a pregătit să închidă.

— Ea e?

A ridicat privirea și a văzut-o pe Amy uitându-se la el cu gravitate. A încuviințat cu o mișcare din cap.

— Atunci ar trebui să răspunzi.

Ceva din expresia ochilor ei l-a făcut să se simtă vinovat că toată dimineața evitase exact asta.

A apăsat butonul verde.

— Ce vrei, Martha?

— Pentru Dumnezeu, unde ai fost, Jack? }ncerc să te prind de câteva ore.

Ceva din vocea ei a dat alarma.

— Ce s-a întâmplat?

— Sean.

A auzit cum îi tremura vocea.

— Ce-i cu el?

— Sean e bolnav, Jack!

IV

Pinkie a virat spre sud-vest pe Manchester Road și a trecut pe lângă Christ Church și St. John with St. Luke. Prin spațiile dintre clădiri și în spatele copacilor din Island Gardens vedea cele două turnuri gemene de la Old Royal Naval College, din cadrul University of Greenwich, aflată pe celălalt mal al fluviului. Aerul era rece, se ridica din apa cenușie și o învăluia într-o negură subțire. După ce a trecut de stația de metrou ușor Docklands a întors pe Ferry Street, după care a făcut dreapta, trecând pe lângă Poplar Rowning Club și pe o stradă cu clădiri de apartamente din cărămidă nou-construite pe malul Tamisei.

Barul Ferry House, din colț, era închis, dar porțile de la St. David's Square erau deschise. Charlie îi spusese că el făcea mereu câte o pauză de țigară acolo, iar, dacă îl văzuse vreodată cineva, nu îi atrăsese atenția. Pinkie a intrat în piață și a trecut pe lângă restaurantul thailandez Elephant Royale. Peste tot în jur erau clădiri de apartamente cu cinci etaje, cu balcoane albe și ferestre înalte. Singura pată de culoare era albastrul fântânii arteziene din mijlocul pieței. Partea de lângă râu dădea spre terenurile mocirloase care se întindeau până hăt, în Greenwich. Acolo, cele trei catarge ale corabiei *Cutty Sark* se ridicau deasupra tuturor.

Pinkie a petrecut cincisprezece minute descărcând cutii și uitându-se cu atenție după vreun semn de viață la ferestrele dinspre piață. Trebuie să fi fost zeci de perechi de ochi care îl urmăreau, dar el n-a văzut nimic. Se întreba cum aveau să se împartă pachetele astea. Câte unul sau câte două? Prin rotație? Cum își rezolvau disputele? Nu putea să-și închipuie cum era viața lor, dar, chiar dacă nu îi vedea, le simțea frica. Era în aer, în tăcerea lui și în absența oricărui semn de viață.

A terminat de descărcat și a închis camioneta, apoi a pornit degajat spre faleza de lângă râu și a scos pachetul de țigări din buzunar. Dar nu avea de gând să fumeze. În stânga lui, o ușă dădea spre intrarea în complexul Consort House, numerele 8–42. A stat o

clipă pe vine lângă zidul de lângă acoperișul de sticlă și a scos o țigară. Și-a lăsat privirea să hoinărească pe linia acoperișului de vizavi. Acum ori niciodată! Știa că va fi văzut când intră, dar cine putea să-l oprească? Doar dacă aveau arme. Și cine ar deschide ușa, să vadă ce face bătrâna? Erau cu toții prea speriați. A strivit țigara neaprinsă, a aruncat-o și s-a ridicat. A deschis ușa și a intrat, așteptând un glonț în spate. Glonțul n-a venit. În hol, a tras aer adânc în piept și a luat liftul până la ultimul etaj. Când a ieșit pe hol s-a uitat repede la numerele de pe uși. Numărul 42A era pe peretele îndepărtat. A mers repede spre fereastra de la capătul coridorului și s-a uitat peste apă. Câțiva pescărușI se urmăreau deasupra apei, se repezeau spre valuri, plonjau și țipau, după care se ridicau spre cer, dispărând în zare. Știa că ea nu va răspunde la ușă, dar și că ar face prea mult zgomot dacă ar bate. Avea el însă alte talente. A scos din buzunar o cutiuță din plastic cu tije metalice subțiri și a examinat o clipă încuietoarea, înainte să scoată una dintre ele.

Holul din fața ușii avea pe jos mochetă, care absorbea zgomotul pașilor. A închis ușa încet în urma lui și a pornit cu grijă înainte, spre lumina zilei, care se revărsa din camera din capătul apartamentului. S-a oprit în fața ușii deschise, lipindu-se cu spatele de zid și a scos capul să se uite înăuntru. Era o încăpere mare, deschisă, cu ferestre care dădeau spre Tamisa și cu uși de sticlă care se deschideau spre un balcon îngust. Pereții erau plini cu tablouri și cu fotografii de familie înrămate. O mobilă demodată, masivă, cu modele, făcea ca încăperea să pară mai mică decât era, dar cumva și primitoare. Lui Pinkie i-a plăcut atmosfera ei. Ar fi putut locui într-un loc ca ăsta. Îi amintea de casa bunicilor. Doar că ei nu și-ar fi permis niciodată să locuiască aici.

A auzit un zornăit venind de după ușă, așa că a făcut prudent un pas, să vadă despre ce era vorba. O femeie în vârstă, cu părul argintiu tuns bob și cu un breton care îi intra în ochi, stătea la un birou, iar

degetele păreau că-i dansează pe tastatura computerului. Își pusese ochelarii cu ramă metalică subțire pe frunte, iar masa de lângă ea era plină de hârtii. Avea o panoramă uimitoare asupra fluviului. Ochii ei însă erau fixați pe monitor. „Ce păcat!”, s-a gândit Pinkie. „Oamenii petrec mult prea mult timp la computer!”

A intrat în cameră.

— Salut! a spus el.

Femeia s-a întors, speriată, și s-a uitat la el uluită, cu niște ochi albaștri, pătrunzători.

— Cum… Cine ești?

Pinkie a zâmbit. Îl făcea să se gândească la bunica lui.

— Mântuirea ta, mamaie!

Din salopetă, a scos pistolul cu țeava lungită de amortizor și a tras un singur glonț. A lăsat o gaură curată în fruntea ei, dar rana de ieșire a fost mizerabilă, iar sângele și creierul s-au împrăștiat pe toată fereastra. Femeia a căzut cu fața în jos, iar sângele a început să se îmbibe în covor. Pinkie a strâns din ochi. Nu îi plăcea să lase mizerie. Curățenie, ordine. Erau virtuți pe care mama lui i le insuflase. Sinceritate, amabilitate, loialitate. Sârguință. Dacă merită să faci o treabă, atunci merită s-o faci bine. Niciodată să nu începi ceva ce nu poți termina.

A traversat camera să se uite la fotografiile de familie de pe perete. Uite-o acolo! Matriarha. Capul familiei. Copiii și nepoții în jurul ei. Veseli și zâmbitori. Pinkie a simțit o tristețe trecătoare pentru că el a fost cel care a luat toate astea. Era păcat, pe bune!

Un sunet care semăna cu plânsul unui copil l-a făcut să tresară. S-a întors cu pistolul ridicat și a văzut o pisică neagră, cu pieptul și lăbuțele albe, care adulmeca pe lângă capul stăpânei ei. Pinkie a vârât pistolul la loc.

— Vai de mine, pisi! a spus el. Cine o să-ți mai dea de mâncare acum?

Pisica a reacționat la tonul lui și s-a apropiat cu coada dreaptă, ușor îndoită la vârf. Pinkie s-a oprit și a ridicat-o, a lăsat-o să i se ghemuiască în brațe cu burta în sus, și a mângâiat-o ușor. Era o pisică bătrână, obișnuită cu atingerea oamenilor. Aproape că se îneca torcând.

Pinkie a dus pisica la bucătărie și a pus-o pe un dulap, apoi a început să-i caute mâncarea. Era sub chiuvetă. A desfăcut două cutii și le-a vărsat pe două farfurii. Asta o să-i ajungă ceva timp bietei bătrânici. Pisica a început să mănânce și și-a arcuit spatele în timp ce el își trecea încet degetele pe spinarea ei.

— Biata pisicuță! a spus el. Biata pisicuță bătrânică!

CAPITOLUL 6

I

Totul era deprimant de familiar – casa pe care o cumpăraseră împreună cu banii pe care îi economisise el și cu cei moșteniți de Martha. Chiar și așa, aveau o ipotecă exorbitantă, la care el încă mai plătea rate. Era un apartament modest, cu două camere, la parter, parterul unei case moderne cu terasă din Forest Hill, suburbia verde din sudul Londrei. Cel puțin avea în spate o grădină pentru Sean, iar MacNeil reușea să ajungă cu mașina în Lambeth în douăzeci de minute, când nu era oră de vârf.

Ajunseseră aici, mama, tata și copilul nou-născut, cu atâtea speranțe! Dar opt ani mai târziu, strada aceasta îi amintea doar de toate visele lor spulberate. Un loc bântuit de ratare.

Nu fusese niciodată o căsnicie perfectă. El avea doar douăzeci și șapte de ani când venise la Londra, proaspăt și naiv, după ce lucrase în zona rurală a districtului Inverness. Metropola reprezenta o provocare, marele oraș era o aventură. O întâlnise pe Martha în prima lună. La o petrecere a polițiștilor. Era prietenă cu un detectiv la vremea aceea, dar relația lor se apropia de final. Amândoi se simțiseră imediat atrași unul de celălalt. Sexul era forța motrice a relației lor. Făceau sex de câte ori puteau, oriunde puteau. Închiriaseră un mic studio în Lewisham, petrecându-și majoritatea timpului în care el era liber în pat, mâncând înghețată, făcând sex și îmbătându-se. Era o existență nebună, de carusel amețitor, fără niciun fel de responsabilitate, fără niciun plan de viitor.

Și apoi, într-o zi, ea îi spusese că era însărcinată, iar viața lor se schimbase.

Niciunul nu știa cum de se putuse întâmpla. Își luaseră măsuri de precauție. Dar se întâmplase. Martha fusese distrusă. Își dorea cu disperare copii. Dar nu chiar atunci. Deschisese subiectul avortului, dar MacNeil nici nu voise să audă.

Nu avea propriu-zis convingeri religioase, dar părinții lui fuseseră toată viața adepții Bisericii Libere din Scoția și, cu toate că nu credea în Dumnezeul lor, etica acestora îi rămăsese în suflet. În final, ea se bucurase că reușise s-o facă să se răzgândească. Mai ales în ziua în care se născuse Sean, iar ea îl ținuse în brațe fără să-și poată opri lacrimile care îi curgeau șiroaie pe obraji. Și printre lacrimi văzuse că și soțul ei, scoțianul mare și dur, plângea.

MacNeil a parcat mașina în capătul aleii și a încuiat-o. Intrarea, care odinioară era o singură ușă cu arcadă, acum era împărțită în două – una maro, iar cealaltă albă. MacNeil a urcat scările cu inima înghețată de frică. Trei cuvinte fuseseră suficiente să arunce pe apa sâmbetei ce mai rămăsese din viața lui. *Sean e bolnav.*

Martha a deschis ușa înainte să ajungă la ea. A fost șocat de cum arăta. Fața ei era albă, lipsită de sânge, și avea cearcăne întunecate sub ochii obosiți. Părea mult mai îmbătrânită decât ultima oară când o văzuse, încordată, cu nervii întinși. Oare trecuse doar o săptămână de atunci? Atunci nu era niciun semn că Sean ar avea ceva. Școlile erau închise, iar ei n-aveau contact cu nimeni. Cum Dumnezeu se infectase? Era tot ce se gândise s-o întrebe. Și era ceva mai mult de o urmă de acuzație în întrebarea lui.

— Nu știu!

A clătinat din cap, iar el a auzit disperarea din vocea ei. Au intrat în casă.

— Poate de la tine. Noi n-am fost nicăieri. Poate ai adus-o tu.

MacNeil și-a încleștat fălcile și n-a ripostat, stăpânindu-și furia care se ridica în el ca fierea.

— Unde e?

— La Dom. Am chemat doctorul azi-noapte. La patru dimineața scuipa lichid. Nu pot să cred cât de rapid a fost. Ambulanța a venit la prima oră.

S-a uitat la el acuzator.

— De ce n-ai răspuns la telefon?

— Nu mi-ai dat prea multe motive să vreau să vorbesc cu tine, în ultima vreme.

S-a uitat prin sufragerie. Era un haos! Echipamentul lui Sean, cu sigla Arsenal, era întins pe uscător. Consola de jocuri era lângă televizor. MacNeil s-a îmblânzit.

— Eram ocupat.

— Normal că erai.

Martha nu reușea să-și ascundă supărarea din voce.

— Nu ești mereu ocupat?

El a privit-o și a simțit acea vinovăție familiară. Știa că avea motive. După ce se născuse copilul, ea nu mai fusese interesată de sex. Și, într-un fel, nici nu prea aveau ce să-și spună. Puținul timp liber pe care îl avea el, și-l petrecea cu Sean, iar ei părea să nu-i convină asta. Se îndepărtaseră. El începuse să petreacă tot mai mult timp la serviciu. Atmosfera din casă era oribilă, așa că nu-mi mai dorise decât să scape de acolo, să fie oriunde, numai acolo nu. Însoară-te în pripă, o să ai tot timpul să te căiești, așa se spune.

— Îmi pare rău!

MacNeil a ridicat din umeri.

— Cred că fost groaznic să fii singură.

S-a apropiat de ea, cu intenția de a o lua în brațe, într-un gest tardiv de consolare.

Ea a întins mâna.

— Nu! a spus ea. Dacă Sean a luat boala, e posibil s-o am și eu.

El a vârât imediat mâna în buzunar și a scos cutiuța cu pastile care i se dăduse la începutul stării

de urgență. Cea pe care dimineață i-o ceruseră înapoi. I-a întins-o.

— Uite, ia astea!

— Ce-s astea?

— O doză de FluKill. S-a dat tuturor polițiștilor.

— Și dacă o să ai nevoie de ea?

— Nu mă interesează! Te rog, vreau să ți le dau ție! Ia-le acum!

— Ar trebui să le iei doar dacă ești bolnav.

— Ei, dacă ești bolnavă, cu cât le iei mai repede, cu atât mai bine! Uite! a spus el și i-a aruncat cutia.

Ea a luat-o, s-a uitat la etichetă, apoi la MacNeil.

— Păcat că n-ai fost aici când avea Sean nevoie de ele.

Asta l-a durut. Nu pentru că era atât de nedrept.

— Tu ai vrut să plec.

Ea a pus cutia în buzunar.

— Poate o să le iau mai târziu.

A făcut o pauză.

— Mă duci și pe mine la Dom? Nu am autorizație să conduc în oraș. Și nu există niciun taxi.

El a dat din cap.

— Ce au spus?

— În legătură cu ce?

— Cu șansele lui.

Ea s-a uitat la el.

— N-au spus nimic. Nici nu trebuie să spună. Toată lumea știe care e rata de supraviețuire.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, și-a retras buza de jos înăuntru și a mușcat-o până la sânge.

MacNeil nu putea să se uite la ea. Fixa covorul și își amintea cum se lupta și se tăvălea pe el cu băiatul. Când Sean avea vreo trei ani, văzuseră împreună la televizor un film vechi cu Clint Eastwood. *Cel bun, cel rău, cel urât.* Nu-ți poți închipui ce replici rămân în capul unui copil. Eli Wallach îl numise pe Eastwood „ticălos trădător”. Și a doua zi, când MacNeil și Sean se băteau în joacă, băiatul îi strigase pe neașteptate: „Tu, ticălos trădător ce ești!” Iar MacNeil și Martha râseseră isteric o jumătate de oră.

— Atunci, să mergem!

Pe stradă aproape ai fi zis că era soare, deși lumina era încă cețoasă și era mai frig decât de dimineață. Dar casa fusese atât de întunecată și de deprimantă, încât afară părea chiar senin.

MacNeil a văzut cum se mișcau draperiile când a ținut portiera pentru Martha. Toți vecinii văzuseră, probabil, ambulanța care venise să-l ia pe Sean. Cei din familia MacNeil erau acum niște paria, leproșii de ultimă oră. Nimeni nu mai avea să se apropie de ei.

II

Au pornit prin sud către Blackwall Tunnel, după care au virat la sensul giratoriu pe Millennium Way. În fața lor se vedeau cupola rotundă, ca de cort, și coloanele de oțel înclinate spre exterior, care dominau prin înălțime North Greenwich, o zonă acum pustie. Strada cu două benzi i-a purtat printr-un cartier industrial părăsit până la parcarea de lângă stațiile de metrou și de autobuz. Nu mai circulau mijloace de transport, dar parcarea era plină până la refuz. Soldații mascați de la intrare le-au făcut semn să treacă, iar MacNeil a înaintat pe lângă șirurile de ambulanțe până la panourile albastre care fuseseră montate în jurul Domului – nebunia de un miliard de lire ridicată cu ocazia festivităților prilejuite de venirea noului mileniu, pentru care autoritățile găsiseră, în sfârșit, o utilitate, pe lângă scurta viață ca spațiu pentru concerte. Acum o umpleau cu bolnavi și muribunzi. Suprafața stadionului fusese împărțită prin panouri, iar mii de paturi fuseseră aduse aici, pentru a mai reduce presiunea asupra spitalelor din oraș. Mai multe ambulanțe și vehicule pentru transport de medicamente erau aliniate în stația de autobuz. MacNeil a parcat în partea centrală, înainte de sensul giratoriu de la capătul străzii, și amândoi au urcat repede rampa spre poarta de acces în containerele de tablă. Asfaltul roșu din jurul domului era plin de vehicule și de personal medical putând măști, care pleca și venea. Era haos. Nu erau

indicatoare care să-i ghideze pe vizitatori, pentru că nu erau așteptați vizitatori. Martha și MacNeil nu aveau idee pe unde ar putea să intre sau pe cine ar putea să întrebe. Nu erau gardieni și nimeni nu s-a uitat la ei când au intrat în spațiul vast și întunecat înconjurat de pânză plastifiată albă.

Vacarmul de acolo era extraordinar. Huruitul aerotermelor din tavan. Miile de voci care se ridicau peste sunetele scoase de bolnavi. Strănuturi, accese de tuse, gemete și icneli. Un pat pe rotile, împins de niște brancardieri palizi, în uniforme albe. Tânărul de pe pat era mort, acoperit parțial de cearșaful pătat de sânge și de vomă, fixând neantul cu ochii deschiși. MacNeil simțea că i se face rău. Fiul lui era undeva, aici. În iadul acesta. Dacă era să moară, mai bine să-l ia acasă, să moară acolo. A apucat o asistentă de braț, iar femeia s-a întors spre el.

— Ce e?

Vedea bine sfârșeala din petele întunecate de pe față, din ochii tulburați ca de cataractă. Suferea de extenuare din cauza morților și de lipsă de răbdare cu cei vii.

— Fiul meu e undeva aici. A fost adus azi-dimineață.

O urmă de umanitate a reușit să treacă de extenuarea ei.

— Ieși afară și ia-o pe alee către Poarta C! Acolo sunt duse cazurile noi.

Și a dispărut în labirint.

MacNeil a luat-o pe Martha de mână și au scăpat câteva clipe în aerul proaspăt, eliberați de zgomotele morții. Au fugit pe lângă Dom, îmbrâncindu-i și dându-i la o parte pe niște lucrători, care au strigat după ei furioși. Acum însă nevoia de a-și găsi fiul avea ceva urgent. Ușile duble ale Porții C erau larg deschise, iar ei au intrat în fugă și au găsit un birou de recepție improvizat, unde se treceau în registrul electronic pacienții internați. O asistentă mai în vârstă, care stătea la birou, s-a uitat la ei alarmată pe deasupra măștii.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Fiul nostru a fost adus aici dimineață, a spus MacNeil. Sean MacNeil. Are opt ani.

— Nu avem voie să primim vizitatori. Îmi pare rău!

Dar nu părea că regreta prea tare.

— Avem un număr pentru urgențe. Se poate apela douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Pe birou, lângă ea, era o mapă cu un plan al clădirii și cu niște nume scrise pe el cu creionul. MacNeil nu și-a dat seama imediat că motivul pentru care numele erau scrise cu creionul era că așa ar fi fost mai ușor de șters și de înlocuit. Dacă s-ar fi gândit, și-ar fi dat seama că era ceva logic, având în vedere viteza cu care se perindau pacienții pe acolo. Însă el a întins mâna instinctiv și a luat mapa.

— Hei!

Asistenta a încercat să i-o ia, dar MacNeil a ținut-o sus, să nu ajungă.

— Chem poliția! a spus ea, pe un ton aproape isteric.

— Eu sunt poliția, a spus MacNeil.

S-a uitat repede pe planul schițat. Erau mai multe nume decât putea el să rețină. Spațiul era împărțit în secțiuni și erau încă șase pagini, în afară de prima.

— Nu-l văd, i-a spus el Marthei, ușor panicat.

A frunzărit repede paginile.

Asistenta a oftat adânc și a început să tasteze ușor, după care a întins mâna și a luat mapa de la MacNeil. L-a găsit pe Sean pe a treia pagină.

— Secțiunea 7B, a spus ea. Urmăriți săgețile de pe podea! Șapte e galben.

Sean era într-o subdiviziune a secțiunii șapte, împreună cu alți trei copii. El și încă doi erau puși la perfuzie. Avea niște pete roșii pe obraji, dar, altfel, era alb ca varul. Cearșafurile de pe pat erau ude și răsucite în jurul trupului său chinuit. Era doar parțial conștient și delira, scuturat din când în când de accese de tuse incontrolabilă. Auzeau lichidul care clocotea în plămânii și în gâtul lui. Un medic cu mască, halat alb și mănuși i-a împiedicat să se apropie.

— Ce naiba faceți aici?

— E fiul nostru, a spus Martha, abia șoptit, așa că a trebuit să tușească puțin și s-o spună din nou, mai tare.

Medicul s-a uitat atent la Sean și a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău!

Tuturor le părea rău.

Medicul a luat fișa de la picioarele patului lui Sean și s-a uitat pe ea. A oftat.

— L-am pus pe steroizi. Urmează tiparul obișnuit. A dezvoltat SDRA.

— Ce înseamnă asta?

Martha i-a strâns brațul soțului ei înstrăinat.

Dar MacNeil știa ce însemna. La începutul perioadei de urgență, tuturor ofițerilor de poliție li se prezentaseră simptomele și evoluția pe care le avea gripa, aproape invariabil. Începea, ca oricare altă gripă, cu dureri musculare, febră, dureri în gât și tuse. Pe urmă degenera rapid într-un declin respirator progresiv și ireversibil care se numea sindrom de detresă respiratorie acută – SDRA. Începea ca o pneumonie, dar nu răspundea la antibiotice sau antivirale. Știa că steroizii reprezentau ultima soluție, dar nici ei nu reușeau întotdeauna să oprească inflamarea progresivă care ducea la pierderea de proteine, fibroză și, în final, la moarte.

— Înseamnă că acum totul depinde de cât e de puternic copilul vostru, a spus medicul. Cât de eficient luptă sistemul lui imunitar cu boala.

MacNeil s-a uitat la băiețelul chinuit din pat. Părea atât de mic și de vulnerabil! Bărbați în toată firea mureau din cauza acestei gripe. Bărbați solizi, puternici și tari cădeau ca iarba secerată. Ce speranță putea să aibă un copil? A închis ochii, copleșit de senzația de neputință. Era tatăl băiatului, pentru Dumnezeu! Trebuia să-l protejeze, să aibă grijă de el, să îl ajute să crească mare. MacNeil a deschis ochii din nou când l-a auzit pe fiul lui zvârcolindu-se din cauza accesului de tuse convulsivă și a simțit că i se umpleau ochii de lacrimi.

— Cât timp?

Medicul a ridicat din umeri. Era la fel de neputincios ca tatăl băiatului.

— Dacă trece peste următoarea oră, a spus el, poate are o șansă.

III

Afară, MacNeil și-a scos masca și a tras adânc în plămâni aerul rece de ianuarie. A luat-o pe Martha pe după umeri și a simțit cum i se cutremura tot corpul din cauza hohotelor de plâns pe care încerca să le înăbușe. Au mers ca în transă printre oameni, fără să vadă pe nimeni. Au ieșit pe poartă și s-au întors pe Millennium Way. De partea cealaltă a străzii erau alte panouri. Au trecut printr-o deschizătură unde era un indicator scris de mână care îi îndruma spre hotelul Millennium, unde, la doar două sute de metri distanță, puteau găsi cazare și masă. Dar nu au găsit decât paragină. Casele dărăpănate aveau ferestrele bătute în scânduri. Un loc viran, plin de gunoaie, buruieni și iarbă care creștea din crăpăturile asfaltului. Un felinar stradal ruginit, înclinat într-un unghi neverosimil. Mormane imense de pământ excavat zăceau pe suprafața vechiului Ordnance Wharf. Deci ăsta era marele vis milenial! Deprimare, paragină, ruină. O tristă reflectare a propriilor lor vieți. O căsnicie distrusă, un copil care se chinuia în spațiul acela imposibil dintre viață și moarte.

Zgârie-norii de pe Canary Wharf ieșeau din ceață pe cealaltă parte a cotului de râu cu ape lucioase. Semnele unei noi ere de prosperitate și regenerare sau, cel puțin, așa crezuseră arhitecții lor. Însă, de fapt, erau niște clădiri la fel de lipsite de suflet ca oamenii care le construiseră. Acum, păreau pustii, bântuite de groază.

Un fel de pârâit s-a auzit de peste apă, stârnind ecouri pe fluviul întunecat, care curgea încet. Martha a ridicat capul, ca un animal care adulmecă. Instinctul, mai mult decât interesul, i-a provocat

întrebarea. Nu era cu adevărat preocupată de răspuns. Era doar ceva de spus.

— Ce-a fost asta?

— Probabil focuri de armă.

Ea s-a încruntat.

— Cine trage?

Răspunsul lui MacNeil a fost mecanic. La fel ca Martha, și el simțea nevoia să vorbească, să găsească niște cuvinte cu care să umple vidul în care, altfel, s-ar fi înecat cu gânduri nedorite.

— Isle of Dogs a fost închisă. Pe insulă nu e gripă, iar o mână de oameni cu arme și cu mare finanțare în spate se asigură că n-o aduce nimeni acolo.

— Au voie să facă asta?

Martha era uimită. Pentru o clipă, aproape că uitase de ce erau acolo.

— Așa se pare. Poți să pleci, dacă vrei, dar nu poți să mai vii înapoi. E o hărțuială cu armata, iar guvernul a cam renunțat la confruntare. Din când în când mai sunt schimburi de focuri. Dar cred că doar de formă. Dacă cineva chiar ar fi împușcat, presupun că ar trimite trupe acolo.

A urmat o altă repriză de pârâituri, apoi tăcere. Alunecarea lentă a unei barje care ducea pe râu niște containere galbene era singurul zgomot care o perturba.

Au mers încet, fără un cuvânt, câteva minute. Apoi MacNeil a spus:

— Azi e ultima mea zi.

A simțit fața ei întoarsă spre el, dar nu voia să o privească în ochi.

— Cum adică?

— Mi-am înaintat demisia. Mâine la șapte dimineață termin.

— Nu înțeleg.

A simțit confuzia din vocea ei.

— Ce e așa de neînțeles? Renunț la serviciu.

— De ce?

— Pentru că tu ai custodia lui Sean. Pentru că știam că, dacă nu îmi fac acum timp să-l văd, n-o s-o fac niciodată.

Ea nu a vorbit multă vreme. Și apoi a spus:

— Păcat că nu te-ai gândit s-o faci mai de mult.

— Nu începe!

Și-a luat brațul de pe umerii ei și a simțit iar vechea lui furie. Așa se întâmpla mereu când se certau.

— Nu vreau să facem chestia asta acum. Sean este tot ce contează.

Ea și-a strecurat mâna pe sub brațul lui și l-a strâns cu delicatețe.

— Ai dreptate! Îmi pare rău! Poate dacă ne-am fi gândit amândoi mai mult la Sean și mai puțin la noi, lucrurile ar fi fost altfel.

„Pentru Sean ar fi fost cu siguranță altfel”, s-a gândit el. Dar se îndoia că el sau Martha ar fi fost mai fericiți. Dacă n-ar fi fost sosirea neașteptată a lui Sean, relația lor s-ar fi stins de la sine și fiecare și-ar fi văzut de viața lui. Câte cupluri, se întreba el, nu erau blocate în căsnicii lipsite de iubire, din cauza unui copil conceput din neglijență? Și cât de nedrept era asta pentru copil? Tot ce le ceruse vreodată Sean fusese iubirea lor. Și dacă ei i-o oferiseră, niciodată nu fusese necondiționată. Iar acum el zăcea pe moarte, pe un pat de spital, și tot ce le mai rămăseseră erau regretele și vina. Amândoi la fel de vinovați.

— Ce o să faci? l-a întrebat Martha. Ca să supraviețuiești.

MacNeil a clătinat din cap.

— N-am idee.

— Poate, a spus ea deodată, poate dacă Sean reușește să scape, ar trebui să ne gândim să mai facem o încercare. De dragul lui.

MacNeil a privit posomorât la negura rece de iarnă și a avut senzația că se prăbușea în gol.

— Poate ar trebui, a spus el, lipsit de convingere.

IV

Amy a trecut cursorul peste meniul computerului și a selectat SEND INSTANT MESSAGE. Selectase

deja numele lui Sam din lista ei de prieteni. A tastat repede:

Sam, mă gândesc să le spun să încerce să obțină o mostră de ADN din țesutul recuperat de Tom din măduvă. Tu ce crezi?

A apăsat *enter* și a trimis mesajul. A plecat cu un piuit. A așteptat cu ochii la monitor răspunsul lui Sam. Alesese ca avatar o fotografie cu chipul ei, care avea să-i apară lui Sam odată cu mesajul. Sam, din cine știe ce motiv, alesese un papagal colorat. Amy voise mereu să întrebe ce semnificație avea, dar uitase, în timpul conversațiilor – dacă mesajele acelea puteau fi numite conversații. Erau mai rapide decât mailurile și nu te țineau legat ca o discuție la telefon. Puteai să lași fereastra deschisă și reveneai la conversație când voiai. Discutase deja de mai multe ori cu Sam în ziua aceea, dându-i informații despre oase antropologului pensionat.

Un alt piuit i-a semnalat răspunsul lui Sam.

De ce? era răspunsul.

De ce ADN sau de ce te întreb?

ADN.

Schimburile lor de replici erau de multe ori caracterizate de un fel de frivolitate, singura modalitate reală prin care își puteau exprima afecțiunea reciprocă doi oameni care nu se întâlniseră decât în eter. Azi însă Sam avea ceva morocănos în comportament. Degetele lui Amy au alergat pe tastatură:

Există o șansă infimă ca ea să existe într-o bază de date ADN.

Dacă vine dintr-o țară subdezvoltată, cum crezi tu, e puțin probabil.

Adevărat, dar ne-am da pumni în cap dacă s-ar afla într-o bază de date. Să nu treci niciodată cu vederea peste lucrurile evidente, mereu mi-ai spus asta.

Proba de măduvă va fi probabil foarte mică.

Am putea lua pulpă dentară.

Parcă spuneai că e la tine craniul.

Ups, așa e. Atunci din os. Aș putea să-l rog pe Tom să taie o secțiune din femur. De fapt, cred că a făcut deja asta, ca să ajungă la măduvă.

A urmat o pauză lungă. Amy s-a uitat la cursorul care clipea sec pe monitor. Pe urmă:

Merită să încerci, presupun.

Altă pauză.

Ce alte teste a mai comandat Tom?

Nu știu. Toxicologie, probabil.

Asta nu aduce prea mult. Rezultate mai degrabă calitative decât cantitative. Dacă sunt prezente substanțe, atunci vor fi doar urme. Imposibil să spui cât de mult.

Amy a dat din cap spre monitor, de parcă Sam ar fi putut s-o vadă. Știa că Sam avea dreptate. Și era frustrant. Într-un fel, ai impresia că ar trebui să poți spune mai multe despre cineva după ce îi analizezi oasele.

OK, mersi, Sam! Mai vorbim!

Amy s-a uitat în cealaltă parte a camerei, la mulajul pe care îl făcuse după craniul lui Lyn. Chiar și fără carnea care accentua trăsăturile, despicătura maxilarului arăta o desfigurare substanțială, deplasând dinții pe care ar fi trebuit să-i țină pe o linie dreaptă, uniformă. A apucat maneta de pe brațul drept al scaunului cu rotile și l-a deplasat ușor până la masa de lângă fereastră. Făcuse orificiile în craniu și lipise în ele cepurile. Iar acum, că lipiciul se uscase, putea începe să construiască straturile de „mușchi” ce urmau să definească fața și să-i dea personalitate. A început să pregătească fâșiile de plastilină, dar senzația de frustrare n-o părăsea defel.

Era o senzație pe care o avea destul de des și care, în general, o ducea spre depresie. Venea din incapacitatea ei de a-și face meseria, munca pentru care se pregătise și pe care ajunsese s-o iubească. Deși mintea îi era în continuare ascuțită și limpede, iar degetele nu-și pierduseră deloc îndemânarea, mobilitatea limitată o împiedica să fie odontologul criminalist care fusese odinioară. Erau lucruri pe care, pur și simplu, nu le putea face din scaunul cu

rotile. Acum ținea cursuri de odontologie, desigur, dar nu era o activitate care să-i fi plăcut vreodată. Detesta compătimirea pe care o vedea în ochii oamenilor. Cumva minimaliza valoarea celor spuse de ea.

Scrisese câteva lucrări și publicase niște studii. Oferea servicii de consultanță pentru institutele de medicină legală și, de multe ori, detectivii de la birourile criminalistice din țară îi cereau părerea. Ba chiar se specializase în tiparul echimozelor atât la persoanele vii, cât și la cele decedate. Mărci indicatoare, le numeau ei – urmele lăsate de un inel, într-un caz de omucidere, de catarama unei curele, într-un caz de viol, de înjunghiere sau de mușcătură, în cazul unei agresiuni. Principiile analizei erau identice cu cele ale analizei de mușcătură, care fusese întotdeauna specialitatea ei și pe care putea s-o facă și din scaunul cu rotile. Totuși, limitările ei erau frustrante.

Dar încercase permanent să nu își plângă de milă. Ar fi fost prea simplu. Așa că a dat uitării frustrarea și a așezat prima fâșie de plastilină pe pometele craniului. Exact în clipa aceea i-a venit ideea și s-a întrebat cum de nu se gândise până acum la asta.

A întins mâna după telefon și a căutat în agendă numărul lui Tom de acasă, apoi l-a ascultat sunând.

— Ce e?

Tom nu părea prea fericit.

— Tom?

— Doamne, Amy! Abia am picat. A fost o tură lungă și intru iar la șapte.

— Scuză-mă, nu m-am gândit! Poți să vorbești?

Tom a acoperit microfonul cu palma și s-a auzit înfundat un schimb de replici între el și o altă voce masculină. Pe urmă, palma a fost luată de pe microfon.

— Nu e un moment potrivit.

— Te sun mai târziu.

Dar el s-a înduplecat.

— Era important?

— Poate să mai aștepte.

L-a auzit oftând adânc.

— Uf, la naiba, Amy! Tot m-am trezit. Poți foarte bine să-mi spui.

Vocea lui a devenit mai caldă când a spus:

— Încă te ascult. Mă duc să-mi fac un ceai. Cum merge cu craniul?

— Merge bine.

— I-ai dat deja o față?

— Ei, hai, nu sunt atât de rapidă. Cred că mai durează câteva ore.

A făcut o pauză.

— Tom, ce teste ai comandat pentru măduvă?

El a înjurat când a scăpat pe jos un vas.

— Rahat!

Apoi un alt schimb de replici înfundat.

— Știi, până la urmă, nu cred că merită, Amy. Vreau să zic, orice am găsi la toxicologic ar fi chiar neconcludent.

— Așa crede și Sam.

— Ai discutat asta cu Sam?

— Da. E în regulă?

— Presupun.

— Ne-am gândit că am putea lua o mostră de ADN din măduvă.

— E posibil. Dar nu știu cât ne-ar ajuta, atâta timp cât n-avem cu ce să-l comparăm.

— Și m-am mai gândit la ceva, a spus Amy. Am putea face un test de virologie. PCR. Să vedem dacă avea gripă.

— Jumătate de oraș are gripă!

Tom nu părea prea impresionat de ideea ei.

— Da, dar poate din cauza asta a murit.

— Și de ce s-ar strădui cineva să acopere asta?

Amy a ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus ea. Dar mi se pare că ar trebui să știm. Vreau să spun, informațiile pe care le vom obține de la schelet sunt limitate. De ce să nu aflăm tot ce se poate?

L-a auzit iar oftând. Apoi o pauză.

— Hai să-ți zic cum facem: ce-ar fi s-o suni pe Zoe să-i spui să se ocupe ea de asta? Ar avea și

jigodia aia ceva de făcut, în loc să stea toată ziua pe scări să fumeze.

V

Vântul se înteţise şi aducea aerul rece şi umed din estuar, purtându-l în amonte, spre mijlocul oraşului.

MacNeil şi Martha s-au întors în zona Domului. Fusese o oră chinuitoare, după care MacNeil mai zăbovise încă vreo cincisprezece minute. N-avea niciun rost să se întoarcă prea repede. În realitate însă era doar o modalitate de a amâna aflarea veştii pe care nu voiau s-o audă. Ignoranţa însemna speranţă.

Mai mulţi soldaţi cu puştile lipite de piept au trecut tropăind pe lângă ei, tineri cu ochi înspăimântaţi în spatele măştilor militare de gaze care ar fi trebuit folosite în timpul unui război biologic din Irak, un război care nu mai pornise după ce nu se găsise nicio armă de distrugere în masă. Ceva mai departe de curba Domului, la câteva porţi depărtare, se vedeau nişte dube negre, fără însemne, care stăteau la rând să încarce morţii pe care urmau să-i ducă la centrele oficiale de neutralizare a cadavrelor. Crematoriile din oraş, aflate în administrarea consiliului, fuseseră copleşite numeric, iar guvernul înfiinţase crematorii de urgenţă pentru a scăpa de cadavrele tot mai numeroase. Erau mii de cadavre care aşteptau în fiecare zi să fie distruse, însă nu exista niciun loc în care să fie ţinute. Dacă incinerarea nu se făcea în douăzeci şi patru de ore se considera că exista un pericol însemnat pentru sănătate. Funeraliile la care să participe membrii familiei erau imposibile. Chiar şi slujbele religioase erau interzise din cauza riscului de răspândire a infecţiei în adunările publice. Guvernul promisese că vor avea loc mai târziu slujbe comemorative. Şi, astfel, oamenii nu aveau posibilitatea de a se consola după toată suferinţa îndurată, iar durerea rudelor era aproape insuportabilă.

Ușile duble de la Poarta G erau și acum deschise. La birou se afla o altă asistentă, însă era angajată într-o discuție aprinsă cu un grup de brancardieri și nu s-a uitat în direcția lor când au trecut pe lângă ea. MacNeil a condus-o pe Martha prin labirintul acela, urmărind săgețile galbene până când au ajuns la Secțiunea 7B. Paturile erau tot ocupate. Patru copii. Dar Sean nu se afla printre ei.

Martha l-a prins de braț pe MacNeil.

— Unde e?

MacNeil a văzut un medic în celălalt separeu. Schimba perfuzia de la brațul unei fete. Nu era tânărul cu care vorbiseră înainte. MacNeil l-a apucat de braț.

— Băiatul care era în patul din dreapta, aici, la 7B. Unde e?

Medicul și-a eliberat brațul, iritat de agresivitatea lui MacNeil. S-a uitat în spate, spre celălalt separeu.

— Băiatul cu părul negru?

— Da.

— A murit.

CAPITOLUL 7

MacNeil stătea în picioare în dormitorul fiului său, uitându-se pe fereastră la grădina din spatele casei, unde făcuse un leagăn pe care îl montase singur și îl fixase în beton. Încă îl auzea pe Sean cum țipa de bucurie când îl împingea să ajungă mai sus și mai sus, înfricoșat și fericit în același timp: „Nu te opri, tati, nu te opri”.

Un tren a huruit spre capătul grădinii, în spatele gardului înalt de scândură, iar vibrația lui a făcut să se cutremure casa. Era un lucru pe care ajunseseră să nu-l mai bage în seamă.

MacNeil a lăsat draperia să cadă și s-a întors spre cameră. Posterele cu jucătorii echipei Arsenal împodobeau pereții, un fular roșu cu alb stătea pe spătarul scaunului de lângă pat, de un cablu întins de-a lungul tavanului atârnau fanioane. În camera de alături o auzea pe Martha plângând și a lovit cu piciorul mingea lui Sean, izbind-o în perete, de frustrare. Mingea a ricoșat într-o comodă cu sertare și a răsturnat o fotografie de familie. Sticla s-a spart. MacNeil s-a dus s-o ridice și a scos poza din rama sfărâmată. O făcuseră mai mare, după un instantaneu luat în timpul unei vacanțe la Costa Brava. Toți trei stăteau pe vine în nisip, cu plaja aglomerată în spatele lor și cu lumina soarelui care împrumuta mării o nuanță imposibilă de albastru. O rugaseră pe o tânără să-i fotografieze cu aparatul lor, iar poza aceea se dovedise a fi cea mai reușită din cele pe care le făcuseră. Un moment de fericire surprins pentru totdeauna. Pentru eternitate.

S-a așezat pe marginea patului lui Sean, cu fotografia în mână, și s-a gândit la părinții lui pentru prima oară, după mult timp. Cumva, pierderea copilului lui făcea ca discuția în contradictoriu dintre

părinți să pară inutilă și stupidă. Toți avem o singură viață și e prea scurtă ca să o irosești cu ceva atât de distructiv precum supărarea.

Își spusese mereu că nu era vina lui, dar știa că nu făcuse nimic pentru o reconciliere. Nu fusese niciodată apropiat de părinții lui și îi suna doar din când în când de la Londra. Iar când îi suna, se împungeau. Înțepături ascunse. Ce bine le părea să-l audă – când ei voiau să spună de ce n-a mai sunat. Mama lui era maestră în reproșuri acide livrate cu un zâmbet luminos.

Când Martha îi spusese că era însărcinată, amânase anunțul. Știa că nu le va plăcea. Nici măcar nu știau că trăia cu cineva. În lumea lor, sexul înainte de nuntă era un păcat. Și cu cât amâna mai mult, cu atât mai greu îi era să le spună. Până când s-a hotărât să îi anunțe abia după nuntă – el și Martha se căsătoriseră la un birou de stare civilă din Londra, având ca martori doi prieteni.

Și când, în sfârșit, le spusese, părinții lui se simțiseră jigniți de moarte. Nu doar pentru că nu jurase în fața lui Dumnezeu, ci și pentru că nu fuseseră invitați. La nunta propriului fiu. Apoi, când aflaseră de copilul care urma să se nască și puseseră cap la cap informațiile, fusese picătura care umpluse paharul.

Îi dusese pe Martha și pe copil în nord o singură dată. O vizită care îl îngrozea, și nu fără motiv. Atmosfera fusese oribilă. Dacă părinții lui se învârtiseră pe lângă copil și îl gâdilaseră, cu el fuseseră reci, iar cu Martha aproape necuviincioși. Cu o zi înainte de a pleca, Mac- Neil se certase cu ei, în timp ce Martha îl plimba pe copil cu cărucțul. O confruntare serioasă, dureroasă și plină de jigniri, în care lucrurile rămase nespuse erau parcă și mai urâte decât cele spuse. Nu se mai dusese la ei de atunci.

Acum, când stătea pe patul în care fiul lui nu va mai dormi niciodată, se gândea pentru prima oară la ei fără furie. Își amintea lucruri pe care le uitase. Lucruri din copilărie. Râsete, blândețe, siguranță. Întotdeauna se simțise în siguranță cu ei, încrezător

în iubirea lor reală, chiar dacă severă și poate lipsită de căldură. Era ceva foarte scoțian, foarte prezbiterian. Puteai simți afecțiune, dar nu trebuia să o arăți.

Și-a scos telefonul din buzunarul jachetei și l-a deschis. Aparatul a scos un bip și l-a anunțat că avea mai multe mesaje. Nu avea chef să le asculte. În schimb, a căutat printre numerele din memoria telefonului până l-a găsit pe al părinților. Ar fi trebuit să știe numărul, dar nu îl știa. Era încă un element al înstrăinării lor – se mutaseră în altă casă după plecarea lui, iar casa aceea nu fusese niciodată „acasă" pentru el. Casa în care crescuse era acasă, iar el era oarecum supărat pe ei că o vânduseră.

A ascultat amorțit cât a sunat telefonul într-o casă aflată la circa o mie de kilometri depărtare. Într-un alt timp, într-o altă lume. Nu-și dădea seama de ce simțea nevoia să-i sune, însă o simțea. Poate că voia, pur și simplu, să se întoarcă la copilărie, izolat de realitate, eliberat de responsabilitate. Tată lui a fost cel care a răspuns. Foarte corect, foarte precis, pronunțând clar cuvintele.

— Tată, sunt eu, Jack!

A urmat o tăcere lungă la capătul celălalt.

— Bună, Jack! Cărui fapt datorăm această onoare?

— Sean a murit, tată.

De data aceasta tăcerea a fost interminabilă. Apoi, într-un târziu, l-a auzit pe tatăl lui inspirând adânc, încet.

— Ți-o dau pe mama, a spus el aproape în șoaptă.

A trecut mai mult de un minut până când mama lui a venit la telefon, iar, când a început să vorbească, a auzit tremurul din vocea ei.

— Vai, fiule! a spus ea, iar lacrimile au început să se rostogolească pe obrajii lui MacNeil.

*

Martha era în hol când a ieșit din cameră. Își dădea seama din felul în care se uita la el că știa că plânsese.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu mama și cu tata.

A văzut-o încordându-se.

— Și ce au avut de spus?

— Nu prea multe.

— Deci nu au sugerat că ne-a pedepsit Dumnezeu?

El a întors capul.

— Nu.

Au stat mult timp fără să spună nimic. Apoi el a zis:

— Trebuie să plec.

— La serviciu, presupun.

Tonul ei era mai mult decât acuzator.

— A fost ucisă o fetiță.

— Și fiul tău e mort, Jack.

— Nu pot schimba asta. Nici măcar nu pot găsi pe cineva pe care să dau vina.

Ea a rămas cu brațele încrucișate la piept, abia controlându-se. Apoi lacrimile i-au umplut ochii deja înroșiți de plâns.

— Rămâi! a spus ea.

— Nu pot!

— Nu vrei.

El a clătinat din cap.

— Nu pot, Martha. Nu cred că are rost.

A trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă. Apoi s-a oprit și s-a întors spre ea.

— Are?

Toată tensiunea s-a scurs parcă din ea, iar femeia a rămas locului, incapabilă să se mai miște.

— Poate că nu.

— Ia FluKill! i-a adus el aminte. Abia mâine trebuie să-l dau înapoi.

Ea a scos borcănelul din buzunar și s-a uitat o clipă la el. Apoi s-a întors și a pornit cu pași mari spre baia din capătul holului. A dat ușa de perete, a desfăcut capacul borcănelului și a vărsat conținutul în vasul de toaletă. S-a uitat la MacNeil cu un aer sfidător.

— Să-l ia naiba de FluKill! a spus ea. Sper să mă îmbolnăvesc! Sper să mor!

Apoi a tras apa, evacuând orice speranță de salvare.

CAPITOLUL 8

I

Auriculele, sau urechile externe, erau ultimele elemente pe care trebuia să le adauge Amy la aproximarea facială a copilei pe care o numise Lyn.

Gura îi luase cel mai mult timp. În mod normal, joncțiunea dintre canini și primul premolar din ambele părți determină poziția colțurilor gurii. Fiecare buză va fi egală ca înălțime cu incisivii anteriori corespunzători, de sus și de jos. Dar în cazul acesta, despicătura palatală deforma atât de mult maxilarul, încât Amy fusese forțată să facă apel și la imaginație, nu doar la experiență, ca să modeleze buza superioară desfigurată.

Petrecuse mai mult de o oră lucrând la ea, atât de absorbită, încât abia când s-a îndepărtat puțin să o privească obiectiv a resimțit cu adevărat șocul provocat de urâțenia ei. Era oribil. Și dacă până atunci avusese empatie pentru copilă, acum inima ei s-a umplut de compasiune.

A montat cu delicatețe țesutul moale al urechilor la locul lui. Craniul nu conținea niciun indiciu referitor la dimensiunile urechilor. Nasul era principalul element de ghidare, atât pentru lungime, cât și pentru poziționarea urechii, dar era doar o estimare generală. Lungimea și stilul părului erau imposibil chiar și de estimat. Amy știa că Lyn ar fi trebuit să aibă un păr de o culoare și o consistență similare cu ale ei, dar, dacă fusese scurt sau lung, împletit sau strâns în coadă, probabil n-aveau să afle niciodată.

Amy întotdeauna avusese părul lung. Era un păr superb, fin, de un negru lucios și întotdeauna fusese mândră de el. Până la un moment stupid de bravadă,

când, ameţită de alcool după o petrecere din facultate, îşi pusese în minte să-l tundă scurt şi filat. Ea singură. Fusese un dezastru. A doua zi, mahmură, dar trează, se uitase cu groază în oglindă. Plânsese aproape o oră înainte să iasă să-şi cumpere o perucă neagră şi lungă. Dar niciodată nu îi stătea cum trebuie, aşa că, în final, se resemnase cu gândul că mai avea câteva luni de aşteptare până să-i crească părul la loc.

Mai avea şi acum peruca aceea pe undeva, prin fundul şifonierului din dormitorul de jos, şi când, în sfârşit, a terminat urechile, a luat liftul şi s-a dus să o caute. O ţinea pe genunchi când a ieşit cu căruciorul din dormitor şi l-a găsit pe MacNeil în capul scărilor.

La început a fost uimită să-l vadă, dar imediat şi-a dat seama că se întâmplase o tragedie.

— Vai, Jack, nu…

— Nu te apropia! a spus el. S-ar putea să fiu infectat. Am vrut doar… în fine, nu aş fi putut să-ţi spun la telefon.

— Jack, nu ştiu ce să spun…

Părea atât de neajutorat! Ca un băieţel. Un bărbat mare, transformat în băieţel de o tragedie.

— Nu e nimic de spus.

Şi avea dreptate. Nu existau cuvinte potrivite pentru a exprima ce simţea. Ar fi vrut să-i arate, să-l îmbrăţişeze, singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a-l consola. Dar era limpede, chiar şi din limbajul trupului său, că el nu voia să se apropie.

— L-ai spus lui Laing?

El a clătinat din cap.

— Îmi lasă mesaje vocale de trei ore.

S-a uitat la ceas.

— Chiar trebuie să plec.

— Sper că nu ai de gând să te întorci la lucru?

Era şocată.

— Ce altceva pot să fac, Amy? Trebuie să mă concentrez la ceva. Ceva care să mă împiedice să gândesc, să-mi dea un motiv să merg mai departe.

Şi-a aruncat privirea spre capătul scărilor.

— Ai terminat-o?

— În linii mari. Voiam să încerc să-i pun o perucă mai veche de-a mea.

A ridicat peruca.

— Vrei să vezi?

*

El a rămas în picioare în capătul opus al camerei de la mansardă și s-a uitat cum Amy se apleca și punea peruca pe capul pe care îl modelase pe masa de lângă fereastră. A durat cam un minut s-o potrivească și s-o aranjeze, până să fie mulțumită, apoi motorul electric al căruciorului a început să zumzăie și a mutat-o în lateral, lăsând să se vadă copila.

O clipă, MacNeil a fost șocat de desfigurarea cutremurătoare a buzei superioare, însă, pe urmă, ochii lui au putut vedea dincolo de ea chipul unui copil. O față plină de inocență și tinerețe. Mai rotundă ca a lui Amy, cu sprâncene mai drepte, probabil trăsături distinctive ale unui alt subtip rasial. Și, cumva, Amy îi dăduse viață, îi surprinsese spiritul de undeva, din oasele acelea. Oasele pe care le văzuse MacNeil într-o geantă de piele dintr-un parc din Londra, la primele ore ale dimineții. Pe atunci Sean încă trăia, iar el avea motiv să pună un picior în fața celuilalt. Acum știa că voia să-l găsească pe ucigașul acestei fetițe mai mult ca orice.

*

Când se pregătea să plece, i-a sunat telefonul. S-a uitat la ecran și a văzut că era Phil, ofițerul de la criminalistică, acela care îi arătase cartela de metrou recuperată din Archbishop's Park. A răspuns.

— Jack, te-am sunat la birou, dar mi-au spus că n-ai mai fost acolo de câteva ore.

— Ce este, Phil?

— Am obținut o dată de pe banda magnetică. N-am idee cât ar putea fi de importantă. E 15

octombrie. Cu doar două săptămâni înainte de starea de urgență.

MacNeil nu putea să-și închipuie ce relevanță ar avea data aceea. A ridicat capul și a văzut-o pe Amy uitându-se la el din capul scărilor.

— Asta-i tot?

— Păi, nu. Am reușit să ridicăm o amprentă parțială de pe fața cartelei. Suficient cât să facem o identificare, dacă avem cu ce s-o comparăm. O căutăm acum în sistemul de identificare automată a amprentelor.

Era cam mult să speri ca o amprentă parțială, recuperată de pe o cartelă veche de trei luni și găsită pe un șantier i-ar putea duce undeva. Dar dacă posesorul ei se afla în baza de date, sistemul național de identificare automată a amprentelor avea să îl găsească destul de repede.

MacNeil a închis telefonul și a deschis ușa.

— Jack!

Vocea lui Amy l-a făcut să se întoarcă. Chipul ei era marcat de neliniște.

— Ia acum tratamentul cu FluKill! Nu aștepta să vezi dacă ai simptome.

El a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Bine!

S-a întors.

— Jack!

Vocea ei era imperativă, iar el s-a întors din nou.

— Promite-mi!

MacNeil a inspirat adânc. Detesta faptul că trebuia s-o mintă.

— Promit!

Afară s-a uitat în sus, la cerul plumburiu, brăzdat de pete vinete, care îi scuipa stropi mărunți de ploaie pe față. Și-a amintit cum stătuse neputincios pe hol, când Martha aruncase pastilele în vasul de toaletă. Se spunea că douăzeci și cinci la sută din populație va face gripă. Șaptezeci și cinci, optzeci și cinci la sută dintre acești oameni vor muri. El fusese expus direct la virus, iar prognosticul nu era prea bun.

II

Amy a străbătut cu scaunul sufrageria mare din mansardă, iar zbârnâitul motorului lui a străpuns tăcerea încărcată parcă de depresie și regrete. Norii se înmulțiseră, iar după-amiaza părea și mai întunecată. Dar nu ar fi suportat cruzimea luminii electrice.

Lumina care intra pe fereastră arunca umbre întunecate pe fața lui Lyn, animând-o într-un fel în care strălucirea zilei nu reușise s-o facă. Și din umbrele acelea, fetița s-a uitat la ea. De la distanță, părul părea natural. Doar culoarea de chit a plastilinei trăda faptul că era un cap sculptat din materiale inanimate. Amy nu se simțea în stare să facă mai mult. Îi dăduse înapoi copilului fața, dar nu și identitatea, iar de aici înainte era neputincioasă. Era prizonieră în scaunul ei cu rotile, în timp ce alții încercau s-o găsească.

Se întreba dacă lucrurile vor mai fi vreodată la fel între ea și MacNeil. Suferința poate schimba oamenii, poate să-i marcheze irevocabil. Mai ales pierderea unui copil. Pe urmă, exista și posibilitatea foarte reală ca unul dintre ei, sau amândoi, să fie doborâți de gripă. Închisă aici, în turnul-magazie de fildeș, unde aerul fusese odinioară plin de scorțișoară și cuișoare, pentru ea era simplu să uite că acolo, în lumea reală, în lumea celor cu trupuri sănătoase, oamenii mureau cu miile. Cu zecile de mii.

Soneria de la intrare a sfâșiat tăcerea și a făcut-o să tresară. O clipă s-a gândit că poate s-a întors MacNeil, că poate a uitat ceva. Dar apoi și-a amintit că el avea cheie și nu era nevoie să sune. A întors scaunul spre interfon și a ridicat receptorul.

— Da?

— Sunt Tom.

Acesta știa codul de acces de la poarta complexului.

— Vino sus!

A apăsat butonul și a așteptat câteva momente ca el să deschidă ușa. Apoi l-a auzit pe scări. Când a

apărut, în cele din urmă, la mansardă, de pe scări, părea palid și obosit.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea, îngrijorată.

— Ei, ca de obicei.

— Harry?

— Asta fiindcă deocamdată sunt de noapte. Se pare că, pur și simplu, nu poate să stea singur acasă. Până acum îmi făceam griji pentru SIDA, acum mă întreb ce altceva ar putea aduce acasă.

— Unde se duce?

— Of, Dumnezeu știe! Nu îmi spune! Am avut o ceartă cu scântei după ce ai sunat tu și n-a fost chip să mai dorm.

— Vai, îmi pare rău! a spus Amy, simțindu-se dintr-o dată copleșită de vină. A fost vina mea. Nu trebuia să te sun acasă.

Tom a liniștit-o cu o fluturare a mâinii.

— Se cocea de mult. Trebuia să explodeze odată și-odată.

S-a îndreptat spre bucătărie.

— E OK dacă-mi fac un ceai?

— Sigur.

— Vrei și tu o cană?

Amy a clătinat din cap.

— Nu, mersi.

L-a urmărit câteva clipe, cât el și-a făcut ceaiul într-o tăcere ciudată, gravă. Apoi, cu cana în mână, s-a apropiat de fereastră să se uite la mulaj. A stat o vreme cu capul înclinat, uitându-se la el.

Apoi, în final, a exclamat:

— Doamne, urâtă e!

Iar Amy a devenit nejustificat de defensivă.

— Ba nu, nu e! Are ceva frumos. Aproape seren! Dacă i-ar fi păsat cuiva să cheltuie niște bani ca să-i repare buza aceea sau măcar s-o corecteze. Trebuie să privești dincolo de asta.

Tom s-a uitat la ea, curios.

— E doar plastilină, a spus el. Nu e reală.

Amy a detectat în tonul lui o ostilitate ciudată.

— A fost la un moment dat.

Tom a sorbit gânditor din ceai, fără să-și ia ochii de la ea, până când Amy a început să se simtă tulburată de privirea lui.

— Deci, ce căuta aici?

— Cine?

— Ei, hai! Știi bine la cine mă refer! MacNeil. L-am văzut plecând.

Amy a simțit cum se înroșea până în vârful urechilor.

— A venit să vadă capul.

— A, da? Și i s-a părut și lui că e frumoasă?

— Nu fi caraghios!

— A, deci eu sunt caraghios, nu? Spune-mi, de când au început să vină acasă la tine ofițerii de poliție să-ți vadă reconstrucțiile?

Ea nu a spus nimic.

— Mă gândeam dimineață, când păreai să știi totul despre separarea lui de soție.

A făcut o pauză.

— Ce se întâmplă, Amy?

Nu voia să-l mintă.

— Nu e treaba ta, Tom.

— Amy, e omul-maimuță! O maimuță mare și stupidă care detestă homosexualii. Nu pot să cred că ai o relație cu el.

— De ce?

— Păi, în primul rând, fiindcă nu mi-ai spus. Credeam că sunt cel mai bun prieten al tău.

— Ești.

— Nu mai sunt, după cum se pare.

— Acum chiar ești caraghios.

— Da?

Tom a pufnit cu indignare.

— Cum crezi că am putea coexista vreodată, Amy? Tu, eu și omul-maimuță.

— Nu e așa cum crezi tu.

Amy își dădea seama că situația scăpa de sub control.

Câteva hohote lipsite de veselie s-au desprins de pe buzele lui Tom.

— A, normal că nu e!

— Nu e! Nu e homofob. Nu te urăște; pur și simplu nu te înțelege, atâta tot. S-ar putea chiar să se și teamă puțin de tine.

— O, da, tremură în pantofi!

Acum Amy se înfuriase.

— Ești atât de obsedat de sexualitatea ta, Tom, încât o lași să te definească exclusiv. Ești gay și ești mândru de asta, și vrei să știe toată lumea – ceea ce e perfect. Dar tu le arunci asta în față oamenilor și nu îți dai seama cât de intimidant și de stânjenitor e. Mai ales pentru un prezbiterian de la țară, din Scottish Highlands.

Tom s-a uitat la ea plin de furie.

— M-ai mințit! a spus el, abia stăpânindu-se.

— Nu e adevărat! Doar că nu ți-am spus, atâta tot.

— Ceea ce înseamnă minciună prin omisiune. Și prietenii nu fac asta. Prietenii își spun totul.

— Iar tu ai fi fost de acord, presupun.

— Nu, normal că n-aș fi fost de acord.

— Deci, cu alte cuvinte, nu pot să am o relație fără aprobarea ta.

— E omul-maimuță, pentru Dumnezeu! Ce naiba vezi la el? Și mai curios, ce vede el la tine?

Cuvintele îi scăpaseră înainte să le poată opri.

Amy s-a făcut albă ca varul, iar toată lumea ei s-a concentrat într-un punct atât de plin de durere, încât i-au trebuit câteva clipe ca să vorbească.

— La o handicapată, vrei să spui. Ce vede la o handicapată.

Vocea ei era foarte mică, foarte slabă.

Fața lui Tom s-a colorat.

— Nu, a spus el repede. Nu am vrut să spun asta.

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Amy…

— Pleacă! Te rog, Tom, pleacă înainte ca unul dintre noi să mai spună ceva!

El a părut să-și dea seama că nu mai era cale de întoarcere. Cel puțin, nu acum. A așezat cana pe masă.

— Îmi pare rău, Amy! a mai spus el. Îmi pare rău că am venit!

III

În noaptea în care se întâlniseră sau, cel puțin, în noaptea în care începuse totul, nimeni nu fusese mai uimit decât Amy de felul în care evoluaseră lucrurile. Se întâlniseră de multe ori în laborator și știa că exista un fel de animozitate între el și Tom, dar pe atunci nu avea idee despre ce era vorba. Începuse de puțin timp să colaboreze cu serviciul de criminalistică, iar MacNeil era un polițist oarecare. Un scoțian mare și taciturn care se purta cu ea de parcă n-ar fi existat. Până la petrecerea colegilor.

Tom o convinsese să se ducă. Cineva pleca, iar colegii rezervaseră o sală la un restaurant din Soho pentru petrecerea de rămas-bun. Amy fusese convinsă să-și lase mașina acasă pentru a putea să bea un pahar și, cum majoritatea taxiurilor din Londra sunt dotate cu rampe de acces pentru cărucioare, nu mai găsise argumente să se împotrivească.

Era intimidată și stânjenită. Lucra la biroul din Lambeth Road doar de câteva săptămâni și nu cunoștea prea multă lume, așa că, în prima parte a serii, stătuse lipită de Tom. Dar, ca de obicei, Tom băuse prea mult și, în scurt timp, își găsise un tip și dispăruse în noapte, lăsând-o pe Amy să se descurce. Astfel, ajunsese să stea într-un colț, învârtind în mână un pahar gol de vin, pe care nu se gândea nimeni să i-l umple. Până când o umbră mare se așternuse pe masă, iar ea ridicase capul și îl văzuse pe MacNeil uitându-se în jos la ea.

— Mai vrei unul?

De fapt, Amy nu voia decât să plece, dar tocmai omul-maimuță al lui Tom se oferise să-i dea de băut. Și chiar foarte politicos. Cum putea să-l refuze?

El se întorsese cu un pahar de Pinot Grigio pentru ea și cu un whisky pentru el și se așezase alături.

— Nu pari să se distrezi prea bine.

— Nici tu.

— Chiar nu mă distrez.

— Atunci de ce ești aici?

El ridicase din umeri.

— Oamenii au anumite obligații sociale.

Ea râsese.

— E pentru prima oară când aud un polițist vorbind de obligații sociale.

El zâmbise cu tristețe.

— Da, păi, în ziua de azi, lumea vrea ca polițiștii să spună cuvinte mari. Știi ce e un spațiu defensibil?

Ea îl privise nedumerită.

— N-am idee.

— O grădină.

Ea răsese iar.

— Glumești!

El își îndreptase umerii și își compusese pe dată o mină serioasă.

— Onorată instanță, se adresase el cu solemnitate unui magistrat imaginar. Mă îndreptam în direcția vest pe aleea de sud, când persoana acuzată și un alt agresor necunoscut au ieșit din spațiul defensibil în punctul de plecare al autostrăzii.

Apoi se relaxase și zâmbise.

— Știi, ne trimit să facem cursuri de limbi străine ca să vorbim așa.

— Pari destul de fluent.

— Întotdeauna am avut talent la limbi străine. Vorbesc destul de bine profana.

— Îmi place accentul tău.

— Da? Cei mai mulți de pe aici fac mișto de el. Iar în Scoția mi-ar spune că sunt *teuchter.* Asta înseamnă un prostovan din Highlands, pentru informația ta.

— Îmi pare bine că mi-ai spus. Și ești?

— Ce să fiu?

— Un prostovan din Highlands.

— O, da! Niciunul nu-i mai prost ca mine!

Se uitase la el de parcă l-ar fi văzut prima oară. Era neașteptat de deschis. Nici urmă de prefăcătorie și părea că nu îl deranja să se ia singur la mișto. Era un zdrahon de bărbat, cu niște mâini mari, care, era convinsă, putea să facă mult rău dacă s-ar fi gândit să le folosească drept arme; totuși, purtarea lui avea

o delicatețe fermecătoare. Uitându-se la mâinile lui, observase verigheta.

— De cât timp ești căsătorit?

— Opt ani, a spus el fără ezitare.

— Copii?

El zâmbise, iar Amy văzuse imediat afecțiunea din zâmbetul lui.

— Da, un puști. Opt ani. Un copil minunat.

— Cum îl cheamă?

— Sean. Numit după taică-său.

Când ea se încruntase, îi lămurise totul.

— Sean este varianta irlandeză a lui John, dar eu prefer să mi se spună Jack. Pe tata îl cheamă Sean, înțelegi? Și pe tatăl lui, și pe tatăl tatălui lui. Mult prea mulți Seani în familie, rădăcini irlandeze foarte adânci. Dar n-am fost în stare să rup tradiția, iar Martha a spus, ce zici de Sean? Mi s-a părut că sună bine.

— Martha. Soția ta?

— Da.

Petrecerea era pe sfârșite. Cineva de la toxicologie venise să le spună că unii dintre ei voiau să meargă la un curry, iar ei erau bineveniți. Dar Amy spusese că era indicat să se ducă acasă. Iar MacNeil spusese că și el trebuia să se ducă acasă. Localul se golise rapid, iar MacNeil se oferise:

— Îți chem eu un taxi, dacă vrei.

— Mersi.

Îl lăsase s-o ajute să iasă în stradă cu căruciorul. Străzile erau pline de bețivi care ieșiseră din puburi și baruri în aerul cald de vară. MacNeil o condusese spre un colț de stradă unde câțiva golani care vorbeau o limbă slavă beau Fosters din cutie. Unul dintre ei se uitase la Amy și făcuse un comentariu care stârnise râsetele celorlalți. MacNeil îl apucase de gulerul tricoului, ridicându-l, aproape, în aer. Doza de bere căzuse zăngănind pe trotuar.

— Dacă ai ceva de spus, băiețaș, spune-mi mie! Și spune-mi-o, te rog, într-o limbă pe care s-o înțeleg și eu, nenorocitule!

Amicii lui se speriaseră și intraseră instantaneu în defensivă, dar fuseseră prudenți și păstraseră distanța.

— Nu, Jack, nu! Te rog! strigase Amy, iar MacNeil, după un moment de șovăire, îi dăduse drumul tânărului, împingându-l în brațele amicilor lui.

— Scuze! îi spusese el stânjenit lui Amy, apoi începuse s-o împingă pe Shaftesbury Avenue.

— De ce ai făcut asta?

— Urăsc incorectitudinea.

Își ținuse privirea îndreptată în față.

— Ce îți închipui că a spus?

— Ceva neplăcut! Ceva despre tine.

— Te obișnuiești cu asta, zisese ea. Mi s-a spus „gălbejită" toată viața, câteodată „ochi mijiți". Și altele și mai rele. Acum sunt „handicapată cu ochi mijiți".

De cum o spusese, își dăduse seama cât de amar suna. Iar ea nu voia să fie amară. Știa ce putea face amărăciunea din oameni.

Pe Shaftesbury Avenue, el strigase după un taxi. Șoferul se scuzase. Nu avea rampă.

— Nu-i nimic, putem să așteptăm altul, căutase Amy să îl liniștească.

— Nu e nevoie, îi răspunsese MacNeil și o ridicase din scaun cu mare ușurință, un copil în brațele lui mari și puternice, apoi o așezase în taxi și ridicase scaunul cu rotile. Vin cu tine, o lămurise el. Și atunci nu vor fi probleme la coborâre.

Pe drum, ea îi spusese:

— Chiar nu trebuia să faci asta.

— N-am nimic de făcut.

— Ai o soție și un copil care te așteaptă acasă.

Urmase o tăcere lungă. El se uitase pe fereastră, la luminile care treceau pe lângă ei, și nu răspunsese.

— Nu-i așa?

El se întorsese cu fața la ea, iar în lumina trecătoare a unui felinar stradal ea îi văzuse ochii de animal rănit.

— Nu, zisese el în cele din urmă. Nu, nu am.

I se păruse că trecuse mult timp până să-și adune curajul să-l întrebe.

— Cum, nu?

— Ne-am separat, îi răspunsese el simplu.

Se uitase la mâinile pe care le ținea pe genunchi, răsucindu-și verigheta pe deget. De data asta ea își dăduse seama că MacNeil nu avea de gând să-i spună mai mult și că ar face mai bine să nu întrebe.

Turnul Londrei era luminat discret când trecuseră pe lângă el, peste Tower Bridge, spre South Bank. Taxiul îi lăsase la intersecția dintre Gainsford Street și Shad Thames.

— Te conduc până la ușă, spusese MacNeil după ce o scosese din mașină și o așezase în scaunul cu rotile.

— Nu e nevoie, zău! Sunt fată mare. Mereu mă întorc acasă pe întuneric.

— Da, dar nu când sunt și eu pe aici, să-mi fac griji. E în regulă, nu vreau să fiu invitat la cafea. Nu beau niciodată porcărie de-aia.

Plătise șoferul, iar Amy tastase codul de acces de la poartă. El deschisese și traversaseră curtea până la rampa care ducea spre ușa casei ei.

Amy se încruntase.

— Asta-i curios!

— Ce?

— Lumina de deasupra ușii e stinsă. Întotdeauna o las aprinsă când ies în oraș.

— Doar pentru a-i anunța pe hoți că nu e nimeni acasă.

Ea se uitase la el.

— Trebuie să văd ca să pot intra.

Descuiase ușa și o deschisese spre scară. Tot apartamentul era cufundat în întuneric. Era un întrerupător la care putea ajunge ușor din scaunul cu rotile, dar lumina nu se aprinsese.

— Unde e panoul cu siguranțe? o întrebase MacNeil.

— La etaj.

MacNeil se uitase la liftul inutilizabil.

— Cum naiba urci și cobori când nu e curent?

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

El închisese ușa și o luase iar în brațe. Ea îl prinsese pe după gât, amintindu-și cât se simțea de în siguranță când era copil, purtată în brațe pe scări de tatăl ei, care îi cânta „Carry me, carry me, cross the world”.

— Mai bine îmi explici tu pe unde să o iau, spusese MacNeil și urcase cu ea în brațe cele două rânduri de scări până la încăperea mare de la mansardă.

Aici lumina felinarelor stradale pătrundea pe fereastră și arunca o strălucire galbenă în cameră. El o lăsase cu grijă în căruțul de la etaj și deschisese ușița de la siguranțele electrice. Răsucise un buton și toate luminile se aprinseseră. El clătinase din cap.

— O fi fost o fluctuație de curent sau ceva. A sărit siguranța. Poate că n-ar fi rău să ai un soi de baterie pentru lifturile astea ale tale, dacă nu vrei să rămâi blocată.

— Sau aș putea să te chem pe tine să mă urci și să mă cobori.

— Aș veni ca din pușcă, știi doar.

Ceva în felul în care o spusese o făcuse să i se oprească un pic inima și să-i crească pulsul, iar el păruse că se rușinează brusc. Lui Amy i se uscase gura și nu-i venea să creadă că el ar putea fi interesat de ea. Nu în felul acela.

Mai târziu, el îi explicase că motivul pentru care șovăise era că nu știa cum să săruți pe cineva care stă într-un cărucior. Acest lucru explica stângăcia gesturilor lui, când făcuse un pas spre ea, apoi se oprise, se lăsase în genunchi, parcă neîndemânatic, după care îi luase cu delicatețe fața în mâinile lui mari și o sărutase.

Fusese un moment pe care avea să și-l amintească toată viața. Un moment în care simțise că Dumnezeu îi redase viața.

CAPITOLUL 9

I

MacNeil a parcat în fața secției de poliție, care se situa în locul pe care scoțienii l-ar fi numit *gushet,* în „buzunarul" dintre Kennington Road și Mead Row. Era un cuvânt pe care MacNeil îl folosise de multe ori când venise la Londra, dar pe care nimeni nu părea să îl înțeleagă. Se uitase o dată în dicționar și nu îl găsise. Cel mai apropiat era *gusset,* care însemna o bucată de pânză triunghiulară, cusută la o haină, pentru a o întări. Așa că și-a imaginat că ăsta o fi. Și el descria exact poziția secției de poliție Kennington Road – construită în triunghiul alcătuit de două străzi care se intersectau într-un unghi ascuțit.

Se dusese la Islington să facă un duș și să se schimbe, iar acum se simțea mai puțin contaminat. Mai puțin *mingin',* cum ar fi zis unii dintre colegii lui. Alt cuvânt scoțian, dar unul care fusese inexplicabil adoptat de englezi și intrase în jargonul londonez modern.

Inspectorul Laing, însă, rămânea la vechiul limbaj din Glasgow.

— Unde mă-ta ai fost? s-a rățoit el la MacNeil, din celălalt capăt al sălii detectivilor. Treci aici! a continuat și a îndreptat un deget agresiv spre biroul lui.

Nimeni altcineva nu i-a acordat prea multă atenție. Se obișnuiseră cu Laing de acum.

MacNeil a rămas în picioare în fața biroului la care stătea superiorul său.

— Am avut niște probleme personale de rezolvat, domnule inspector-șef.

— Nu există probleme personale în meseria asta, băiețaș. Credeam că ai aflat-o până acum.

— Păi, ca să fiu absolut sincer, domnule Laing, mă doare în fund de ce crezi tu. Și dacă ai o problemă cu asta, n-ai decât să mă concediezi!

Avusese de gând să-i spună inspectorului de Sean, dar cumva i se părea că nu era momentul.

Laing s-a uitat urât la el.

— Dacă nu vrei să-ți belesc pensia, MacNeil, îți sugerez să fii atent la ce scoți pe gură!

Nu părea să vadă nimic ironic în asta, iar MacNeil s-a stăpânit să nu-i dea replica.

— Mă tot freacă la cap o scârbă de la cabinetul adjunctului de premier să-i dau în scris de ce unul dintre ofițerii noștri a oprit lucrările în Archbishop's Park, iar eu n-am putut să le trimit nici măcar raportul tău, fiindcă nu îl am.

— O să-l ai pe birou dimineață.

— Îl vreau pe birou diseară, înainte să plec.

*

MacNeil a stat și s-a uitat la hârtiile care se adunaseră în vrafuri pe biroul lui. Rapoarte, dosare și somații, o sută de hârtiuțe lipite pe marginea computerului și pe lampa de birou, un turnuleț din notițe de la zeci de investigații mâzgălite în grabă și înfipte în țepușa din tavă. Nu erau mai mult de șase ofițeri și funcționari la birouri. Telefoanele sunau în permanență, pentru că nu erau suficienți oameni ca să răspundă.

Sergentul Rufus Dawson a lipit un bilețel pe monitorul din fața lui MacNeil. Era un irlandez mare și roșcat, cu un accent ciudat care se datora faptului că fusese crescut în Noua Zeelandă și era de origine irlandeză, întotdeauna glumeț, întotdeauna pregătit să spună un banc și cu un râs molipsitor, în ultimele săptămâni fusese nefiresc de retras. Nu prea mai găsea nimic de râs în ziua de azi.

— A sunat Phil, de la Lambeth Road, cu un nume și o adresă. Amprenta pe care au găsit-o pe cartela de

metrou. A zis că trimite mai multe informații prin fax.

Se pregătea să plece, dar ceva din comportamentul lui MacNeil l-a oprit. S-a uitat lung la el.

— Ești OK, colega?

— Da, sunt OK, Ruf, mersi!

A dezlipit bilețelul de pe computer și s-a uitat la mâzgălelile lui Rufus. Ronald Kazinski, acesta era numele de pe hârtie. Mai era o adresă în South Lambeth. S-a ridicat și s-a dus să vadă dacă nu cumva venise faxul lui Phil. Era în tavă.

Kazinski avea treizeci și unu de ani și părul negru și rar în fotografia de la poliție care însoțea detaliile despre el. Pomeți înalți și ochii mult depărtați. Fusese ajutor la pompe funebre la un crematoriu din sudul orașului în ultimii doi ani și jumătate. La scurt timp după instalarea stării de urgență fusese trecut în subordinea guvernului, la centrul oficial de incinerare a cadavrelor de pe partea sudică a fluviului, din centrala electrică dezafectată Battersea. Amprentele erau în baza de date a sistemului național de identificare a persoanelor pentru că avea un dosar pentru furt. Acum, în loc să scape de lucruri furate, scăpa de cadavre. MacNeil s-a întrebat dacă nu cumva tot el scăpase și de oasele micuței chinezoaice din Archbishop's Park. Era o coincidență ciudată ca tocmai amprenta lui să fie găsită pe o cartelă de metrou ridicată din apropierea locului în care fuseseră aruncate oasele. Iar în coincidențe, ciudate sau nu, MacNeil nu prea credea.

Și-a pus haina pe el și i-a strigat lui Dawson:

— Dacă mă caută Laing, spune-i că m-am dus să vorbesc cu Kazinski.

II

În Evul Mediu, locul pe care se afla centrala electrică Battersea se numea Battersea Fields și era o zonă frecventată de vagabonzi și de tot felul de nefericiți ai sorții. Pe la 1800, terenul era folosit pentru vânătoarea de porumbei sau pentru bâlciuri.

Din câte se părea, ducele de Wellington și lordul Wichelsea se pare că au avut aici un duel din care amândoi au scăpat nevătămați. Centrala termică, cu cele patru coșuri bine-cunoscute, fusese construită în anii 1930 și, vreme de jumătate de secol, își aruncase deasupra orașului fumul gros și negru, înainte să fie închisă prin anii 1980. Îi dăduseră jos acoperișul ca să ia turbinele uriașe și, aproape treizeci de ani, clădirea fusese expusă intemperiilor. Planurile ambițioase ale unui consorțiu privat de a o transforma într-un complex hotelier, comercial și de distracție, păstrându-i însă forma distinctivă, fuseseră temporar oprite de guvern. Deasupra sălii principale se construise un acoperiș improvizat, iar cele patru coșuri aruncau din nou fum pe cerul Londrei. Dar nu cărbunii aduși pe fluviu cu barjele ardeau acolo. Erau trupuri umane. Victimele pandemiei. Fumul, însă, era la fel de negru și plutea deasupra malului sudic precum un giulgiu fantomatic.

MacNeil a trecut pe lângă panourile care ascundeau locul de ochii curioșilor. Panouri puse acolo de dezvoltatori în vremuri mai optimiste. Acestea creau o scenă bizară cu șesuri și copaci verzi sub un cer albastru, senin. Deasupra lor, turnurile de cărămidă roșie ale centralei electrice se ridicau pe cerul adevărat, întunecat și sumbru, înțepându-l din cele patru colțuri cu coșurile albe și înalte prin care ieșea fumul de la furnalul de jos. Spre sud-vest, niște macarale înalte zăceau nemișcate deasupra blocurilor de apartamente neterminate. Spre nord-est, noua piață Covent Garden – care se autointitulase Cămara Londrei – era pustie. Și pe toată lungimea străzii Chelsea Park, afișe uriașe anunțau străzilor pustii: *Revoluția industrială s-a terminat; Epoca informației a luat sfârșit; Gândesc, deci pot* sau *Bine ați venit în generația ideilor.* MacNeil a aruncat o privire spre fumul care plutea deasupra și și-a spus în gând: „Bine ați venit în iad”.

A întors pe Kirtling Street și s-a îndreptat spre ghereta paznicului, oprind lângă porțile de metal

vopsite în albastru. În fața porții era un jeep militar cu o mitralieră montată în spate. Doi soldați stăteau și fumau prin măștile de pânză. Un bărbat de la pază, cu o uniformă verde, a apărut de cealaltă parte a porții. Și el avea o mască albă de pânză și stătea la distanță. MacNeil a coborât din mașină și l-a privit printre gratiile porții.

— Ai documente? i-a strigat bărbatul.

MacNeil a ridicat mandatul.

— Poliția! a spus el. Vreau să vorbesc cu unul dintre angajați. Un anume Ronald Kazinski.

— Așteaptă! a spus omul de la pază.

A intrat înapoi în gheretă, iar MacNeil a văzut în spatele porților o clădire scundă, din plastic și sticlă, cu o formă ciudată. Acolo se găsea o machetă a complexului gândit de dezvoltatori. Dar ei nu și-l imaginaseră niciodată așa. Pe iarbă, chiar lângă clădire, erau două statui înalte de bronz. Un bărbat și o femeie cu un copil în brațe, amândoi cu mâna ridicată în semn de salut. Pe cine salutau, nu știa nimeni. „Viața, eventual”, s-a gândit MacNeil. Caz în care statuile aveau ceva mai mult decât ironic. Dar păreau să facă pereche bună cu afișele pline de sloganuri pe care le văzuse mai devreme. Aveau ceva aproape stalinist.

Încuietoarea electronică a deschis poarta, care a început să alunece încet. Bărbatul de la pază i-a strigat din ușa gheretei:

— Du-te direct la blocul administrativ și întreabă de domnul Hartson! El e șeful.

MacNeil a pornit cu mașina pe lângă statuile care salutau și a trecut printr-o altă poartă ca să ajungă la o clădire din cărămidă care avea cam jumătate din înălțimea zidului centralei electrice. Pe deșertul de asfalt crăpat, excavatoarele și macaralele stăteau nemișcate, precum dinozaurii încremeniți în timp. Mai multe dube negre, fără înscrisuri, erau încolonate în fața unei porți uriașe care dădea spre hala centrală, așteptând să-și livreze încărcătura macabră, înainte de a se întoarce la vreunul dintre zecile de spitale, ca să încarce iar și să revină.

Luntrași moderni care traversau dintr-o parte în alta râul Styx.

A parcat în fața clădirii de birouri și a împins ușile duble care dădeau spre holul de intrare. O femeie de la o masă s-a uitat la el din spatele măștii. El și-a fluturat legitimația.

— Detectivul MacNeil, îl caut pe domnul Hartson. Mă așteaptă.

Biroul lui Hartson se afla la ultimul etaj al clădirii. O imensă despărțitură de sticlă pe una dintre laturi, prin care se vedea hala principală a fostei centrale electrice. Hartson era un bărbat de vreo șaizeci de ani, înalt, slab și chel, cu aerul acela servil al antreprenorului de pompe funebre. MacNeil s-a apropiat curios de peretele de sticlă. Scena de jos era una pe care nu și-ar fi putut-o imagina. Mii de cadavre goale erau așezate pe trei niveluri pe paleți din lemn, cât vedeai cu ochii, așezate teanc, precum manechinele dintr-o fabrică de păpuși, cu brațele și picioarele amestecate, ciudat de strălucitoare, prea puțin omenești. O ceață fumurie obtura detaliile, la fel ca negura care plutește asupra Tamisei într-o dimineață de toamnă. Niște siluete sinistre se mișcau prin șuvițele acelea de fum cu mișcări lente, ca niște astronauți pe lună; luau cadavrele din mașini și le așezau grămadă pe alți paleți. Unul dintre incineratoare părea destinat hainelor și așternuturilor. Cadavrele erau împinse în celelalte trei, cu tot cu paleți, de niște motostivuitoare gigantice. În cele câteva clipe în care ușile incineratorului rămâneau deschise, focul din interior arunca o lumină vaporoasă, portocalie, peste negura de fum, după care uriașele uși de oțel turnat se închideau cu zgomot, iar vibrația lor se simțea în clădire ca un cutremur.

MacNeil a cercetat cu privirea grămezile de oameni aruncați de dedesubt și s-a întrebat dacă Sean era pe undeva pe acolo, sânge din sângele lui, așteptând, alături de ceilalți, incinerarea. Nu era un gând asupra căruia avea putere să zăbovească, așa că s-a întors spre birou.

— O imagine care te trezește la realitate, nu-i așa? a spus Hartson. Slavă domnului, noi încă trăim!

A trecut pe lângă MacNeil spre fereastră, iar acesta a văzut cum masca lui căpăta strălucirea portocalie a focului când ușile incineratorului se deschideau ca să primească alți morți.

— Am fost credincios, a spus el. Un bun catolic.

S-a întors spre MacNeil.

— Acum îmi pun întrebări.

Dar imediat a abandonat reflecțiile lui cosmice.

— Ce vrei de la Ronnie?

— Doar o vorbă. Îl cunoști personal?

— Îi cunosc pe toți oamenii care lucrează aici. Moartea îi adună pe cei vii. Suntem foarte apropiați.

— Deci știi că are cazier?

— O, da! Mi s-a dat dosarul lui când făceam recrutări pentru incinerator. Dar e ceva din trecut, mă gândesc. Experiența lui în domeniul pompelor funebre a fost mai importantă. E un tânăr foarte drăguț. Muncitor, conștiincios.

— Te deranjează dacă îl împrumut o jumătate de oră?

— Absolut deloc, domnule inspector! Dar schimbul lui începe la miezul nopții.

Zâmbetul lui Hartson avea seriozitatea omului obișnuit să dea vești proaste.

— Aici lucrăm non-stop. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, cum spun prietenii noștri, americanii.

MacNeil a aruncat din nou o privire spre tărâmul lui Hades de jos și, pentru o clipă, a avut impresia că a văzut trupul micuț al lui Sean printre celelalte, minuscul și răsucit, prins între o femeie mare și grasă și un bătrân. Dar apoi imaginea a dispărut, ștearsă pentru totdeauna într-un vălătuc de fum alb.

III

Kazinski locuia cu mama lui într-o casă a consiliului municipal din anii 1960, în capătul de sud al districtului Lambeth. Blocuri de apartamente mari

și mici construite pentru a-i scoate pe oameni din mahalalele industriale ale Londrei secolului al XIX-lea, pentru a le oferi o viață mai bună într-o lume nouă și mai frumoasă. Arhitecții care le proiectaseră puteau foarte bine să fi fost emisarii diavolului, pentru că îi luaseră pe muncitorii săraci din mijlocul unor comunități adevărate și îi aduseseră într-un loc care acum părea mai rău decât iadul din care ar fi trebuit să scape.

Cel puțin jumătate din apartamente aveau ferestrele bătute în scânduri sau sparte, iar altele erau arse. Cimentul crăpat al tencuielii păstra urmele negre ale incendierii pentru asigurarea care, pentru mulți dintre ei, era singura scăpare. Aleile acoperite cu macadam erau pline de sticle sparte și cutii goale de bere, un peisaj punctat din loc în loc cu mașini arse, care semănau cu niște animale moarte. Rămășițele gospodăriilor abandonate – saltele și haine vechi, mobilă stricată – se strânseseră lângă rampe și trotuare precum algele pe plajă după furtună. Felinarele stradale fuseseră sparte, iar multe dintre ele erau doborâte la pământ. După lăsarea serii avea să devină o zonă interzisă, întunecată și periculoasă. Asta era frumoasa lume nouă!

MacNeil a parcat pe stradă și s-a dus să se uite prin poarta deschisă la blocuri. Îți venea greu să crezi că mai locuia cineva acolo. Totuși, vedea de-a lungul coridoarelor de la fiecare etaj uși proaspăt vopsite și geamuri cu perdele albe și curate. Ca un fel de dinte bun, rătăcit într-o gură plină de carii. Peste drum, un bloc cu mai multe etaje fusese abandonat. Toate ferestrele erau bătute în scânduri, iar în jurul clădirii fusese întins un gard de sârmă ghimpată.

Cioburile de sticlă i se spărgeau sub picioare când a traversat spațiul de joacă pentru copii, unde, cu siguranță, schițele arhitecților înfățișaseră un grup multicultural de țânci fericiți care se jucau cu mingea. Chiar dacă scena aceasta ar fi existat vreodată în realitate, acum era de mult dispărută.

MacNeil a avut o presimțire ciudată când a intrat în blocul lui Kazinski. Nu văzuse nici măcar un

semn de viață. Avea impresia că lumea era o navă al cărei căpitan dăduse ordin să fie abandonată, dar lui nu-i spusese încă nimeni.

Casa scării mirosea a urină și a bere trezită și a încă ceva neidentificat. Pereții erau acoperiți aproape total de graffiti. A auzit ecoul pașilor lui răsunând până la etajul al cincilea. La primul etaj a intrat pe un coridor descoperit, care mergea pe lângă zidul exterior al clădirii și ducea către apartamente. Una din două uși era bătută în scânduri. Altele erau însemnate cu vopsea roșie, cruci pline de cruzime care avertizau că acea casă fusese vizitată de gripă, o revenire stranie și înfricoșătoare la zilele ciumei. „Ce suferință o fi în spatele acestor uși", se întreba MacNeil.

Kazinski stătea la apartamentul 32. Ușa fusese vopsită de curând. Roșu intens. Ca să acopere semnul gripei? Sau să se protejeze în fața lui? MacNeil nu avea cum să știe. La înălțimea capului a văzut un mâner lucios și metalic, iar MacNeil a bătut cu el de trei ori. După o clipă, a văzut mișcându-se perdeaua de dantelă de la fereastra din stânga.

— Ce dorești?

O voce de femeie s-a auzit parcă înăbușit din spatele geamului.

— Poliția, doamnă Kazinski! Vreau să vorbesc cu fiul dumitale.

— Arată-mi legitimația!

Asta era o femeie obișnuită cu polițaii.

MacNeil și-a scos legitimația și a lipit-o de geam. Perdeaua a fost dată la o parte și, în lumina care intra pe acolo, a văzut fața palidă și bolnăvicioasă a unei femei de vreo cincizeci de ani, cu liniile ascuțite și sfrijite, cu siguranță, moștenirea genetică a unor generații sărace. Perdeaua a căzut la loc.

— Nu-i aici!

— Nu-mi spuneți povești, doamnă Kazinski!

Știa că nu o să-i deschidă ușa și ar fi durat prea mult să facă rost de mandat și de ofițeri care s-o spargă.

— A plecat la serviciu de dimineață.

— Nu începe lucrul decât la miezul nopții.

— Nu, a început la prânz. Mi-a spus el.

— Atunci v-a mințit, doamnă Kazinski. Tocmai am venit de la Battersea.

— Nu! E băiat bun, Ronnie al meu.

— Azi-noapte a fost acasă sau la serviciu, doamnă Kazinski?

Ea a șovăit; era limpede că nu știa ce răspuns ar fi mai bine să dea.

— La ce oră a venit de la serviciu azi-dimineață, doamnă Kazinski?

— Nu știu, era târziu. Adică devreme. Cinci, poate șase. Dormeam. Azi-noapte a fost în tura de la cinci. Lucrează douăsprezece ore.

— Ieri a avut zi liberă. Mi-au spus de la centrală.

— Nu!

A auzit confuzia din negarea ei. Durerea din vocea ei. De ce o mințise fiul ei? MacNeil o credea că spunea adevărul. Că, într-adevăr, nu era acolo și că ea nu știa unde se afla dacă nu era la serviciu.

— Ce a făcut?

— Nu știu dacă a făcut ceva, doamnă Kazinski. Vreau doar să stau de vorbă cu el, atâta tot.

— Voi nu vreți niciodată doar să stați de vorbă.

Își transfera furia și durerea stârnite de minciunile fiului ei asupra lui MacNeil. Era un lucru familiar pentru el. Întotdeauna e vina poliției când cei dragi au probleme cu legea.

— Poți să-i spui că l-am căutat.

MacNeil și-a vârât legitimația în buzunarul interior al hainei.

— Și poate n-ar strica să îl întrebați ce a făcut azi-noapte, când v-a spus că a fost la serviciu.

Și-a băgat mâinile în buzunare și s-a întors spre casa scării, cu înjurăturile doamnei Kazinski însoțindu-l tot drumul. Dar n-ar fi deschis ușa cu niciun chip. Nici măcar să-i dea una în spate.

La câțiva pași de casa scării, a auzit fâsâit de picioare și o voce care spunea ceva în șoaptă în întunericul din față, așa că s-a oprit brusc.

— Cine-i acolo?

Un tânăr slăbuț a apărut pe coridor. Părul era dat cu gel, ca să facă țepi, și o bandană roșu cu albastru îi acoperea nasul și gura. Fruntea, deasupra bandanei, era plină de acnee. Purta un hanorac cu glugă care părea cu două numere mai mare și o pereche de pantaloni kaki, cu turul până aproape de genunchi. Din mâna tatuată cu litere groase atârna o bâtă de baseball până la pământ. Alți trei tineri, dintre care unul negru, au apărut în spatele lui. Toți purtau bandane și erau înarmați cu bâte de baseball sau rângi.

Un zgomot din spate l-a făcut să se întoarcă și a văzut alți doi tineri ieșind de pe o ușă însemnată cu vopsea roșie. A simțit ostilitatea din ochii fixați asupra lui și a știut că avea probleme. A aruncat o privire spre marginea coridorului. Chiar dacă ar fi supraviețuit unei sărituri, și-ar fi rupt picioarele.

— Ce treabă ai cu Ronnie? a întrebat tânărul cu acnee.

— Avem o afacere, a răspuns MacNeil, sperând că Ronnie era tovarăș cu indivizii aceia, care l-ar lăsa în pace dacă ar crede că se avea bine cu fostul pușcăriaș.

— Da, sigur! a spus Acnee. Ești polițaiul ăla nenorocit, nu? Copoiul nenorocit.

MacNeil n-a spus nimic. Acnee a făcut semn cu capul spre buzunarele lui MacNeil.

— Le ai la tine, nu așa?

— Ce să am?

— Drogurile mă-tii, copoiule! Știi ce spun!

— Nu am droguri.

— Cum să n-ai?! Le dau la toți. Toți copoii le au, nu așa? FluKill-ul mă-sii.

— Poate.

— Atunci, dă-le!

A întins mâna.

— Îți dau FluKill dacă îmi dați niște informații. E un târg cinstit, nu-i așa?

MacNeil încerca să-și stăpânească tremurul vocii.

Acnee s-a încruntat.

— Ce mă-ta informații vrei?

— Vreau să știu unde se duce Ronnie când nu se află la serviciu.

Acnee s-a uitat la el ca la un nebun.

— Ce face?

— Vreau să știu pe unde se duce.

— La Black Ice Club, nu? a spus negrul.

— Tacă-ți fleanca! l-a repezit Acnee.

O clipă, MacNeil a uitat în ce belea se vârâse.

— În Soho? Toate cluburile de acolo au fost închise acum câteva săptămâni.

— Așa zici tu, copoiule.

Un zâmbet rece s-a ițit pe chipul lui Acnee.

— Nu că mă interesează ce zici tu.

A întins din nou mâna.

— Scuipă-le! a mârâit pe un ton poruncitor individul și a scos un hohot de râs la propria lui glumă. Mișto, nu?

— Scuze! a spus MacNeil. Mă tem că am mințit.

— Ce face?

Acnee părea perplex.

— Nu am FluKill, a mărturisit și și-a repezit pumnul stâng direct în fața băiatului.

Știa că trebuia să preia inițiativa, să-i prindă nepregătiți, dacă era să aibă vreo șansă. A simțit cum sub pumnul lui se sfărâmau osul și dinții, apoi s-a repezit imediat să ia bâta de baseball scăpată de Acnee. A apucat-o cu ambele mâini și a învârtit-o. Bâta întinsă l-a atins pe unul dintre tinerii din spate drept în lateralul capului, iar băiatul s-a prăbușit la pământ ca un sac cu cărbuni. Ușa din dreapta lui MacNeil era acoperită cu un placaj. A lovit-o cu piciorul cât a putut de tare, iar placa de lemn s-a spart spre întunericul de dinăuntru, într-un nor de praf. MacNeil s-a repezit în necunoscut, lăsând în urmă vocile pline de durere și furie ale agresorilor.

A ajuns pe un hol lung, ale cărui scânduri din dușumea fuseseră smulse de mult. A sărit de pe o scândură pe alta și a ajuns la o ușă. De aici și-ar fi putut apăra poziția. Nu puteau să se apropie decât pe rând. Și primul a venit, urlând pe hol ca un demon nebun. O rangă s-a înfipt în tencuiala de lângă capul

lui MacNeil. Nu o văzuse venind. A învârtit bâta și l-a lovit pe tânărul de culoare peste gură, iar acesta a căzut pe spate, cu sângele țâșnind din buzele sparte. MacNeil s-a lipit cu spatele de tocul ușii și a așteptat următorul atac. Dar n-a venit. Tânărul de culoare, care se mai văicărea și acum, s-a întors împleticindu-se prin întuneric până pe coridor. A auzit murmure de voci și apoi pe cineva care a înjurat cu voce tare. Pe urmă tăcere.

Tot ce mai auzea acum MacNeil era propria respirație greoaie în întuneric. Când ochii i s-au obișnuit cu bezna, s-a uitat în jur, prin camera din spatele lui. Și de aici dispăruse dușumeaua. A văzut o saltea ruptă, împinsă într-un colț, și cadrul metalic ruginit al unui pat vechi. O fereastră care dădea spre coridor era acoperită cu scânduri. MacNeil a bâjbâit după telefon. Putea să sune după ajutor, dar asta ar fi durat, și nu știa cât putea să-i țină la distanță pe tinerii aceia. Dar nu era timp nici măcar pentru un telefon. De pe hol s-a auzit un vâjâit, după care s-a văzut explozia unei lumini albe, orbitoare. Un ghemotoc de cârpe îmbibate în petrol căruia i se dăduse foc. MacNeil a simțit vaporii de petrol, iar fumul negru și gros l-a silit să intre rapid în cameră. Era o nebunie! Nu le păsa că puteau incendia tot blocul.

A reacționat instinctiv, mai mult de panică, și s-a repezit spre fereastră. S-a aruncat spre placajul care s-a desfăcut din cuie și a ieșit cu el pe fereastră, cu genunchii strânși la piept, ținându-se de cap și de umăr. A aterizat peste unul dintre atacatori, cu bariera de placaj între ei, și a auzit cum ieșea aerul din plămânii tânărului, într-un icnet adânc și dureros. MacNeil n-a mai stat să vadă cine era. S-a ridicat în picioare și a fugit spre scară, cu picioarele aproape împleticite. În panica lui, pierduse bâta de baseball. Dar nu mai conta. Acum era pe scări. Cobora câte trei sau cinci trepte deodată. În spatele lui auzea chiuituri și țipete însetate de sânge și răzbunare. Dacă îl prindeau, era un om mort.

Vedea lumina zilei intrând pe ușa de la capătul scărilor. Mai avea un pic și, după ce ieșea din bloc, putea să alerge la mașină.

A inspirat adânc aerul înmiresmat și proaspăt când a năvălit de pe ușă pe trotuar, însă o bâtă de baseball l-a izbit drept în piept, forțând tot aerul acela să iasă afară. Inerția l-a făcut să se dea câțiva pași în spate înainte să cadă pe cioburile de sticlă, pe care le-a simțit intrându-i în palme și în obraji. S-a rostogolit pe o parte și a văzut un tânăr negru, înalt și slab, cu niște blugi strâmți și o ban- dana la gât, care rânjea la el. Alți trei au apărut de pe casa scării în spatele lui și s-au oprit. Acnee își dăduse masca jos, iar fața lui era plină de sângele care începea să se închege în jurul nasului și al gurii. Acum avea o rangă de metal în mână, iar ochii îi erau plini de ură și furie.

MacNeil zăcea pe caldarâm, sprijinit într-un cot, încercând să-și revină. Știa că nu avea cum să ajungă la mașină înaintea lor. Băieții ăștia erau ca niște sălbăticiuni rănite. Erau înarmați și voiau cu tot dinadinsul să-l ucidă.

Acnee i-a confirmat intenția.

— Ești un om mort, copoiule!

A ridicat ranga pe care o avea în mână și a făcut un pas spre el. Pieptul i-a explodat într-o ploaie de stropi rozalii. Tânărul abia a avut timp să fie uimit înainte de a se prăvăli cu fața în jos, fără să scoată un sunet. Arma lui a zăngănit zgomotos pe pietriș.

MacNeil s-a uitat ia el uluit. Nu avea idee ce se întâmplase. Ceilalți încremeniseră de uimire.

— Ce mă-sa…

Puștiul negru, cel care îl lovise în piept cu bâta de baseball, s-a apropiat de prietenul căzut la pământ, iar jumătate din capul lui a dispărut, pur și simplu. S-a răsucit și a căzut pe spate, cu ochiul care îi mai rămăsese ațintit spre norul de sus.

— Să-mi bag picioarele, e împușcat! l-a auzit MacNeil strigând pe unul dintre ei. Cineva are o nenorocită de armă!

Apoi i-a auzit cum o luau la fugă în diverse direcții, precum animalele care se împrăștie speriate

la auzul puștii vânătorului. Au dispărut în câteva clipe, iar MacNeil a rămas singur, cu cei doi pușți morți la picioarele lui. S-a întors și s-a ridicat repede în genunchi, și a rămas așa, pe vine, uitându-se la blocurile din jur, încercând să-l zărească pe țintaș și întrebându-se dacă el va fi următoarea victimă. Dar nu a văzut pe nimeni, iar al treilea glonț n-a mai venit. S-a ridicat pe picioarele tremurătoare și s-a uitat la cei doi tineri care zăceau în bălțile tot mai mari de sânge. A strâns din pleoape când a simțit durerea ascuțită din piept și a inspirat scurt. Și-a dus mâna la piept și a apăsat ușor. Nu credea că avea vreo coastă ruptă, dar știa că va fi o vânătaie urâtă.

În timp ce se îndrepta spre mașină, a privit atent clădirile semiprăbușite care se ridicau în jur. Cineva din aceste apartamente abandonate îi salvase viața. Nu avea idee de ce și abia mai târziu și-a dat seama de o ciudățenie: nu auzise nicio împușcătură.

S-a prăbușit în scaunul mașinii și și-a scos telefonul.

CAPITOLUL 10

Pinkie încă se uita printre crăpăturile scândurilor cum MacNeil stătea la volan. Vedea cum i se mișca gura vorbind la telefon și putea să-și imagineze ce spunea polițaiul. Poate, s-a gândit Pinkie, reușea să-i citească pe buze.

A rezemat iar țeava puștii pe marginea ferestrei și și-a lipit bărbia de patul ei de lemn, ca să poată privi prin lunetă. A fixat reticulul pe gura lui MacNeil, însă fața acestuia era parțial obturată de reflecția geamului. Degetul lui Pinkie a mângâiat ușor trăgaciul. Ce simplu ar fi să apese, doar așa, ușor, și să vadă cum fața polițaiului se dezintegra sub ochii lui, ca fețele idioților din stradă!

Dar domnul Smith îi spusese că dacă i se întâmpla ceva ofițerului de investigație, asta ar atrage atenția asupra lor. Și, oricum, nu fusese corect cum tăbărâseră pe el. Șase contra unu. Nu era corect. Iar Pinkie ținuse întotdeauna cu cel mai slab cotat. Îi plăcea să vadă că cineva învingea, în ciuda tuturor așteptărilor. Urmărise desfășurarea evenimentelor de pe coridor fără să poată trage un foc. MacNeil făcuse bine că fugise pe scări, pentru că, odată ce golanii ieșiseră afară, deveniseră o țintă ușoară. Îi plăcuse în special consternarea lor. Și pe urmă frica lor. Iar MacNeil? Expresia lui fusese o bucurie neprețuită. Era distractiv să-i dai înapoi viața cuiva. Aproape la fel de distractiv cum era când i-o luai. Dar ceea ce făcea ca totul să fie și mai frumos era uimirea lui MacNeil. Evidenta lui stupoare. Nu avea idee cum sau de ce mai era în viață. Și nu avea să știe niciodată.

Pinkie și-a retras pușca și a început procesul lent și meticulos al dezasamblării ei, a șters cu dragoste fiecare piesă cu o cârpă înmuiată în ulei și le-a așezat

pe fiecare la locul potrivit în cutie. Se spune că, uneori, amortizorul reduce precizia la distanță. Dar Pinkie nu remarcase niciodată asta. Niciodată nu trăgea dacă exista riscul să rateze. Și niciodată nu ratase.

Dacă merită să faci o treabă, merită s-o faci bine. Aprecia foarte mult lucrurile acestea simple pe care i le spusese mama lui. Era grozav de deșteaptă. Singura ei greșeală fusese compania nepotrivită. Bărbații care se perindau prin casă și care nu întotdeauna o tratau bine. Își amintea cum țipase în noaptea în care se întâmplase. O lipsă de judecată din partea ei. Dar lui Pinkie îi plăcuse mereu să-și închipuie că fusese doar naivitatea ei, căci femeia văzuse întotdeauna doar ce era mai bun în oameni. Mai ales în băiatul ei, în neprețuitul ei fiu.

S-a uitat în jur, prin camera din față a acestui apartament de la etajul al zecelea, în care lumina scăzută a zilei cădea în fâșii umbroase pe podeaua plină de mizerii. Urme ale sărăciei sau ale consumului de droguri în dozele goale și mucurile de țigară, în grămada de haine murdare lăsate în colț și pe salteaua de pe jos. Poate că acești oameni-umbră aveau să se întoarcă atunci când se va lăsa întunericul. Pinkie nu era încântat la gândul că ar putea fi acolo când aveau să revină. Cine știe ce microbi aduceau cu ei! Iar Pinkie era pretențios, nu glumă! Îi displăcea contactul uman de orice fel. Numai faptul că se afla în acest loc îl făcea să se simtă murdar. Se gândea să facă un duș și să se schimbe imediat ce situația avea să îi permită.

Cât timp MacNeil era în scenă, era însă blocat aici. A închis cu zgomot cutia lustruită care păstra instrumentele profesiei lui și s-a pus pe așteptat.

Au trecut aproape douăzeci de minute până când au venit uniformele, o ambulanță și o dubă fără însemne în care erau doi bărbați și o femeie îmbrăcați în niște costume de protecție care aveau o luminozitate curioasă. Pinkie s-a uitat cum MacNeil vorbea cu ei și cum grupul se strângea în jurul cadavrelor celor doi tineri de lângă blocul de vizavi,

ca apoi să privească în direcția pe care le-o indica MacNeil cu degetul. Pentru o clipă, Pinkie s-a simțit expus, ca și cum l-ar fi putut vedea, și s-a îndepărtat de scândurile care acopereau fereastra. Un gest reflex. Dar, evident, nu văzuseră nimic.

Se aprinseseră luminile pe stradă, iar înserarea se lăsa repede. Au apărut lumini în cele câteva apartamente locuite din zonă, iar locuitorii speriați s-au uitat o clipă la seara care se lăsa, înainte să tragă draperiile și să deschidă televizorul ca să se izoleze de lumea reală.

Când Pinkie s-a uitat iar, MacNeil se îndrepta spre mașină. E timpul să plece, s-a gândit el. Și-a adunat lucrurile și a coborât în grabă scările pustii. Când a ieșit în spațiul din spatele blocului, destinat odinioară parcării de reședință, mașina lui MacNeil întorcea la colțul străzii. O urmă de lumină roșie de la frâne în înserarea rece.

Pinkie și-a pus cutia în portbagaj și a pornit BMW-ul domnului Smith. Motorul torcea plăcut, iar scaunele aveau pielea ușor încrețită. A trecut încet peste denivelările din asfalt până la aleea care ducea spre strada din spatele complexului rezidențial. A făcut stânga, apoi încă o dată stânga și a oftat satisfăcut când a văzut în față luminile de la mașina lui MacNeil. Cu puțin noroc, copoiul avea să îl ducă direct la Kazinski, iar viețile inutile ale celor doi băieți sacrificați își vor fi găsit un oarecare sens.

CAPITOLUL 11

Era întuneric pe Kennington Road, iar luminile de la secția de poliție cădeau pe strada pustie, reflectându-se în vitrinele întunecate ale magazinelor și ale restaurantelor de peste drum.

Laing i-a făcut semn lui MacNeil spre un scaun și a închis ușa. Era aproape șapte, ora la care se încheia schimbul. O scurtă întâlnire a ofițerilor și a funcționarilor care se intersectau doar rareori, lucrând în ture diferite. Și în doar câteva minute în tot orașul avea să intre în vigoare interdicția de circulație. Un semnal pentru mai toți oamenii să se încuie în casă peste noapte și să aștepte dimineața. Un semnal pentru alții să iasă la adăpostul întunericului și să se apuce de jafuri și de vandalism. Nu era indicat să fii pe stradă.

MacNeil își petrecuse ultimele două ore scriindu-și rapoartele despre oasele găsite în Archbishop's Park și despre cei doi tineri împușcați mortal în complexul rezidențial din South Lambeth. Laing abia le citise și încă mai avea ochelarii cu lentile înguste pe vârful nasului. Clătina din cap.

— Ciudat! a spus el. Al naibii de ciudat!

— Ce anume, domnule?

— Băieții ăștia care au fost împușcați. Nu s-a tras la întâmplare, nu a fost un nebun cu o pușcă. A fost o treabă profesionistă. O armă profesionistă în mâinile unui profesionist.

L-a studiat atent pe MacNeil.

— Crezi că e vreo legătură?

— Cu Kazinski?

Laing a încuviințat, iar MacNeil a clătinat din cap.

— Nu văd cum. Nu știa nimeni că mă duc acolo sau de ce mă duc.

Avusese timp în orele acelea să se gândească și era chiar speriat. Cineva îi salvase viața. Cineva îi împușcase pe tinerii aceia ca să nu-l omoare cu răngile de fier și cu bâtele de baseball. Fără acel cineva, acum MacNeil ar fi stat pe masa de autopsie a lui Tom Bennet, și nu cei doi tineri. Putea să-și închipuie ce satisfacție i-ar fi dat lui Bennet.

— Atunci ai avut, pur și simplu, un soi de înger păzitor? a întrebat Laing.

MacNeil nu putea decât să ridice din umeri. Cât de simplu i-ar fi fost lunetistului să-l omoare și pe el! Din vreun apartament pustiu al blocului abandonat de vizavi, de unde trebuie să fi stat la pândă înainte de a veni MacNeil. Dar stătea la pândă de ce? Ce Dumnezeu căuta acolo?

În circumstanțe normale, apartamentele ar fi fost sigilate, iar ofițerii le-ar fi cercetat unul câte unul, până când ar fi găsit locul din care a tras lunetistul. Iar apoi criminaliștii ar fi cercetat apartamentul în căutarea celei mai neînsemnate probe lăsate la locul faptei. Dar, pur și simplu, nu aveau oameni, iar faptul că se întuneca și începeau restricțiile de circulație nu făcea decât să complice situația. Poate că Laing avea să ordone ceva cercetări a doua zi de dimineață. Oricum ar fi fost, nu mai era treaba lui MacNeil. În douăsprezece ore, nu avea să mai fie ofițer de poliție. Doar un fost polițai, un fost tată, un fost soț. Totul în urma lui și doar nesiguranță înainte.

Laing a întins mâna.

— O să-ți iau acum pastilele alea, Jack!

MacNeil a avut nevoie de câteva clipe ca să revină în prezent și să înțeleagă ce voia Laing de la el, apoi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, domnule! Nu le mai am.

Laing s-a uitat urât la el.

— Le-ai luat?

— Nu, domnule. Le-am pierdut.

Laing s-a uitat la el cu ochii arzând de stupoare.

— Atunci ai face bine să le găsești. Porcăriile astea sunt ca pepitele de aur. Dacă nu sunt mâine pe biroul meu, ești în mare rahat, băiețaș!

MacNeil a dat doar din cap. Așa, și? Ce o să-i facă? Să-l împuște?

— Am nevoie de o împuternicire pentru deplasarea pe timp de noapte ca să ajung în Soho, domnule Laing. Dacă ați putea s-o descărcați din computer.

— Pentru ce?

— Să verific Black Ice Club.

Laing s-a uitat la el de parcă ar fi avut două capete.

— Adică tu crezi că puștii ăia ți-au spus adevărul?

— Nu cred că au vrut. Dar, știți, pe puștiul negru l-a luat gura pe dinainte.

— Păi, dacă funcționează, funcționează ilegal.

— Mă îndoiesc că-și fac reclamă, domnule.

— Mai bine le-ai da un telefon de curtoazie gaborilor de acolo. Să le spui că ești în zonă.

— Bine!

MacNeil s-a ridicat în picioare și s-a întors spre ușă.

— MacNeil!

S-a întors când Laing s-a ridicat și i-a întins mâna, după care și-a retras-o repede, ca după un șoc electric.

— Scuze, am uitat! Fără strângeri de mâini. Fără răspândire de microbi.

A zâmbit stânjenit.

— Voiam doar să-ți spun, știi tu, succes! Ești un idiot, MacNeil, dar eu nu-ți vreau răul!

MacNeil a reușit să schițeze un zâmbet.

— Mulțumesc, domnule! Îmi voi aminti mereu ultimele dumneavoastră cuvinte amabile.

Laing a zâmbit.

— Tai-o de aici!

MacNeil era aproape la jumătatea încăperii în care stăteau detectivii când și-a dat seama că lucrurile nu erau așa cum ar fi trebuit să fie. Câteva baloane colorate dansau deasupra biroului lui, la capătul unui șnur. Majoritatea colegilor săi erau strânși în semicerc în spatele mesei. Cineva umpluse o tavă cu pahare de plastic pline cu suc de portocale, și, la un

semn, toți s-au aplecat să ia câte un pahar și au început să cânte „For he's a jolly good fellow".

MacNeil a rămas încremenit de jenă cât timp ei i-au cântat fals, dar din inimă, cântecul de rămas-bun. Cineva a strigat *Hip, hip!* Au urmat trei urale puternice, înainte ca paharele să fie ridicate și sucul de portocale să fie băut. Rufus i-a pus un pahar în mână.

— Scuze că n-am avut ceva mai tare, fratele meu!

— Nu-ți dai seama cât te invidiem, a strigat cineva.

— Norocosul naibii! a spus altcineva, iar ceilalți au încuviințat zgomotos.

MacNeil s-a întors și l-a văzut pe Laing zâmbind prostește în ușa biroului său.

Sergentul George Murray s-a aplecat în spatele biroului, de unde a luat o cutie înfășurată în hârtie viu colorată, pe care erau desenate chipuri zâmbitoare de copii.

— Am strâns câțiva bani, a spus el, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce am putea să-i luăm unui om care are de toate.

Multe hohote de râs zgomotoase.

— Așa că am luat ceva pentru copilul tău. Un set de DVD-uri cu trilogia *Stăpânul inelelor.*

— Și dacă n-ai DVD player, atunci va trebui să-i cumperi, scoțian zgârcit ce ești! a spus Rufus.

MacNeil s-a uitat țintă la cutia pe care se chinuiseră atâta s-o cumpere și s-o împacheteze. De unde ar fi putut să știe? Cum ar fi putut să știe? Și totuși i se părea atât de crud! Ca și cum ai lovi pe cineva care e deja căzut la pământ. În cele doar câteva momente din după-amiaza aceea, când se înghesuiseră atât de multe în mintea lui, încât nu fusese capabil să mai gândească, descoperise că era posibil să uiți. Se simțise vinovat, când își adusese aminte. Dar acesta era cel mai urât mod prin care trebuia să-și aducă aminte.

Și nu putea să vadă decât fețele lor zâmbitoare, adunate în jurul lui, așteptându-i reacția, așteptând ca și fața lui să se încrețească de zâmbetul pe care îl

cunoșteau așa de bine. Și nu putea să audă decât cum striga Sean entuziasmat: „Nu te opri, tati, nu te opri!”

Deodată, s-a simțit cuprins de un val de greață. Sala detectivilor i s-a șters de pe retină. Paharul cu suc de portocale i-a căzut din mână. Simțea că îi ardeau ochii, s-a întors și a ieșit grăbit din cameră. Bărbații nu plâng. Cu siguranță nu în fața colegilor.

A fugit pe scări, iar o voce a strigat după el în jos, plină de îngrijorare și de consternare:

— Jack, te simți bine?

A trecut în fugă pe lângă biroul de la recepție, a ieșit în goană pe ușa din față pe treptele de la intrare, a intrat între coloane și s-a prins cu mâna de balustradă. A icnit de câteva ori, dar n-a vomat. Lacrimile îi ardeau obrajii și începețoșau luminile de pe stradă. S-a trântit pe prima treaptă și și-a acoperit fața cu palmele.

A auzit ușa deschizându-se în spatele lui și vocea furioasă a lui Laing.

— Ce fel de joc mai e și ăsta, MacNeil? Oamenii ăștia au făcut o groază de eforturi pentru tine în seara asta. Doar ca să fie aici a fost, pentru unii, o chestie…

Vocea lui s-a stins când l-a văzut pe detectiv stând chircit pe scară.

— Pentru Dumnezeu, ce-i cu tine, omule?

Furia dispăruse din vocea lui. Acum părea doar șocat.

MacNeil și-a îndreptat spatele și și-a șters repede lacrimile de pe față. Nu voia compătimirea lui Laing. N-ar fi putut suporta asta. Dar știa că nu mai putea evita să-i spună. A rămas așezat pe scară, cu ochii la pubul Three Stags, unde de prea multe ori întârziase, ca să amâne plecarea acasă. În spatele pubului, parcul și Imperial War Museum păreau înecate într-o mare de întuneric. Hotelul Days, de peste drum, era pustiu, căci angajații lui fuseseră concediați cu săptămâni bune în urmă.

— Sean a murit, a spus el. În după-amiaza asta.

Nu s-a uitat la el să-i vadă reacția și n-a auzit nimic. Nimic, doar tăcere. O tăcere foarte lungă, după care Laing s-a așezat încet pe scară lângă el și amândoi au privit spre sud, de-a lungul străzii Kennington.

— Noi n-am putut face copii, a spus el în cele din urmă. Elizabeth și-a dorit la nebunie. Voia să aibă copii. Era pentru ea un *raison d'être*. O femeie deschisă la minte, inteligentă, cu o carieră frumoasă, și ea nu-și dorea decât să rămână însărcinată și să stea acasă cu copiii.

MacNeil a simțit privirea șefului ațintită spre el, apoi din nou spre stradă.

— Eu nu eram prea interesat. Nu m-a deranjat până când ne-au spus că e imposibil, știi? Și atunci nu mi-am dorit nimic pe lume mai mult decât asta. Curios, nu? Cum începi să-ți dorești ceva doar când nu poți să ai acel ceva.

S-a scărpinat în cap.

— Și te uiți în jurul tău, și îți dai seama că majoritatea golanilor pe care îi băgăm în spatele gratiilor… majoritatea au copii. Ar părea că nu e nimic mai simplu în viața asta. Așa că nimeni nu apreciază.

A făcut o pauză.

— A fost unul dintre cele mai mari regrete din viața mea, că n-am avut copii. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să ai un copil, apoi să-l pierzi.

A pus mâna o clipă pe umărul lui MacNeil, apoi s-a ridicat, iar MacNeil i-a fost recunoscător că nu i-a arătat compasiune. Era simpatie, chiar empatie, ceva ce n-ar fi crezut vreodată că Laing era capabil să simtă.

— Hai, du-te acasă, băiete! a spus el. Aici ai terminat cu toate.

MacNeil a clătinat din cap. Nu avea niciun loc pe care să-l poată numi „acasă". Avea nevoie de ceva care să-l țină ocupat. Avea nevoie de ceva care să-l ajute să treacă peste noaptea asta.

— Cineva a ucis o fetiță, a spus el. N-am terminat aici până când nu-l găsesc.

CAPITOLUL 12

I

Cartierul West End era straniu de tăcut și parcă șters sub lumina lipsită de culoare a felinarelor și sub supravegherea constantă a camerelor video. MacNeil fusese o dată într-una dintre stațiile de control și se uitase la mulțimea de monitoare pe care licăreau imaginile înregistrate. Tot ce văzuse că mișca, în afară de soldați, erau șobolanii. Mii de șobolani. Ieșeau prudent din întunericul canalizărilor, moștenitori ai orașului abandonat de oameni. Probabil se întrebau ce s-o fi întâmplat. Dar nu s-au minunat prea mult timp. Au căpătat rapid îndrăzneală, iar acum li se alăturaseră tâlharilor în demersul lor nocturn de a curăța orașul.

MacNeil a intrat pe Haymarket. Nici acum nu se obișnuise să vadă străzile atât de pustii, atât de golite de viață. Înainte de starea de urgență, chiar și la primele ore ale dimineții, erau taxiuri și mașini particulare, grupuri de petrecăreți care ieșeau din cluburile și puburile deschise până în zori. Dar, de când se instituiseră restricțiile de circulație nu mai mișca nimic și, chiar dacă ar fi mișcat cineva, probabil ar fi fost împușcat.

Fântâna și statuia lui Eros din Piccadilly Circus erau încă înconjurate de gard. Reclamele uriașe de neon la Sanyo și TDK, odinioară strălucitoare pe clădirile din colț de după Gap, păreau acum niște găuri negre, în lipsa luminii. Culoarea și animația se scurseseră din zona care fusese cândva cea mai vie din oraș. Chioșcul verde de ziare din colț fusese închis cu lacăt. Nimeni nu mai cumpăra bilete pentru autobuzul care făcea turul orașului. Un supermarket din colț se înălța întunecat în spatele placajelor arse.

Dacă hoții nu reușeau să scoată scândurile din cuie, le dădeau foc. Și aproape invariabil dispăreau înainte să vină armata.

Undeva, în depărtare, a auzit sirena unei mașini de pompieri și a văzut lumina portocalie a flăcărilor îndepărtate reflectându-se în norii joși care încă atârnau deasupra Londrei. A făcut dreapta, în loc de stânga la sensul giratoriu, ca să întoarcă pe Shaftesbury Avenue. Era singurul avantaj al restricțiilor de circulație. Nu mai erau semafoare și putea să ignore sensul unic și sensurile giratorii. Primarul Londrei încercase să reducă traficul în oraș. Dacă s-ar fi gândit el la asta. Era mult mai eficient decât taxa pentru zonele aglomerate.

Chiar în fața lui, două camioane și un transportor militar blindat blocau drumul. Peste zece soldați stăteau acolo, în grupuri de doi sau trei, își scoteau măștile ca să fumeze, după care și le puneau la loc și se întorceau la colegi. Însă imediat ce MacNeil a ieșit din Piccadilly, au intrat instantaneu în alertă; automatele SA80 s-au îndreptat spre el, iar degete nervoase s-au fixat pe trăgaciul sensibil. Unul dintre ei a făcut un pas în față, cu mâna ridicată. MacNeil a frânat și a oprit scurt. Armele îndreptate spre el îi dădeau o stare de nervozitate, dar era convins că, după ce militarii îi vor verifica numărul mașinii în computer, lucrurile se vor mai relaxa. Se înșela.

Soldatul din față a privit peste umăr când cineva dintr-un camion i-a strigat ceva; imediat au venit lângă el încă cinci soldați, care au înconjurat mașina lui MacNeil. Erau foarte agitați, clar.

— Coboară din mașină cu mâinile sus! i-a strigat primul soldat. Fă-o! Acum!

MacNeil nu avea de gând să se opună. A deschis portiera și a coborât încet pe stradă, ținând mâinile mult deasupra capului. Era deconcertant să nu poată vedea fețele ascunse în spatele ochelarilor și al măștilor. Îi făcea pe militari să pară mai puțin umani. Era greu să-ți închipui că puteai negocia ceva cu ei.

— Sunt polițist, a spus el. Am autorizație de circulație.

— În computerul nostru n-ai.

MacNeil a înjurat în surdină. Fie Laing uitase să îl treacă în baza de date, fie fusese vreo eroare. Soldații s-au apropiat și mai mult de el, iar țevile automatelor erau acum la câțiva centimetri de fața lui.

— Am legitimație. Pot să v-o arăt.

A dat să bage mâna în buzunarul hainei, dar unul dintre soldați a întors arma și l-a lovit cu patul puștii în cap. A văzut o lumină orbitoare și a căzut în genunchi.

— Dumnezeule! a spus el cu voce slabă. Sunt polițist, la naiba!

Niște mâini l-au ridicat cu brutalitate în picioare și l-au împins spre mașină. Cineva i-a lipit capul de plafonul automobilului, i-a dus forțat mâinile la ceafă și i-a îndepărtat picioarele.

— O mișcare și ești mort!

Vocea șuierase foarte aproape de urechea lui. Capul îi bubuia și simțea mâinile care îl pipăiau și îl căutau prin buzunare. Autorizația i-a fost lipită de plafonul mașinii, chiar lângă fața lui. A văzut lumina felinarelor de pe stradă reflectându-se în insigna cu însemnele regale.

— De unde ai furat asta?

— N-am furat-o. Uită-te la fotografie, pentru Dumnezeu!

Legitimația a dispărut din câmpul lui vizual și a urmat un moment de pauză. Apoi:

— Nu seamănă deloc cu el, l-a auzit spunând pe unul dintre soldați.

MacNeil a blestemat ziua în care se hotărâse să se tundă scurt.

— Urcați-l în camion!

Au început să-l târască pe stradă.

— Dumnezeule, de ce nu-l sunați pe șeful meu? E inspectorul Laing de la secția de poliție Kennington Road. El trebuia să introducă în baza de date autorizația mea.

Câteva perechi de mâini l-au săltat peste platforma mobilă din spatele camionului și l-au trântit pe podeaua de fier. Cineva l-a plesnit peste față și l-a

împins lângă prelată. Legitimația i-a zburat pe podea.

— Să nu cumva să miști!

Era vag conștient de prezența unui tânăr soldat în spatele camionului cu un laptop și un radio pe unde scurte. Lumina monitorului se reflecta pe fața băiatului în timp ce degetele lui se mișcau repede pe tastatură. Dar MacNeil n-a avut timp să mediteze asupra situației lui pentru că o explozie asurzitoare a zguduit camionul. Unda de șoc a împins prelata în interior, ca și cum ar fi fost direct lovită, după care a împins-o în afară. Cioburi de sticlă au umplut străzile ca o ploaie, iar o lumină de un alb orbitor a transformat, pentru o clipă, noaptea în zi.

Vocile din afara camionului erau ridicate de panică. A auzit pe cineva strigând că era banca din Chinatown.

— Nenorociții, au aruncat în aer banca!

Din locul în care stătea, MacNeil i-a văzut pe soldații care îl urcaseră mai devreme în camion pornind spre nord, pe bulevardul care ducea către Chinatown. Nimeni nu-i mai acorda atenție. Tânărul ofițer de telecomunicații din spatele camionului țipa în stația de emisie-recepție, cerând întăriri. MacNeil a luat o decizie spontană, un lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă ar fi avut timp să reflecteze. S-a întins și a luat pușca soldatului, aflată pe bancă lângă el. Soldatul s-a întors de la aparatul lui și a apucat arma. S-a trezit la capătul nepotrivit al propriei puști, având la celălalt capăt un MacNeil sumbru, hotărât și speriat.

— Sunt în regulă, puștiule! Sunt polițist. Verifică-mă pe computer!

S-a aplecat prudent să-și recupereze legitimația.

Băiatul stătea încremenit de teamă și de umilință și a clătinat din cap. MacNeil a scos încărcătorul armei și l-a aruncat în stradă, după care a azvârlit și pușca.

— Plec! a spus el. Nu veni după mine!

Exact când s-a întors, băiatul a trecut la acțiune. Nu-i surâdea ideea că va trebui să le explice

celorlalți cum își pierduse și pușca, și prizonierul. Dar nu se putea compara ca dimensiuni și forță cu masivul scoțian. MacNeil l-a apucat de haină și i-a smuls masca.

— Nu, nu, nici să nu te gândești, băiețaș! Altfel îți suflu în față!

Amenințarea aceea era mult mai eficientă decât orice intimidare fizică. Tânărul s-a ferit de respirația polițistului, iar acesta l-a împins în spatele camionului, după care a sărit în stradă și a fugit spre propria mașină. Nimeni nu se gândise să ia cheile din contact, iar automobilul a pornit din prima. MacNeil a dat înapoi în viteză spre Piccadilly Circus și, cu roțile scrâșnind, a întors pe Regent Street, apoi pe Air Street, a accelerat, traversând Brewer Street ca să intre pe Lower John Street și apoi în pustia Golden Square. Era riscant să lase mașina aici, știa asta, dar s-ar fi mișcat mai liber pe jos.

Niciunul dintre felinarele din capătul pieței nu funcționa, așa că zona era cufundată într-un întuneric gros, spre care s-a îndreptat și și-a parcat mașina. A coborât și a rămas lângă automobil, auzind ticăitul metalului care se răcea. A ascultat cu atenție, încercând să depisteze orice mișcare din apropiere. Explozia de la banca din Chinatown declanșase un incendiu care lumina cerul nopții. Auzea sirene, pârâituri de mitralieră și voci ridicate, care stârneau ecouri pe străzile pustii, și a decis că putea pleca în siguranță.

A mers doar pe străzile și aleile înguste care se întindeau ca o pânză de păianjen din Soho până în nordul lui Shaftesbury Avenue. Bridle Lane, Great Pulteney Street, Peter Street. Dezastrul lăsat în urmă de huligani era incredibil. Autovehicule furate abandonate și incendiate. Aproape toate clădirile – magazine și birouri – sparte de hoți. Vânzătorii ambulanți de sex și pornografie care își vindeau aici marfa fuseseră lăsați în fundul gol. Slinky's, For the Liberated and Enslaved – Corsets – Rubber – Leather. Localurile unde se dansa la bară și se făceau tatuaje, dar și cinematografele fuseseră dezbrăcate la

piele. Sticla spartă și mărfurile aruncate zăceau grămadă pe străzile pe care ușile atârnau abia ținându-se în balamale, iar ferestrele erau niște găuri negre. Puburile în care băuse și restaurantele în care mâncase erau aproape de nerecunoscut. Soho Spice, The Blue Posts.

Dean Street era învăluită în întuneric. Din câte se părea, explozia de la banca din capătul bulevardului afectase rețeaua electrică. Nu era niciun bec aprins pe stradă. Luminile stranii și pâlpâitoare de la focul din Chinatown luceau slab pe zidurile cluburilor și ale restaurantelor goale. Cioburile de sticlă de pe jos sclipeau ca gheața, iar un vânt rece aducea miros de fum și de cauciuc ars. Zidurile alburii ale barului cu pian de la colțul străzii Meard erau brăzdate de linii negre de la focul care îl pustiise.

MacNeil a mers repede prin întuneric spre partea de est a străzii Dean, apoi a luat-o spre nord. După cincizeci de metri a ajuns la fațada cu obloane de fier a clubului Black Ice. Erau urme clare că se încercase forțarea intrării, dar, până în clipa aceea, gratiile de metal îi ținuseră pe hoți la distanță. MacNeil nu știa prea bine ce se aștepta să găsească acolo. Dacă acel club funcționa, atunci era greu de crezut că o făcea în văzul lumii. A rămas nemișcat, ascultând. Și a simțit mai mult decât a auzit un dum-dum slab. Muzica de dans monotonă și repetată la nesfârșit, atât de caracteristică gusturilor tinerilor de azi. Nu că ar fi fost altfel la vremea lui, s-a gândit el. Era vorba doar de ceva cu care erai obișnuit și ceva cu care nu erai obișnuit.

N-ar fi putut spune cu certitudine dacă muzica venea din interiorul clubului. Dar ar fi riscat un pariu, dacă ar fi fost cazul. Trebuia să mai existe o ușă. La capătul cvartalului, vizavi de agenția chineză de presă Wen Tai Sun, era o alee îngustă, care trecea pe sub birourile de sus și ducea spre o curte pavată, plină până la refuz cu tomberoane pe roți care nu mai fuseseră golite de luni în șir. Șobolanii alergau panicați printre picioarele lui MacNeil când acesta a înaintat cu prudență prin întunericul aleii spre curtea

din spate. Erau balustrade negre, ferestre cu gratii metalice și scări de incendiu care urcau în zigzag pe zidurile de cărămidă ale clădirilor de birouri. O dungă de lumină de grosimea unui creion se vedea pe sub o ușă de fier. Când s-a apropiat, MacNeil a auzit muzica mai tare. Iar de data asta a auzit, nu a simțit-o.

I se părea extraordinar că lumea voia să iasă să se distreze când exista pericolul infectării și când trebuia să te strecori pe străzile unde nu se mai respecta nicio lege în timpul restricțiilor de circulație. Ca să nu mai spunem că era ilegal. Și apoi, s-a gândit el, o generație de puști agitați, care aveau energie și bani de consumat, nu putea să stea, pur și simplu, acasă și să se uite la televizor cu mami și cu tati. Bănuia că se simțeau bine așa, trăind periculos. Mai bine asta decât drogurile! Dar putea să pună pariu că, de partea cealaltă a ușii de fier, clienții clubului Black Ice erau puști bogați din Chelsea și South Ken. Copii din familii privilegiate, cu bani de buzunar de la tati. Nu părea genul de loc pe care să-l frecventeze un angajat al crematoriului din mahalalele cartierului South Lambeth.

A bătut cu pumnul în ușa de fier și s-a dat înapoi, așteptând. Nu s-a întâmplat nimic. A bătut din nou, iar, de data asta, s-a deschis o fantă din ușa metalică. Lumina și muzica s-au revărsat în curte și o față suspicioasă s-a uitat la MacNeil prin ea.

— Ce vrei?

— Să beau ceva.

— Nu te cunosc.

— Sunt prieten cu Ronnie. Ronnie Kazinski. Mi-a zis că, dacă mi-e sete, pot să beau oricând ceva aici. Și mi-e sete al naibii!

— Cum ai reușit să treci de restricții?

— Cum face toată lumea.

— Cei mai mulți vin aici înainte de a începe și pleacă după ce se termină.

MacNeil a ridicat din umeri.

— Presupun că am avut noroc.

Bodyguardul s-a mai uitat la el câteva clipe, apoi a închis ușița. O vreme, MacNeil a crezut că n-o să-i deschidă.

Apoi a auzit scrâșnetul zăvoarelor metalice, iar ușa s-a deschis. Bodyguardul era un bărbat mare, dar nu la fel de mare ca MacNeil. Avea capul ras și purta o vestă de piele pe bustul gol. O burtă umflată de bere atârna peste blugii lăbărțați. O mască albă și murdară îi acoperea partea de jos a feței. L-a privit atent pe MacNeil, înainte să-i facă semn din cap să intre.

— Noroc, frate! a spus MacNeil. Unde e barul?

— Jos!

II

Când a coborât scările, muzica a crescut în intensitate, agresându-l aproape fizic. Un nivel de decibeli care îți amețea creierul. Luminile colorate erau absorbite de pereții negri, iar când a ajuns pe ringul de dans a văzut poate două sute de oameni unduindu-se transpirați, pierduți ca într-o transă primordială și mișcându-se pe niște sunete care datorau mai mult unor îndepărtate rădăcini tribale decât unei societăți moderne și sofisticate. Toți purtau măști chirurgicale albe, ca o uniformă. În razele de lumină ultravioletă care veneau de sus, măștile străluceau ciudat, precum o mare stranie și luminiscentă de pescărușii plutitori.

În capătul ringului de dans era o mică scenă, pe care două femei sumar îmbrăcate și cu capetele acoperite de glugi albe, în care erau decupate niște fante pentru ochi, își legănau șoldurile și se învârteau în cercuri lente, hipnotice. De-a lungul peretelui din dreapta se întindea un bar. Doi barmani tineri, cu niște măști de gaze în stil militar, erau ocupați să-i servească pe clienții care așteptau pe trei rânduri. Oamenii își dădeau masca jos ca să bea, după care o puneau la loc. Paharele golite erau puse pe niște rafturi circulare care dispăreau în niște mașini uriașe de spălat, dezinfectându-le ca să poată fi folosite în

continuare. Aburii se ridicau în nori mari din spatele barului în aerul deja încărcat de fierbințeală și de transpirație. Un incubator perfect pentru bolile infecțioase.

MacNeil și-a făcut loc printre băutorii de la bar. Cine obiecta avea toate șansele să capete un cot în față. Protestele erau acoperite de muzică. Un barman vopsit blond, cu rădăcini negre, s-a uitat la MacNeil circumspect. Era mai în vârstă decât clientela obișnuită, mult mai conservator și își păstrase haina pe el în ciuda căldurii. În plus, fața lui era învinețită și avea un obraz zdrelit de la cioburile mărunte pe care căzuse în fața blocului din South Lambeth.

— Whisky! a strigat el. Single malt. Glenlivet, dacă ai. Și un pic de apă.

Avea impresia că trecuse multă vreme de când nu mai băuse ceva, iar acum pofta era aproape copleșitoare. Dar numai paharul ăsta. Știa că mai mult de un pahar i-ar slăbi hotărârea și l-ar trimite într-un abis al suferinței.

Un pahar cu un deget de licoare chihlimbarie și o carafă cu apă i-au fost împinse pe tejghea. I-a întins barmanului o bancnotă de cinci și nu a primit rest la ea. Și-a diluat whisky-ul jumătate-jumătate și a sorbit din el. S-a întors spre barman.

— Ăsta nu e Glenlivet!

— Ai zis dacă am. N-am.

Fără scuze.

MacNeil a mai luat o gură. Era o marcă oarecare. Era dezamăgit de gust, dar se bucura de fierbințeala care l-a ars până în stomac. Apoi a ridicat paharul și l-a băut dintr-o înghițitură. S-a gândit la toate situațiile acelea când mai lua încă unul, când făcea orice doar ca să amâne momentul în care trebuia să se ducă acasă. La Martha. La toate momentele acelea pierdute. La toate orele acelea irosite. S-a întors și a strigat la barman să-i mai dea unul.

Când a venit barmanul, l-a prins de mână și s-a aplecat peste tejghea.

— Ronnie e aici? Ronnie Kazinski?

Dar barmanul a ridicat mâna, făcându-i semn să tacă, pentru că muzica se oprise brusc, cu o ultimă bătaie de tobă care a reverberat în club câteva secunde. Marea de măști a încetat să se mai legene, au venit câteva aplauze sporadice, iar dansatorii și băutorii s-au întors nerăbdători în direcția scenei. De pe o ușă de undeva, din spate, a ieșit un tânăr care părea să aibă vreo treizeci de ani, ducând pe umăr un băț de care era legat artistic un ghemotoc alb de pânză. Semăna exact cu legăturile acelea din desene animate în care barza aduce copilul. O fracțiune de secundă, MacNeil s-a dus cu gândul spre Laing.

Dansatoarele cu glugă se făcuseră nevăzute, lăsând în urma lor o mică masă pliabilă în mijlocul scenei. S-au auzit câteva aclamații și chiuituri când bărbatul a pus legătura pe masă. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Până și masca era neagră, așa că era aproape invizibil din pricina peretelui întunecat din spate. Partea de sus a feței, albă, lucea în fâșiile de lumină fluorescentă și părea că dansează, desprinsă de trup, deasupra legăturii scânteietoare. Părul lui era subțire și rar, pieptănat peste scalpul chel. A vorbit la microfon, sprijininduse în parul cu care venise, iar vocea lui seacă a bubuit deasupra capetelor întoarse spre el.

— Arta, a spus el, arta adevărată înseamnă viață pe muchie de cuțit. Înseamnă împingerea granițelor până la limită și mai departe. Ce este o viață trăită între limitele impuse de alții? Trebuie să ne facem propriile granițe, să le trasăm în cercuri tot mai largi, încurajându-i și pe alții să ni se alăture. Noi nu suntem părinții noștri sau părinții părinților noștri. Noi suntem noi. Și noi suntem aici și acum. Viitorul ne aparține și este așa cum ni-l facem noi. Doar trecând un cuțit printre viață și moarte, printre bun-gust și prost gust, printre acceptabil și inacceptabil, vom descoperi adevăratul sens al vieții noastre.

S-a uitat în jur la fețele întoarse spre el, care îl urmăreau cu respirația tăiată. Știau că va face ceva îngrozitor. Pentru asta și veniseră cei mai mulți dintre ei. Aceasta era arta underground. Acesta

fusese cultul clubului, înainte de starea de urgență. MacNeil a continuat să-l urmărească fascinat, atras pe neașteptate de hipnotismul spectacolului lui și complet nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

Bărbatul îmbrăcat în negru s-a aplecat peste masă și, cu un gest teatral, a tras de un colț al pânzei care strângea legătura. Pânza s-a desfăcut și a dat la iveală un ghemotoc murdar și însângerat, care nu părea să aibă o formă sau un contur precis. Mulțimea a scos un strigăt înăbușit de uimire. Ochii bărbatului luceau precum cărbunii, niște faruri negre într-un cerc alb. Și-a smuls masca de pe față și a luat ghemotocul cu ambele mâini, ridicându-l mult deasupra capului, cu picăturile de sânge care se scurgeau din el.

Și vocea lui s-a ridicat, stridentă.

— Asta e viața, a spus el. Și moartea.

Doar bâzâitul sistemului audio rupea tăcerea din club.

— Sunt doar două ore de când inima acestui copil bătea în pântecele mamei lui. Doar două ore de când a fost smuls din ombilic, refuzându-i-se viitorul și interzicându-i-se trecutul. Avortul. Respingerea vieții. Blestemul epocii noastre.

MacNeil privea șocat, încremenit de oroare. A auzit o șoaptă solitară:

— O, Doamne!

— Numai în viață putem găsi moartea și numai în moarte putem găsi viața.

Bărbatul în negru a coborât brusc mâinile în dreptul feței. A făcut o pauză, apoi și-a înfipt gura în masa însângerată pe care o ținea în mâini. Să se înfrupte din ea.

Cineva din mulțime a vomitat. Doar vreo două voci s-au ridicat, cu dezgust sau dezaprobare. Singurele sunete care se auzeau erau molfăielile și horcăielile pe care le scotea omul de pe scenă în timp ce se hrănea cu ce avea în mâini. Apoi, la fel de repede cum începuse, a terminat și a aruncat rămășițele oribilului festin pe masă. Fața îi era mânjită cu roșu în jurul gurii.

— Mulțumesc, mulțumesc! a strigat el, apoi și-a luat recuzita și a dispărut rapid pe ușa pe care venise.

Luminile și-au redus imediat intensitatea, iar muzica a început de unde se oprise, asaltând trupurile și simțurile. Marea de măști s-a ridicat și a căzut ca un val frenetic de furtună.

MacNeil tremura, șocat, și ar fi vrut să vomite. S-a întors spre bar și spre whisky-ul care îl aștepta și l-a văzut pe barman rânjind spre el pe sub mască.

— Tare, nu? i-a strigat el.

Individul savura repulsia care se citea limpede pe fața lui MacNeil.

— De cine întrebai?

MacNeil a dat whisky-ul peste cap și a trântit paharul pe tejghea, cu respirația tăiată.

— Ronnie Kazinski.

Barmanul s-a încruntat o clipă, apoi s-a înseninat.

— A, da! Tipul de la crem?

Lui MacNeil i-au trebuit o secundă, două, ca să-și dea seama că „crem” însemna „crematoriu”.

— El.

— De ce nu-l întrebi pe Omul Fetus? a strigat barmanul, arătând cu capul spre scenă. Ăștia doi sunt buni amici.

III

Coridorul din spatele scenei ducea spre toaletele din capăt. MacNeil a simțit mirosul de urină veche din clipa în care ușa dinspre club s-a închis în urma lui. Dar aceasta domolise asaltul muzicii, lucru pentru care era recunoscător. O fâșie de lumină galbenă, puternică, se reflecta în linoleumul spălăcit, iar MacNeil a trecut pe lângă niște fotografii alb-negru înrămate, care ilustrau demonstrațiile artistice pentru care clubul era renumit. Garderoba era ultima ușă pe stânga. Avea o plăcuță pe care scria Privat. MacNeil a împins ușa, iar Omul Fetus s-a întors de la oglinda mare, care atârna deasupra măsuței de machiaj, unde își curăța și acum mizeria de pe mâini și de pe față cu prosoape înmuiate în apă caldă.

— Ce mă-ta, nu știi să citești?

MacNeil a traversat camera din doi pași, l-a apucat de revere și l-a izbit cu putere de perete, scoțându-i tot aerul din plămâni.

— Da, știu să citesc! Și acum o să-ți citesc drepturile, bolnav nenorocit ce ești!

L-a ținut lipit de perete cu o mână, iar cu cealaltă mână i-a arătat legitimația.

— La acuzații mă hotărăsc mai târziu. Profanare de cadavre, furt de fetuși, eventual crimă. Unul așa bolnav ca tine ar trebui să stea închis mulți ani.

— Hei, a protestat Omul Fetus, apoi a început să râdă. Hai, frate! Doar n-ai crezut că a fost ceva real, nu? Să fim serioși, ce naiba! Aș fi vomitat în tot localul.

A făcut semn cu capul spre ghemotocul însângerat care era acum pe măsuța de toaletă.

— E doar un baton cu gem. Nu pot să sufăr mâncarea de cantină, așa că îmi aduc pachet de acasă.

S-a smuls din strânsoarea lui MacNeil, care începuse să slăbească.

— E doar spectacol, frate. Oamenilor le place să fie șocați. Le place să creadă că e adevărat. Dar în sinea lor știu că e doar un pic de distracție.

— Tu asta numești distracție?

— E vorba de forțarea limitelor. Implic publicul, îi provoc o reacție emoțională. Asta îi face pe oameni să-și pună întrebări, să-și depășească limitele.

S-a așezat din nou la masă și a continuat să-și șteargă fața, iar MacNeil s-a uitat la imaginea lui din oglindă, urmărindu-l cu atenție.

— Serios, de unde aș fi putut lua un fetus, frate? Mi-a venit ideea când am văzut un documentar cu un chinez care făcea chestia asta de-adevăratelea. Serios, o făcea pe bune. Ei, aia da, e o chestie bolnavă. Dar eu? Doar am savurat un sandvici.

A terminat de curățat și s-a ridicat.

— Mai doreai ceva de la mine?

MacNeil s-a uitat la el plin de furie și dispreț, și de o bună parte din repulsia rămasă de la spectacolul

lui. A încercat să se concentreze asupra lucrului pentru care venise, de fapt, aici.

— Îl caut pe Ronnie Kazinski, a spus el.

Omul Fetus a ridicat din umeri.

— Ronnie și mai cum?

Ușa garderobei s-a deschis, iar MacNeil s-a uitat în oglindă peste silueta Omului Fetus și a văzut imaginea unui tânăr în blugi și geacă de piele. Nu era înalt și reușise să accentueze micimea capului lipindu-și părul de țeastă cu mult gel. O clipă, MacNeil a avut impresia că îl cunoaște. Era ceva familiar în pomeții aceia înalți și în ochii lui depărtați. Avea un ten urât, alb și bolnăvicios, care părea că nu mai văzuse de luni în șir lumina soarelui. O amintire ciudată i-a revenit brusc. Chipul unei femei în spatele unei perdele, cu trăsăturile schimonosite de generații de sărăcie. Și și-a amintit unde îl mai văzuse pe bărbatul acesta. O imagine neclară pe o hârtie venită prin fax. Ronald Kazinski, el era.

Kazinski s-a oprit în ușă și l-a văzut în oglindă pe MacNeil uitându-se la el. Privirea lui s-a îndreptat rapid spre Omul Fetus și și-a dat seama imediat că avea necazuri. S-a întors să plece, alergând pe coridor ca un apucat, cu tenișii scârțâind pe linoleum. MacNeil a alergat după el mai încet, cu silueta lui mătăhăloasă pe sub lumina galbenă, puternică, până când s-a izbit în ușa din capăt și a ieșit în viteză în marea strălucitoare de măști și în asaltul muzicii. Kazinski reușise să-și facă loc spre scările din capătul sălii, iar MacNeil l-a urmat, îmbrâncindu-i pe cei întâlniți, până când aceștia au început să se dea de bunăvoie la o parte din fața lui.

A urcat scările câte două trepte odată, iar când a ajuns pe palierul de sus, ușa metalică tocmai se închidea. Bodyguardul chel, cu vestă de piele, îi bara drumul. A întins mâna să-l oprească.

— Unde crezi că pleci, amice?

A fost nevoie doar de o mică mișcare a gâtului, iar MacNeil s-a aplecat în față, de parcă ar fi vrut să-l sărute. A simțit sub frunte cum se sparge nasul

bodyguardului. Acesta s-a dat câțiva pași înapoi, cu o expresie uluită. S-a lovit cu capul de perete, iar masca s-a înroșit când sângele a îmbibat pânza albă. MacNeil a deschis ușa grea și a ieșit în noapte. A auzit zăngănitul tomberoanelor răsturnate și a simțit duhoarea de gunoi adusă de o pală de vânt înghețat. Lumina se revărsa asupra curții de pe ușa deschisă, așa că a văzut umbra fugarului Kazinski alergând pe aleile care duceau spre stradă. Șobolanii chițăiau și alergau în toate direcțiile sub picioarele lui MacNeil când a pornit în fugă după el.

Când a ieșit de pe alee, Kazinski alerga pe mijlocul străzii Dean și a fost rapid înghițit de întuneric. Era ca un iepure pentru buldogul de MacNeil. L-a văzut cotind pe St. Anne's Court, o stradă pietonală îngustă dintre două șiruri de clădiri înalte de cărămidă și și-a dat seama că avea să îl piardă. Dar, când a ajuns la colț, a văzut că în capătul aleii se întâmpla ceva. Pâlpâit de lumină și trosnet de flăcări. Kazinski s-a oprit și s-a uitat înapoi spre MacNeil, prins între ciocan și nicovală. MacNeil aproape că auzea cum i se învârteau rotițele creierului, încercând să aleagă răul cel mai mic. Dar a găsit o a treia cale. Un pasaj îngust care ducea spre sud, perpendicular pe St. Anne's Court, vizavi de ferestrele sparte ale clădirii în care fusese odată cofetărie. Nu era mai lat de un metru și s-a repezit pe acolo. A fugit vreo douăzeci și ceva de metri, după care și-a dat seama că gura pasajului, care dădea în Flaxman Court, era blocată de tomberoane răsturnate și de gunoaie aruncate de la ferestrele birourilor jefuite. MacNeil l-a auzit înjurând prin întuneric și s-a oprit din alergare, încercând să-și recapete respirația. Kazinski nu mai avea cale de scăpare. Intrase pe un drum înfundat și nu mai putea pleca nicăieri.

Când MacNeil s-a apropiat, Kazinski s-a dat în spate până când n-a mai avut unde să se ducă.

— Mama ta crede că ești la serviciu, a spus MacNeil.

— Ce vrei?

— De ce ai fugit?

— Pot să miros un polițai de la cincizeci de metri.

— Da, e mirosul de urină care vine din pantalonii tăi.

— Am drepturi.

— Da, ai. Ai dreptul să mori în liniște. Ai dreptul la o înmormântare decentă. Nu că o să ai parte de ea. Nu în ziua de azi. Dar tu știi cum e asta.

Kazinski a încercat să se strecoare pe lângă el, s-a aplecat și a vrut să se înghesuie între zid și partea dreaptă a lui MacNeil. Dar acesta era aproape la fel de lat precum pasajul. S-a aplecat doar puțin spre dreapta și l-a strivit pe Kazinski de perete. Apoi l-a luat de guler, gata să-l salte pe sus și l-a aruncat în bariera din capătul pasajului. Kazinski a căzut grămadă, iar duhoarea și mizeria l-au acoperit din toate părțile.

— Vorbește-mi despre oase! a spus MacNeil.

— Ce oase?

MacNeil a oftat.

— Am o amprentă de-a ta pe o cartelă de metrou găsită în locul în care le-ai aruncat. Intri la pușcărie pentru crimă, Ronnie.

— N-am omorât-o eu!

Era panică în vocea lui Kazinski.

— Pe bune, frate! Treaba mea era doar să scap de oase.

— N-ai făcut o treabă prea bună.

— Trebuia să le duc la Battersea, să le arunc în incinerator. La început au vrut să o arunc cu totul acolo. Dar n-aveam cum să trec cu ea de pază. Așa că le-am zis să-mi dea oasele. Pe alea pot să le bag. Nu voiau să lase urme, înțelegi? Voiau să le distrugă.

— De ce?

— Nu știu. N-am nicio legătură cu asta, pe cuvânt.

— Și de ce nu le-ai ars?

— Fiindcă groapa aia urma să fie umplută cu ciment azi-dimineață. Așa nu mai riscam, iar ei nu și-ar fi dat seama.

— Cine, ei?

— Nu știu.

— Pe naiba!

— Pe cuvânt, frate! Pur și simplu mi-au dat bani ca să scap de oase.

MacNeil s-a aplecat deasupra lui.

— Ronnie, să știi că intri la pârnaie pentru tipii ăștia, dacă nu-mi dai numele lor!

— Pe bune, frate! Nu știu cum îi cheamă. M-a abordat un tip într-o zi, când ieșeam de la muncă, și mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

MacNeil a clătinat din cap.

— Va trebui să te străduiești mai mult, Ronnie. De unde ai luat oasele?

L-a auzind pe Kazinski oftând adânc în întuneric.

— Nu știu adresa. Era o casă mare. Știi tu, o casă de-aia de bogătani.

— Unde?

— Undeva pe lângă Wandsworth Common. Root Street, Ruth Street, ceva de genul. Era întuneric. Nu știu. M-au dus cu mașina și m-au adus cu mașina.

— În perioada de interdicție?

— Normal. Nu părea să fie vreo problemă. Nu ne-a oprit nimeni.

MacNeil a stat și s-a uitat la el câteva clipe. Avea nevoie de mai multe informații și era convins că Ronnie avea mai multe de spus.

— Hai, ridică-te! a spus el.

Kazinski nu s-a mișcat.

— Ce vrei să faci?

— Te arestez, Ronnie, sub acuzația de crimă.

N-a văzut bâta ieșind din întuneric decât când a fost prea târziu. A auzit trosnetul sec făcut de țeasta lui și i s-au înmuiat genunchii. Kazinski a aruncat țeava pe care degetele lui o găsiseră în gunoi și care a căzut zăngănind pe asfalt, apoi a sărit peste trupul încovoiat al polițistului și a luat-o la fugă în direcția din care venise.

MacNeil stătea în genunchi, icnind cu fulgere de lumină în ochi. Cum de fusese atât de imprudent? A înjurat, a scuipat pe jos și a simțit sânge în gură. I-a trebuit cam un minut să-și revină destul cât să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu o mână de zidul

de cărămidă până când a fost în stare să stea fără să cadă. Capul încă îi bubuia. N-avea niciun sens să se grăbească. Kazinski era de mult plecat.

Au trecut câteva minute până când a ieșit clătinându-se în St. Anne's Court și a văzut o siluetă întunecată întinsă la pământ la câțiva metri spre est. O clipă s-a întrebat ce putea să fie. Nu fusese nimic acolo cu cinci minute în urmă. S-a apropiat și a văzut că era un bărbat care zăcea cu fața în jos, într-o baltă de lichid negru, sânge gros, care se coagula în vântul rece. MacNeil a îngenuncheat și a simțit că încă nu se răcise. A întors cadavrul cu fața în sus și l-a văzut pe Kazinski uitându-se la el cu privirea fixă. Tricoul alb era îmbibat de sânge, dar MacNeil a putut să vadă locul prin care trecuseră cele trei gloanțe. Toate în zona inimii. Era mort.

CAPITOLUL 13

I

MacNeil s-a lăsat să alunece și s-a rezemat cu spatele de zid. Încă mai ardea undeva, dincolo de capătul vestic al străzii St. Anne's Court, dar tâlharii plecaseră pentru că nu se mai auzea decât trosnetul flăcărilor.

Cineva îl împușcase pe Kazinski de trei ori în piept. Cineva care așteptase aici, pe alee. MacNeil nu auzise nicio împușcătură. Chiar cu vâjâitul din urechi, tot n-ar fi putut să rateze așa ceva. Și-a amintit de verdictul dat de Laing lunetistului care îi împușcase pe puștii din South Lambeth: o treabă cu adevărat profesionistă. O armă profesionistă în mâinile unui profesionist, spusese el. Și asta indica tot o treabă profesionistă. O execuție curată, eficientă. O armă cu amortizor. Cineva nu voia ca Ronnie Kazinski să stea de vorbă cu MacNeil sau cu altcineva. Și i-a trecut prin minte că poate era același profesionist. Poate că lunetistul care îi salvase viața în dimineața aceea îl aștepta pe Kazinski. Și acum îl găsise.

MacNeil și-a rezemat încet capul de zid și a inspirat adânc. A simțit că îl năpădea un fel de isterie, ca un văl. Toate i se păreau cumva scăpate de sub control. Viața lui, orașul, serviciul, investigația asta. Era ca și cum ar fi fost luat pe sus de un val de evenimente asupra cărora nu avea nicio putere. Era obosit. Dormise prea puțin cu o noapte în urmă și trecuseră cincisprezece ore de când era la serviciu. Dacă închidea ochii, putea să adoarmă. Chiar acolo, pe trotuar, cu un mort la picioarele lui.

Dar simțea cum în el creștea furia, o voce care urla și despre care știa că n-o să-l lase să doarmă. În

depărtare a auzit focuri de armă, precum și ecoul îndepărtat al unor voci furioase. Precum cea din capul lui. S-a târât în genunchi, a scos o pereche de mănuși de latex și a început să-l caute pe Kazinski în buzunare. Avea un portofel cu o legitimație și cu câteva bancnote și un portmoneu cu ceva mărunțiș. Câteva chei în buzunarul pantalonilor. Țigări și brichetă în buzunarul de la geacă. Nimic cât de cât folositor.

S-a uitat din nou la portofel. Avea un compartiment cu fermoar la spate. A bâjbâit cu degetele lui mari să-l deschidă. Erau acolo câteva bonuri din vremuri mai bune. Vreo două de la restaurant, unul de la un bar. Și o carte de vizită ponosită. MacNeil a înclinat-o, încercând să prindă lumina în ea și și-a trecut degetul peste literele roșii. „Jonathan Flight. Sculptor", scria pe ea cu litere rotunjite. Avea și adresa unei galerii de artă din South Kensington.

MacNeil cunoștea numele acela. Articolele din ziare care aveau ca subiect arta fuseseră pline de numele lui anul trecut, iar unele dintre creațiile sale fuseseră suficient de controversate ca să ajungă și în tabloide, unde citise și MacNeil despre el. Era specializat în sculptarea grotescă a trupurilor, de multe ori într-un mod ultrasexual. Un bărbat fără cap cu penisul erect, introdus parțial în anusul unui tors de femeie. O femeie fără un braț, ținând în cealaltă mână sânul ei retezat. Un cap care zâmbea, cu mușchii gurii rupți, pentru a da la iveală dinții și maxilarul. MacNeil nu-și putea imagina cine ar cumpăra așa ceva sau cine ar vrea să aibă așa ceva acasă. Dar expozițiile lui atrăgeau mii de privitori, iar creațiile i se vindeau cu zeci de mii de lire.

Se întreba ce căuta cartea de vizită a lui Flight în portofelul unui individ ca Ronnie Kazinski și ce legătură avea el cu Black Ice Club. Singurul lucru comun la care se putea gândi era arta extremă, iar lui MacNeil nu i se părea că Ronnie Kazinski ar fi nici cunoscător, nici colecționar de artă. A pus cartea de vizită într-un buzunar interior, a închis fermoarul de

la portofel, pe care l-a pus la loc în geaca lui Kazinski. S-a rezemat din nou de zid și și-a scos mănușile. Capul nu îi mai bubuia așa de tare acum, dar și-a trecut mâna peste obraz și a simțit o umflătură care știa că dimineață va fi vânătă. A stat așa câteva minute, înainte să se hotărască să facă ceva ce nici nu s-ar fi gândit să facă într-o altă viață. Să îl lase pe Kazinski acolo, pe alee. Era mort. Nu se mai putea face nimic pentru el. Iar dacă ar fi chemat poliția, și-ar fi petrecut restul turei completând procese-verbale. În opt ore avea să iasă pentru ultima oară pe ușa secției de poliție Kennington. Și dacă până atunci nu-l va fi găsit pe asasinul fetiței, era aproape sigur că altcineva avea să facă acest lucru. Așa că nu avea timp de hârțogăraie. Investigația asta devenise un fel de obsesie. Și se pregătea să treacă granița unui teritoriu necunoscut. O lume străină pentru el, în afara legii, unde avea să fie absolut singur. Având drept companie doar vocea lui furioasă.

CAPITOLUL 14

Pinkie a mers cu mașina spre vest, pe Piccadilly, către Hyde Park Corner. Urmărea permanent luminile roșii ale mașinii din capătul bulevardului, luminile slabe de poziție care spărgeau întunericul din fața lui. Stinsese farurile și vedea perfect în strălucirea felinarelor de pe stradă. Dacă ar fi fost oprit de soldați, le-ar fi spus, pur și simplu, că încerca să nu atragă atenția. Autoturismele particulare erau atacate de hoți în fiecare noapte.

Avusese senzația enervantă că nu era totul în regulă și bănuise că putea să-și dea seama unde se ducea MacNeil. Deși era un mister pentru el cum de reușise polițistul să facă legătura asta. Greu de crezut că îi spusese Kazinski.

Bietul Kazinski! Dacă ar fi ars oasele, așa cum fusese plătit să facă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Pinkie ar fi fost acum acasă, înapoi în viața lui reală, unde mama i-ar fi pregătit cina. Kazinski ar fi fost în viață. Ca și băieții ăia din South Lambeth. Și bătrâna de pe Isle of Dogs. Și toate astea fiindcă nemernicul ăla prost nu făcuse ce promisese că va face.

Pinkie a clătinat din cap. Era incredibil! O simplă greșeală, o singură acțiune neprogramată, și venise haosul. Totul scăpase de sub control. Asta se întâmplă când nu faci o treabă până la capăt. Când Dumnezeu aveau să se termine toate astea?

Telefonul mobil, așezat pe scaunul de alături, a început să sune. A întins mâna și a apăsat butonul verde, pentru a răspunde, apoi l-a dus la ureche.

— Alo?

— Alo, Pinkie, cum merge?

Domnul Smith avea o voce atât de liniștitoare! Pinkie ar fi fost în stare s-o asculte toată ziua. Chiar

dacă știa că era doar o poleială, o fațadă care ascundea sub ea furtuna.

— Kazinski e mort, domnule Smith.

A auzit plăcerea din vocea domnului Smith.

— Bravo, Pinkie! Înseamnă că s-a terminat.

— Sper, domnule Smith!

Domnul Smith a detectat clar rezerva din răspunsul lui Pinkie.

— De ce doar speri, Pinkie?

— Pentru că gaborul a ajuns primul la el. Au avut chiar un tête-à-tête.

Asta era în franceză, Pinkie știa și se întreba dacă domnul Smith va fi impresionat.

— Nu știu ce i-a spus. Putea să-i spună orice.

Domnul Smith a tăcut mult timp.

— Alo? Domnule Smith? Mai sunteți la telefon?

— Da, sunt tot aici, Pinkie. Ce faci acum?

— Îl urmăresc pe gabor. Pare că se îndreaptă spre South Ken.

Altă tăcere, după care:

— Crezi că știe?

— N-am idee, domnule Smith!

A făcut o pauză.

— E ceva ciudat, totuși.

— Ce e ciudat, Pinkie?

— N-a chemat poliția. Pentru asasinarea lui Kazinski. L-a lăsat, pur și simplu, să zacă pe alee.

— Cred că domnul MacNeil și-a cam pierdut controlul, Pinkie. Și asta îl poate face să fie foarte periculos.

— Cum adică, și-a pierdut controlul? De ce să-și fi pierdut controlul?

— E ultima lui zi, Pinkie. Pleacă din poliție după ce termină tura asta. Și a fost o zi emoționantă pentru el. Și-a pierdut băiatul.

Pinkie s-a încruntat.

— Și-a pierdut băiatul?

— A murit, Pinkie. De gripă. Copiii de polițist pot lua boala la fel ca toată lumea.

— Of, fir-ar al naibii!

Pinkie s-a concentrat asupra punctișoarelor roșii de lumină din depărtare, iar acestea semnalizau acum doar durere.

— Ce păcat, domnule Smith! a spus el.

Și vorbea din inimă.

— Ce doriți să fac?

— Continuă să-l urmărești, Pinkie! Fă ce crezi tu că trebuie să faci! Și ține-mă la curent!

Domnul Smith a închis, iar Pinkie s-a simțit trist fără motiv. Se întreba ce ar fi simțit tatăl lui dacă el ar fi murit de gripă când era mic. Dacă tatăl lui ar fi știut că există. Dacă el ar fi știut cine e tatăl lui. Mama lui, știa, ar fi fost îndurerată. Copiii nu merită să moară. Nu au făcut încă destule lucruri rele ca să merite asta. Ce rău făcuse fetița aceea? Nu fusese vinovată de nimic, dar domnul Smith pe ea dădea vina. Îi intrase pe invers domnului Smith. Și nu era bine să fii pe invers cu el.

CAPITOLUL 15

Amy stătea pe balconul de metal din spatele apartamentului și se uita la piața pustie de jos. Era frig, așa că își pusese pe umeri o pătură, să-i țină cald. Dar aerul proaspăt era plăcut și deschisese larg ușile ca să-l lase să intre la etaj. Craniul încă duhnea. Și, cu toate că îl pusese în mai multe pungi de plastic și îl dusese pe palierul de jos, lăsase o duhoare neplăcută în urmă.

Îi plăcea să stea aici în serile de vară, ascunsă de privirile vecinilor de glicina pe care o dirijase să crească în jurul balconului. În după-amiezile lungi și lenevoase era paravan pentru soare, iar seara era ca un evantai în bătaia răcoroasă a vântului. Un refugiu minunat din fața vieții, un loc în care să uiți de toate.

Acum glicina era cheală și noduroasă, nu oferea deloc protecție și era greu de crezut că la primăvară avea să înverzească, iar cascade splendide de flori violet aveau să îmbrace tot balconul, atrăgând primele albine din an pornite în căutare de nectar. Aceasta era abia a doua iarnă a ei după accident, iar în acel prim an descoperise că din noiembrie până în martie era cea mai grea perioadă. Zile reci, când ai fi vrut să fii afară, să te plimbi, să mergi cu pași mari cu vântul în față, cu înțepătura rece a ploii pe obraji. Să te grăbești acasă la un castron cu supă fierbinte, să tragi draperiile pentru seară, să te ghemuiești pe o canapea cu o carte bună și un pahar de vin roșu dulce.

Și iat-o aici, înfofolită bine în scaunul ei cu rotile, înfrigurată, deprimată și lăsând gândurile negre să-i întunece dispoziția de obicei senină. O durea inima pentru MacNeil și plângea când își amintea de tânărul care murise la volanul mașinii lui în acea noapte fatală, cu treizeci de luni în urmă. Tânărul cu

care fusese căsătorită. Tânărul al cărui copil îl purtase în pântece.

Trecuseră doar șapte zile de când testul ieșise pozitiv. Deja erau hotărâți să se căsătorească, așa că sarcina era un motiv în plus de bucurie. Nu aveau cum să fie mai fericiți. Poate că de asta le dăduse soarta o lovitură atât de crudă. Îndrăzniseră să fie atât de fericiți. Mai fericiți decât toți cei pe care îi cunoșteau. Fericirea radia din toți porii lor. Fusese atât de fericită, încât strălucea. Nu-și putea stăpâni zâmbetul. Existase oare cineva mai fericit decât ea în istoria omenirii?

David băuse doar apă minerală în seara aceea. Spunea că trebuia să conducă și că acum, că urma să fie tată, avea responsabilități. Amy îi ținuse companie. Era însărcinată. Fără alcool pentru mami până după nașterea copilului. Aveau să sărbătorească pe urmă. Aveau să ia șampanie și să ude capul bebelușului.

Ce ironie a sorții ca tocmai mașina unui șofer beat să intre în ei la intersecție! Chiar pe culoarea roșie a semaforului. Experții chemați să depună mărturie la proces au estimat că mergea cu peste nouăzeci la oră. Ironia și mai mare e că el scăpase nevătămat. În trei ani avea iasă din închisoare, având în față aproape toată viața, întreg și zdravăn. Cu o slujbă care îl aștepta în afacerea tatălui său. Cu o familie iertătoare.

Lui Amy îi era greu să-l ierte, dar încercase din răsputeri să nu se înrăiască. Pierduse atât de multe, că, dacă ar mai fi pierdut și raza aceea de soare care-i lumina personalitatea, ar fi căzut într-o lume întunecată, deprimată și înfrântă, incapabilă să înfrunte provocările care o așteptau. Provocări pentru care avea nevoie de toate rezervele ei de curaj, hotărâre și optimism.

În seara aceea însă nu era prea sigură că mai putea săpa prea adânc în rezervele acelea. A apucat telecomanda de pe brațul căruciorului și l-a manevrat înapoi în mansarda magaziei, a închis ușile înalte de la balcon și a tras draperiile pentru noapte. Era

timpul pentru un pahar de vin roșu ca să se înveselească, și-a spus ea. S-a dus la bucătărie și și-a pus un pahar. Dacă ar fi putut acum să se ghemuiască pe canapea cu o carte bună! Motorul electric a zumzăit când a traversat încăperea ca să se uite pentru a mia oară la fetița a cărei față o recrease. Nu era prea sigură de păr. Ceva îi spunea – instinctul, lucrul acela pe care MacNeil îl detesta atunci când era vorba de analizarea probelor – că lui Lyn i s-ar fi potrivit părul scurt. Nu o tunsoare bob. Ceva mai brut – dezordonat și ciufulit. La urma urmelor, un copil dintr-o țară subdezvoltată nu ar fi avut acces la stilist. Și totuși fusese aici, în Londra. Poate că locuise aici. Dar cu siguranță nu suficient de mult ca schimbarea de dietă să-i afecteze dinții. Și nu existase nicio tentativă de reparare a buzei.

O fi fost adoptată? Dacă da, cine erau părinții ei adoptivi? Nu ar fi declarat-o dispărută? Întrebări, întrebări, întrebări. I se învârtiseră prin minte toată seara. O încercare, recunoștea ea, de a nu se mai gândi la altceva. Dar nu găsise niciun răspuns. Doar teorii abstracte. Speculații. Presupuneri. Nu știa nimic mai mult decât știuse dimineață.

Telefonul a sunat, iar ea a traversat încăperea să poată răspunde.

— Amy, Zoe la telefon!

— Bună, Zoe!

Amy s-a uitat la ceas. Era trecut de unsprezece.

— Nu cumva ești și acum la laborator?

— Ba da!

— Trebuia să te duci acasă înainte de a începe restricțiile de circulație.

— Ei, da, acum sunt blocată aici, nu? Și asta doar din vina ta.

Amy și-a înăbușit strigătul de indignare.

— Din vina mea? Cum așa?

— Tu m-ai rugat să fac o testare virologică pe măduva recoltată de doctorul Bennet din scheletul fetiței.

— Ai făcut deja testul?

— Am făcut mai mult de atât.

Părea încântată de sine.

— Am recuperat nu numai virusul, ci și codul ARN.

Amy a avut un moment de confuzie.

— Cum? Vrei să spui că avea gripă?

— Sigur avea. Iar virusul pe care l-am recoltat e sigur infecțios. Adică, ARN-ul în sine e infecțios. Dar ARN-ul împreună cu proteina, ei, dinamită adevărată!

— Doamne, Zoe! a spus Amy, alarmată. Ar trebui să lucrezi în laboratorul de gradul al treilea cu un material atât de infecțios.

— Da, probabil!

S-a auzit un sunet care semăna cu un căscat la capătul celălalt al firului.

— Nu ai dotări de gradul al treilea acolo, nu?

— Nu!

— Dar ți-ai luat precauții ca de gradul al treilea, nu?

— Păi, nu chiar.

— Zoe!

Amy era șocată.

— Tâmpită ce ești!

— Hei, stai blând, Amy! E OK! Pe bune! Știu ce fac. Puteam să-l fac și în bucătărie la mine.

Amy era furioasă.

— Doctorul Bennet e acolo?

— Are vreo două autopsii.

— Ei, spune-i să mă sune când termină!

— Pfui, Amy, hai, mă bagi în belele!

— Ar trebui să ai belele, Zoe! Puteai să te infectezi. Puteai să-i infectezi pe toți din clădire.

— E totul sub cheie, sigur ca în seif! Pe bune!

A făcut pauză, consumându-și iritarea tăcută stârnită de furia lui Amy.

— Deci înțeleg că nu vrei să afli ce am mai descoperit, nu?

— Cum adică?

— Aha. Ți-am stârnit interesul acum, nu?

— Zoe…

Vocea lui Amy avea un ton amenințător.

— Nu e real.

Amy a auzit cuvintele, dar nu le-a înțeles.

— Cum adică nu e real?

— Virusul gripal. Nu e mutantul H5N1 care îi omoară pe toți. E unul modificat genetic.

Amy reușea cu greu să cuprindă toate implicațiile cuvintelor spuse de Zoe.

— De unde știi?

— Păi, totul ține de cod, nu? Când îl reduci la elementele de bază, orice virus e doar o serie de litere – cuvinte codificate. Și cineva a lăsat în cod niște cuvinte care n-ar trebui să fie acolo. Adică, de exemplu, o să găsești cuvintele Stu I AGGCCT și Sma CCCGGG în poliomielita artificială. Și știi că ele creează un sit de restricție care poate fi ușor de recunoscut prin tratarea copiei ADN a ARN-ului virusului cu o baterie de enzime de restricție care taie ADN-ul în locul acela.

— Hei! Doamne, Zoe, oprește-te! Vorbește englezește!

— Credeam că asta fac!

— OK, acum vorbește-mi în genetica moleculară pentru idioți!

A auzit-o pe Zoe oftând la celălalt capăt al firului.

— Lumea adună de ani buni bănci de secvențe genetice pentru virusul gripal. Le am pe toate în dosar. Nu mi-a luat decât câteva minute să compar ARN-ul virusului recoltat de la fetiță cu banca de secvențe din computer. Siturile de restricție pe care le-am introdus au ieșit în evidență ca un deget umflat. Îți spun, fetița aia n-a avut nu știu ce variantă obișnuită de gripă. A avut una de douăzeci și patru de carate, o grozăvenie modificată genetic.

Amy a stat o clipă să recapituleze ce i-a spus Zoe. Nimic din toate astea n-avea sens.

— Și asta a ucis-o? a întrebat ea. Gripa asta fabricată de om?

Zoe a suflat printre buze un aer care putea să ajungă la cinci kilometri depărtare.

— N-am nici cea mai vagă idee!

CAPITOLUL 16

I

MacNeil a întors pe lângă stația de metrou South Kensington, acum pustie, și a intrat pe Old Brompton Road. Franciza Lamborghini London fusese curățată de mult. Vitrinele showroom-ului erau sparte; sala din spatele lor, în care odinioară se etalau cele mai scumpe mașini din lume, era goală și expusă intemperiilor. Alături, The Royal Bank of Scotland era acoperită complet cu scânduri, seifurile ei fuseseră golite chiar de bancă, iar valorile fuseseră transferate într-un loc mai sigur. N-avea niciun rost ca jefuitorii să încerce să intre, așa să își descărcaseră furia printr-o demonstrație multicoloră de graffiti cu un limbaj încă și mai colorat.

Banca din părculețul triunghiular de la intersecția străzilor era de obicei ocupată de doi sau mai mulți bețivi care se adunau să-și plângă pe umăr, să bea din cutii sau din pungi de hârtie și să umple aerul cu fumul lor de țigară și cu râsul răgușit. Spre rușinea lui MacNeil, aproape întotdeauna auzea și vocea unui scoțian printre ei. Dar acum dispăruseră de mult. Cantinele sociale erau închise, iar bărbații, slăbiți de ani de băutură, fuseseră o pradă ușoară pentru H5N1.

Era mai puțin dezastru aici decât în centrul orașului, erau mai puține urme de jafuri. Old Brompton era o stradă mai degrabă rezidențială, cu mici magazine la parter. Pizza Organic, Mail Boxes Etc., Waterstones. Buticuri amărâte, comparativ cu marile spații comerciale din centru. Și niciun hoț care se respecta n-ar fi fost văzut spărgând o librărie. Totuși, cele mai multe prăvălii aveau vitrinele

acoperite, iar la ferestrele apartamentelor și ale birourilor de deasupra erau puține lumini.

MacNeil a trecut în viteza a doua și a mers încet pe stradă, uitându-se la numere. A găsit galeria lui Flight pe colțul lui Cranley Place, lângă Café Lazeez, un local cu ferestrele oblonite. Ferestrele galeriei erau toate acoperite, iar pe deasupra fuseseră lipite mai multe straturi de afișe care făceau reclamă la orice, de la lucrări de artă comandate Online la concerte underground din baruri nenumite. Deasupra ușii din colț se afla un fel de blazon, iar pe Cranley Place era intrarea spre apartamentele de deasupra galeriei.

MacNeil a găsit un loc de parcare. Șiruri de vile curate, albe, cu terase se întindeau până în întunericul nopții, cu balcoane din fier forjat negru, deasupra ușilor cu coloane. Erau câteva hoteluri și pensiuni aici, toate goale, evident, dar majoritatea erau case particulare, case mari și spațioase, împărțite în apartamente de lux.

Proprietăți de valoare, la ani lumină distanță de căsuța scundă și neîngrijită cu două camere pe care și-o permisese în Forest Hill. De cealaltă parte a străzii, pe ferestrele oblonite ale magazinului Knightsbridge Pianos, sub un afiș mare, pe care scria CEI CARE LIPESC AFIȘE VOR FI CONDAMNAȚI, un artist de graffiti cu simțul umorului scrisese cu vopsea: CEI CARE LIPESC AFIȘE AU FOST GĂSIȚI NEVINOVAȚI!

Niște gratii de oțel protejau ușa de sticlă a galeriei lui Flight, aflată sub o arcadă decorativă vopsită în roșu și verde. Erau două butoane la sistemul electronic de la intrare. Pe unul scria STUDIO, pe celălalt, FLIGHT. MacNeil s-a dat mai în spate și s-a uitat în sus. Luminile erau aprinse în studioul de la etaj. Apartamentul de deasupra era în întuneric. A făcut un pas în față și a apăsat pe butonul pe care scria STUDIO. După câteva momente, un hârâit electronic a acompaniat vocea masculină care s-a auzit din microfonul montat în perete.

— Da?

— Domnul Flight?

Câteva clipe de tăcere adâncă, apoi o voce încărcată de suspiciune.

— Cine întreabă?

— Inspectorul Jack MacNeil, domnule Flight. Investighez o crimă care a avut loc în Soho în seara asta.

— Am fost aici toată seara, inspectore, a spus repede domnul Flight.

— Da, nu mă îndoiesc de asta, domnule. Știu că nu dumneata l-ai ucis, dar e posibil să-l fi cunoscut. Pot să urc?

— Cum îl cheamă?

— Kazinski, domnule Flight, a spus MacNeil. Ronald Kazinski.

A urmat altă tăcere lungă, pe care a spart-o MacNeil.

— Pot să urc, domnule? a repetat el.

— Ai avut gripă?

— Nu, domnule, dar sunt protejat, a mințit MacNeil.

— Pune-ți o mască, dacă ai! Dacă nu ai, îți dau eu. Și, te rog, să ai mănuși! Nu vreau să atingi nimic în studioul meu.

— Da, domnule.

S-a auzit soneria, iar MacNeil a împins ușa. O scară acoperită cu mochetă ducea la primul etaj și la o ușă pe care scria STUDIO. Ușa avea un geam, iar Flight a apărut în spatele acestuia, cu fața aproape complet acoperită de o mască dublă. Chiar și din locul acela, MacNeil își dădea seama că Flight era înalt. Avea un cap cu un ciudat aspect cadaveric, plin de țepi cenușii de păr. Ochii albaștri au clipit cu suspiciune la el prin geam.

— Să-ți văd mâinile! a spus el, iar MacNeil a ridicat mâinile acoperite cu mănuși de latex. Și legitimația.

Cu răbdare, MacNeil a scos legitimația, a desfăcut-o și a lipit-o de geam. Flight a studiat-o cu atenție, apoi a descuiat ușa și s-a dat la o parte.

— Trebuie să fii foarte prudent în ziua de azi, a spus el. Și, te rog, păstrează distanța!

MacNeil a intrat în studioul lui Flight. Podeaua, care odinioară fusese din lemn lustruit, era acum pătată, zgâriată și plină de resturile lăsate de un temperament artistic dezordonat. Era un spațiu mare și bine luminat, care acoperea aproape toată suprafața galeriei de jos. Vreo zece lucrări, în diverse stadii de finisare zăceau pe podea sau pe bancuri de lucru. Un cap grotesc deformat, brațe răsucite, un trunchi mutilat cu sâni și penis. Pereții erau plini de crochiuri. Erau acolo o roată de olărit și dulapuri înalte, cu sertarele pe jumătate deschise pline de accesorii artistice – vopseluri, tușuri, acuarele, unelte de sculptură, hârtie de calc. Piesa centrală era masa lui de lucru, pe care se afla piesa la care sculpta atunci. Un braț ridicat pe vârful degetelor, o parte cu carne, o parte cu carnea sfâșiată până la tendoane și oase, o jumătate de cap care ieșea de la subraț, un creier descoperit, secționat în centru ca să se vadă toate pliurile, culorile și texturile din interior. MacNeil s-a mirat cum de stătea în picioare, până când a văzut tija de sprijin care trecea prin partea de sus a brațului. Cu toată distorsiunea ei nefirească, lucrarea avea ceva neplăcut de viu. Lucru care era adevărat pentru toate lucrările lui Flight.

Artistul a intuit probabil ceva din dezgustul lui MacNeil. Ochii lui au zâmbit, aroganți și superiori.

— Nu-ți place arta mea, inspectore.

— Prefer un tablou frumos pe care să-l agăț pe perete.

— Cum ar fi?

MacNeil a ridicat din umeri.

— Vettriano[3].

— Ah! a făcut Flight. *The Singing Butler.* De multe ori m-am întrebat cine cumpără tablourile alea.

S-a întors la lucrarea lui.

— Creierul este un subiect fascinant, nu crezi? Desigur, trebuie să știi câte ceva despre el. *Brachium pontis.* Colicului superior.

A arătat spre lobii și fosele creierului sculptat de el.

— O mașinărie extraordinară. E extraordinar când te gândești că toată lumea are așa ceva. Desigur, sunt modele de toate felurile, de la Rolls Royce la Mini.

— Și dumneata de care ai, domnule Flight?

— Îmi place să cred că eu sunt din gama BMW. Dar dumneata, inspectare?

— A, probabil un Ford Granada, a spus MacNeil. Solid, fiabil, fără prea multă nevoie de service, merge până la capăt. Deci, ce poți să-mi spui despre Ronald Kazinski, domnule Flight?

— Mă tem că nimic.

Flight a început să dea roată sculpturii, evaluându-i meditativ curbele și planurile. MacNeil vedea acum că, într-adevăr, era un bărbat înalt. Doi metri, poate, și extrem de slab, cu degete lungi, feminine. Avea un șorț alb, trei sferturi, ca halatul unui chirurg. Numai că era mânjit cu lut și vopsea, în loc de sânge.

— N-am auzit niciodată de el.

— El a auzit de dumneata.

Flight i-a aruncat o privire rapidă.

— Da? Ți-a spus el asta?

— Nu, domnule Flight! E mort. Nu ai vrea să știi cum a murit?

— Nu mă interesează.

— A fost împușcat de trei ori în piept.

— Ce neplăcut pentru el!

— Și avea cartea dumitale de vizită în portofel.

— Da? Păi știi, sunt probabil câteva mii de oameni despre care ai putea spune asta.

— Cei mai mulți dintre ei amatori de artă, probabil.

— Și domnul Kazinski nu era?

— Era muncitor la crematoriu, domnule Flight. Locuia într-o mahala din sudul fluviului.

— Atunci înțeleg ce vrei să spui.

MacNeil și-a lăsat privirea să alunece prin studio, trecând repede de la o obscenitate la alta. A spus:

— E posibil, desigur, să fi găsit cartea dumitale de vizită la Black Ice Club. Cunoști clubul?

— Am auzit de el, evident. Spectacole de artă avangardistă. Șoc de dragul șocului.

— Un teritoriu familiar pentru dumneata, domnule Flight, aș fi zis eu.

Flight i-a aruncat o privire nimicitoare. MacNeil a continuat netulburat:

— N-ai fost niciodată acolo, deci.

— Haide, inspectore, te rog, bănuiește-mă de ceva mai mult gust!

— Te bănuiesc, a spus MacNeil. Cu foarte puțin.

S-a uitat în jur, la studio.

— În mare parte prost.

Flight începea să-și piardă răbdarea.

— Dacă asta e tot, inspectore, aș vrea să mă apuc de lucru, dacă nu te superi.

A făcut semn spre brațul și capul sculptat.

— Orele târzii din noapte sunt cele mai creative pentru mine.

— Nu mă surprinde, a spus MacNeil.

Cadavericul sculptor avea mai mult decât ceva nocturn. Lui MacNeil îi dădea fiori.

— Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule!

II

Pinkie a urmărit spatele mașinii lui MacNeil intrând pe Old Brompton Road și apoi întorcând spre stația de metrou South Kensington. A așteptat până când s-au stins farurile, apoi a coborât din mașină și a traversat încet strada până la ușa verde cu grilaj de la apartamentul lui Flight. A ezitat și s-a uitat în jur. Luminile străluceau într-un pavilion dintr-o curte de dincolo de Cranley Place, dar nu vedea nicio mișcare. Majoritatea ferestrelor de pe stradă erau găuri negre, cu draperiile protectoare trase bine în fața lumii înfricoșătoare. Lui Pinkie nu-i plăcea deloc să poarte mască, dar avea și ea ceva bun. Îți ascundea fața și nimănui nu i se părea asta ciudat. Orice martor chestionat de poliție avea să fie întotdeauna sigur de un lucru: „Purta mască, domnule ofițer”.

Pinkie a apăsat butonul pe care scria STUDIO. După o clipă, vocea furioasă a lui Flight a mârâit prin boxele difuzorului:

— Ce mai e acum?

— Sunt Pinkie.

A urmat o pauză lungă înainte ca soneria să țârâie, iar încuietoare electronică să se deschidă. Pinkie a intrat și a întors butonul încuietorii, ca să rămână deschisă când ușa se va închide în urma lui. Detesta să stea încuiat. Își amintea de dulapul de sub scară unde îl încuia mama lui când avea vizitatori. Nu voia ca ei să știe că era un copil în casă. Dar i-l făcuse confortabil, cu lumină, o carte de colorat și niște jocuri. Și o saltea pe care să doarmă. Era micul lui cuib, un adăpost secret și sigur. Niciodată nu îl deranjase să fie închis acolo, până când o auzise țipând.

Flight s-a uitat la el prin geamul ușii de la studio, iar Pinkie i-a zâmbit pe sub mască și și-a fluturat în aer mâinile înmănușate. Flight i-a deschis.

— Ce vrei?

Avea grijă să păstreze distanța între ei.

— Ai avut un vizitator, Jonathan.

— Un polițist foarte obraznic.

Pinkie a clătinat degetul, mustrător.

— Nu fi așa de critic, Jonathan! Bietul domn MacNeil și-a pierdut fiul azi.

Flight nu era deloc afectat.

— Poate așa se explică obrăznicia lui.

— Ce voia?

— Voia să știe dacă îl cunosc pe Ronnie.

— Și ce i-ai spus?

— Că n-am auzit de el, evident.

— Și te-a crezut?

— De ce să nu mă creadă?

— De ce bănuia că tu și Ronnie vă cunoașteți?

— Se pare că idiotul de Ronnie avea cartea mea de vizită în buzunar.

— Aaa!

Asta era explicația! Pinkie a început să se plimbe prin studio și a ciocănit în jumătatea de creier cu o

curiozitate lipsită de jenă.

— E adevărat?

— Nu-l atinge! s-a răstit Flight la el. Apoi: Tu l-ai omorât pe Ronnie?

Pinkie a zâmbit.

— Aș bea ceva, Jonathan!

— Lucrez acum!

— Aș bea ceva, Jonathan!

Pinkie a repetat cererea de parcă o făcea prima oară.

A avut efect asupra lui Flight, care părea speriat.

— Trebuie să mergem sus!

Sufrageria apartamentului lui Flight avea ferestrele spre Old Brompton Road și era mobilată, cum ar spune revistele de design, minimalist. Scânduri goale șlefuite și lăcuite pe podea. Pereți alburii goi. O masă de sticlă și șase scaune de piele și crom lângă fereastră. Mai erau două fotolii rabatabile de piele roșie, cu scăunele pentru picioare, o comodă lungă, joasă, de un negru lucios, și o plasmă subțire pe un suport cromat. Singurul element artistic din cameră erau două sculpturi făcute chiar de Flight, așezate pe niște postamente înalte. Pinkie s-a uitat la ele cu dezgust.

— Nu știu cum poți să suporți să stai cu astea în casă.

Flight n-a onorat comentariul cu un răspuns.

— Whisky?

A deschis dulăpiorul cu băuturi din comodă.

— Coniac.

— Nu am decât Armagnac.

Flight părea iritat.

— E foarte scump.

— Atunci merge.

Flight a turnat o măsură modestă într-un singur pahar de coniac.

— Nu bei cu mine?

— Nu beau niciodată când lucrez.

— Fă o excepție!

Pinkie s-a dus la fereastră și s-a uitat la strada de jos. L-a auzit pe Flight oftând și apoi scoțând un alt

pahar. Un zgomot neobișnuit de motor s-a auzit din stradă, niște faruri s-au reflectat în obloanele magazinelor de peste drum, iar o mașină a parcat în fața galeriei. Pinkie și-a lipit fața de fereastră ca să vadă cine era și s-a tras înapoi, ca și cum ar fi primit o lovitură. MacNeil cobora pe trotuar. Pinkie s-a întors repede spre Flight, care a ridicat capul surprins, cu sticla de Armagnac deasupra buzei paharului.

— Ce e?

Pinkie a zâmbit. Era partea care-i plăcea cel mai mult.

— E timpul să te incluzi și tu într-una dintre sculpturile tale, Jonathan!

III

MacNeil a ridicat capul și a văzut că lumina era aprinsă și în studio, și în apartament. A intrat pe Cranley Place și a apăsat ambele butoane de la interfon. Nu a primit niciun răspuns. A așteptat aproape treizeci de secunde înainte de a încerca din nou. Tot niciun răspuns. MacNeil își pierdea răbdarea. Ajunsese doar până pe King's Road când îl izbise gândul acela. Un gând atât de șocant prin oroarea lui, încât era aproape de negândit. Dar nu și-l putea scoate din minte, așa că se simțise obligat să se întoarcă, măcar ca să scape de el. Iar acum Flight se juca cu el. A ridicat mâna să bată în ușă și a strigat:

— Hai, Flight, deschide!

Vocea lui furioasă a răsunat pe strada pustie, iar ușa s-a mișcat sub apăsarea pumnului. MacNeil a încremenit cu brațul în aer. Uimirea lui a fost înlocuită imediat de o presimțire. Ușa se încuiase în urma lui când plecase. Era sigur de asta. O trăsese după el. A împins încet ușa cu vârful degetelor, iar aceasta s-a deschis. A intrat pe hol și a văzut că încuietoarea era blocată în poziția „deschis".

A aplecat capul și s-a uitat în lungul scărilor. Încă mai ardea o lumină pe palierul de sus.

— Flight? Domnule Flight?

Vocea lui MacNeil a fost înghițită de mocheta groasă și a rămas fără răspuns. A urcat încet scările până la etaj. Luminile studioului străluceau puternic prin geamul ușii, iar MacNeil s-a uitat înăuntru. Ciudat, nici urmă de Flight. A împins ușa. S-a deschis și a intrat. Brațul și capul sculptate arătau la fel ca acum cincisprezece minute. Flight nu părea să mai fi lucrat ceva la ele. MacNeil s-a uitat în jur, la celelalte lucrări din studio, cu alți ochi. O ușă din spate părea să ducă spre altă cameră. MacNeil a traversat studioul și a deschis-o. De fapt, ușa dădea spre o debara mare, fără ferestre. Erau acolo o masă de lucru lungă, de lemn, julită și pătată, o menghină uriașă și tot felul de unelte agățate de niște cuie bătute în perete. Cuțite, ferăstraie, mai multe tipuri de topoare, așa cum vezi într-o măcelărie. Tava de pe masă era plină cu scalpele de diferite dimensiuni. Mai era o autoclavă pusă în priză lângă peretele din spate, alături de un ferăstrău electric și un șir de cutii de plastic cu înălbitor. Era frig acolo, iar aerul era înțepător de la mirosul pătrunzător al dezinfectantului. Și de încă o substanță pe care MacNeil nu o putea identifica.

Mai multe recipiente opace cu etichete pe care scria SPRAY PLASTIC erau aliniate pe un raft.

MacNeil avea o presimțire urâtă legată de acest loc, ca și cum ar fi simțit atingerea unor degete reci pe ceafă. S-a cutremurat și a avut impresia că se afla în prezența a ceva absolut sinistru. S-a simțit o zguduitură ciudată și s-a auzit un bâzâit electronic puternic, apoi un zăngănit ca de sticle. S-a întors și a văzut că în spatele ușii era un frigider uriaș, care ajungea aproape până la tavan. Era despărțit în două, partea de sus și partea de jos. A deschis ușa de sus și s-a aprins o lumină care a dat la iveală niște rafturi pline cu recipiente cu dopuri de sticlă. Erau umplute cu lichide de diferite culori. În frigider era un miros ciudat de familiar, chiar dacă neplăcut. MacNeil a întors unul dintre recipiente. Pe etichetă scria Formalină, iar MacNeil a înțeles de ce i se părea atât de familiar mirosul. Era parfumul omniprezent din

sala de autopsie. Formaldehidă. Substanța care se folosește în laboratoarele medicale și la morgă pentru conservare. Trei obiecte lunguiețe se aflau într-un bol de sticlă din compartimentul de carne. MacNeil a scos bolul și era gata să-l scape din mână.

— Dumnezeule!

Repulsia l-a făcut să scoată exclamația involuntar, iar vocea lui a răsunat exagerat de tare în acest spațiu închis. Cele trei obiecte lunguiețe din bol erau degete. Degete de om. A pus repede bolul înapoi pe raft și a închis ușa. Tremura. A stat un moment să se adune și să-și controleze respirația, apoi a deschis ușa de jos, unde a văzut patru sertare de congelator. Nici nu avea nevoie să le deschidă ca să știe ce era înăuntru.

Totuși, șocul pe care l-a avut când a tras sertarul de sus l-a făcut să se dea un pas înapoi. Capul unui bărbat îl țintuia cu ochi larg deschiși, cu carnea albă ca hârtia abia înghețată. MacNeil a trebuit să-și facă curaj să deschidă celelalte sertare. Coapse, brațe, mâini, pulpe. Un trunchi întreg în sertarul de jos. O femeie.

MacNeil a trântit ușa și a stat așa, horcăind și încercând să împiedice bila să se ridice din stomac. Era cu mult mai grețos decât sandviciul cu pâine și gem al Omului Fetus. Asta era ceva real. A ieșit împleticindu-se în studio și s-a uitat în jur la toate părțile de trup pe care Flight le „sculptase”. A traversat cu pași mari studioul și a smuls lucrarea aceea neterminată din suportul ei, a ridicat-o deasupra capului și a lovit-o cu putere de marginea mesei. Jumătatea de cap s-a separat singură de pe braț și s-a rostogolit pe podea, iar secțiunea expusă a brațului s-a desfăcut. S-a auzit un pârâit ca de pușcă armată, iar brațul a rămas în mâna lui, rupt în două, cu osul vizibil. Iar osul, acum știa, chiar asta era. Os uman. Flight nu era sculptor. El plagia natura. Lua părți din trupul uman și le manipula în stilul lui macabru. Le dezinfecta, le conserva, le plastifia, le picta sau ce naiba le făcea el.

Iar MacNeil și-a mai dat seama că Flight îl mințise în legătură cu Kazinski. Cei doi colaboraseră, probabil, încă de când Kazinski primise slujba de la crematoriu. Îl aproviziona cu părți de corp omenesc pe renumitul sculptor. A aruncat brațul jos, de parcă i-ar fi ars mâinile, stăpânindu-și cu greu furia și dezgustul. Aici fusese măcelărită fetița? Carnea răzuită de pe oase, scheletul desfăcut din încheieturi. S-a uitat înapoi spre debaraua cu banca de lucru pătată și cu mulțimea de instrumente de tăiat și a simțit că îi vine rău de la stomac.

— Flight! a urlat el din toți rărunchii, dar nu a primit ca răspuns decât tăcere.

A ieșit în fugă pe palier și a urcat treptele câte două deodată. L-a strigat iar pe Flight, dar nici acum n-a primit răspuns. Erau trei uși pe un hol scurt. Le-a dat pe toate de perete, pe rând. Prima cameră era o baie, cu faianță albastru-închis și cu o cabină de duș cu pereți de sticlă. Lavoarul era un bol separat, așezat pe un dulăpior de mahon. MacNeil și-a văzut privirea sălbatică reflectată în oglinda uriașă, care acoperea unul dintre pereți. Fața îi era atât de învinețită și de julită, încât aproape că nu s-a recunoscut. A doua ușă ducea spre un dormitor. Cearșafuri negre de mătase, un covor alburiu, un iz vag de picioare și de apă de colonie. A treia ușă se deschidea spre o sufragerie mare, spartană. Flight era întins pe un fotoliu rabatabil din piele roșie, cu un picior pe un scăunel și cu un braț atârnat peste brațul drept al fotoliului. Încă mai avea pe el șorțul lui chirurgical. Numai că acum era plin de sângele care se scurgea din deja cunoscuta rană făcută de trei gloanțe trase în piept. Capul lui, cu țepi argintii, era căzut în piept. MacNeil s-a apropiat încet și a căutat pulsul la gât. Nu avea, iar trupul deja se răcise. Dar MacNeil știa că nu putea să fi murit decât de câteva minute.

S-a răsucit pe călcâie, simțindu-și brusc propria vulnerabilitate. Nu era nimeni acolo. Niciun sunet nu tulbura liniștea din casă.

MacNeil și-a aruncat privirea spre comoda neagră, lăcuită. Ușa de la dulapul de băuturi era deschisă. Pe comodă erau două pahare lângă o sticlă de Armagnac. Unul dintre pahare avea un deget de lichid chilimbariu. Celălalt era gol.

*

MacNeil s-a așezat pe celălalt fotoliu, și-a sprijinit capul în palme, apoi și-a trecut mâinile prin părul scurt și negru. Nu era nimeni în casă, era sigur de asta. Totuși, cât fusese el până la King's Road și înapoi, cineva venise aici și îl ucisese pe Flight. Două pahare pe comodă, unul plin și neatins, celălalt gol. Ca și cum Flight ar fi fost întrerupt în timp ce turna în pahare. Unul pentru el. Unul pentru ucigașul lui.

Oare MacNeil îi întrerupsese? Oare ucigașul lui Flight era încă în casă când intrase el? Se gândea că ar fi fost posibil ca, în timpul în care el se afla în studio, ucigașul să se strecoare pe scări și să fugă. Neauzit, nevăzut. Ca o fantomă. O fantomă care îl urmărea pe MacNeil oriunde se ducea și care îi ucidea pe toți cei cu care intra în contact: pe puștii din blocurile din South Lambeth, pe Kazinski și acum pe Flight. S-a uitat la sculptor, la capul lui prăbușit în piept și s-a gândit că moartea acestuia nu e nicio pierdere pentru omenire. Știa că ar trebui să anunțe poliția. Dar nu voia să fie implicat. Un pont anonim, de pe telefonul lui Flight, ar aduce aici poliția locală, deși poate nu înainte de ridicarea restricțiilor de circulație. Lucrurile găsite aici ar explica singure multe.

MacNeil s-a ridicat și s-a apropiat de comodă. A căutat prin toate sertarele, atent să nu strice vreun lucru care le-ar putea fi util polițiștilor, când aveau să vină. A găsit fluturași vechi de la expozițiile lui Flight, schițe și bilețele scrise de el, un pachet de cărți de Tarot uzate, pixuri și creioane, bonuri și ceva mărunțiș. Erau puține lucruri în camera aceea care puteau fi numite „personale". MacNeil se întreba

unde își ținea Flight mărunțișurile care se adună în viața cuiva. Sau poate fiindcă el colecționa viețile altora, conservând părți din ele pentru posteritate, păstra prea puțin sau nimic din propria viață.

În dormitor, lângă pat, MacNeil a găsit singura piesă de mobilier din apartament care nu părea comandată prin poștă dintr-un catalog scandinav. Era un scrin vechi, poate o mobilă de familie din alte vremuri. Cu grijă, MacNeil a ridicat capacul și a găsit o harababură de hârtii și documente. Bonuri, chitanțe, facturi, o agendă cu un scris mărunt și nevrotic. Un suport de alamă era plin de scrisori care se găseau și acum în plicul lor. Câteva personale, dar, în general, facturi plătite sau neplătite.

Până la urmă, MacNeil a găsit aur. Într-un sertar mic din spatele biroului, așezată pe o bucată de fetru, era agenda lui telefonică. Plină de cărți de vizită și adrese mâzgălite pe bucățele de hârtie împăturite. Dar era clar o colecție în care figurau toți prietenii și cunoscuții lui Flight, din viața personală și cea oficială, deși MacNeil își închipuia că linia de demarcație dintre cele două era destul de vagă.

A început să o răsfoiască cu grijă, în ordine alfabetică. Dar erau atât de multe nume, și, cum nu avea idee ce să caute, MacNeil a renunțat repede și a deschis la litera „K”, unde a găsit numărul lui Kazinski. Dar nicio adresă. Ar fi fost inutilă, era un loc în care Flight nu s-ar fi dus niciodată, nici în cele mai urâte vise ale lui.

Se pregătea să răsfoiască puțin paginile rămase, când a văzut un mic pătrat de hârtie împăturit de două ori și vârât între arcurile carnețelului. Așa că a lăsat agenda deschisă la K, a întins-o și a scos cu delicatețe bucățica de hârtie. A desfăcut-o. Era un nume mâzgălit acolo, poate un soi de poreclă. Pinkie. Și dedesubt un număr de telefon. MacNeil își dădea seama după prefix că era un telefon mobil. Sub nume era o adresă, dar linia trasă pe hârtie părea să separe numărul de adresă, iar MacNeil a avut impresia că între cele două nu exista neapărat legătură. Deși era posibil să fie o oarecare relație

între ele. După care a rămas încremenit. Și în mintea lui l-a auzit pe Kazinski spunându-i: *Nu știu adresa. Era o casă mare. Știi tu, o casă de-aia de bogătani. Undeva pe lângă Wandsworth Common. Root Street, Ruth Street, ceva de genul.* MacNeil privea țintă bucata de hârtie din mână. Adresa era Routh Street, Wandsworth.

A stat pe marginea patului, ținând hârtia între degetele care-i tremurau ușor și s-a uitat la nume, la număr și la adresă până când i s-a încețoșat privirea. Era flămând, obosit și, posibil, în șoc. Îi era greu să se concentreze.

Și pe urmă i-a venit o idee. A întins mâna spre telefonul de lângă pat și a format numărul de pe bucata de hârtie.

*

Pinkie stătea în mașina lui la cincizeci de metri distanță și se uita la luminile care ardeau la ferestrele apartamentului lui Flight. Se întreba ce făcea MacNeil acolo, ce minuni găsise, ce secrete descoperise. Detectivul fusese atât de interesat de micuța casă a groazei pe care o avea Flight la primul etaj, încât lui Pinkie îi fusese destul de ușor să se strecoare fără zgomot pe ușa din față și să iasă în noapte. A încercat să-și imagineze uimirea lui MacNeil când s-a dus sus și l-a găsit pe Flight așteptându-l. Pinkie nu rezistase tentației de a-l așeza pe sculptor într-o poziție primitoare, în fotoliul lui scump din piele. Dacă MacNeil ar fi venit direct la etaj, ei bine, atunci ar fi trebuit să-l împuște. Chiar cu riscul de a stârni mânia domnului Smith. În mod enervant, capul lui Flight refuzase să coopereze și îi tot cădea în piept, iar Pinkie fusese nevoit, în cele din urmă, să plece înainte de a fi satisfăcut, din motive de autoconservare.

Telefonul mobil a început să-i țârâie pe scaunul de alături. L-a ridicat și s-a uitat la ecran. Jonathan Flight, scria acolo, iar el i-a dat drumul rapid din mână, de parcă ar fi fost contaminat. Nu putea fi

Flight. Abia îl omorâse. A simțit că i se făcea pielea găină pe ceafă și pe umeri, pe urmă s-a forțat să gândească logic. *Nu avea cum* să fie Flight. Dar era cineva care suna de pe telefonul lui. MacNeil! Unde Dumnezeu găsise numărul? Însemna că Flight îl avusese scris într-o agendă sau salvat în memoria telefonului. Dar de ce să se fi gândit MacNeil să-l sune? Pinkie era înspăimântat.

A luat încet telefonul și a apăsat pe butonul verde, să răspundă. L-a dus la ureche, a ascultat, dar nu a spus absolut nimic.

— Alo? a auzit el vocea lui MacNeil.

Pinkie tot n-a spus nimic. Apoi a zâmbit. Acum era rândul lui MacNeil să fie înspăimântat.

*

MacNeil a ascultat tăcerea de la capătul telefonului. Auzea pe cineva respirând, pe cineva care asculta, dar nu spunea nimic, ca și cum ar fi știut cine suna. Ar fi vrut să închidă, să întrerupă legătura cu acea prezență atât de elocventă prin tăcerea ei, însă era ceva care îl atrăgea, așa că a stat mai bine de un minut fără să spună ceva. Doar a ascultat. Simțea răul în tăcerea aceea și cu cât asculta mai mult, cu atât mai opresiv devenea, până când, în final, n-a mai putut suporta și a trântit receptorul în furcă. Acum tremura, cu gura uscată. Avea senzația neliniștitoare că tocmai avusese o întâlnire cu fantoma care îl urmărea, cu acest ucigaș de bărbați și de copii și, poate, cu ucigașul micii chinezoaice cu buză de iepure. Și mai avea senzația că fantoma asta era undeva, foarte aproape.

„Scotland the Brave” a început brusc refrenul vesel, iar inima lui MacNeil a sărit până în gât. A bâjbâit în buzunar după mobil și a văzut pe ecran numele lui Amy.

— Bună, Amy! a spus el, încercând să pară cât mai natural cu putință.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum adică?

— Ai o voce ciudată.

— Sunt doar obosit, Amy.

S-a uitat la ceas. Trecuse de miezul nopții.

— Ar trebui să fii în pat!

— Nu pot să dorm. Era mai bine să nu aduc capul acela la mine. E ca și cum ar fi în casă fetița aceea. Mă urmărește. Nu pot să-mi scot din minte chipul ei.

„Se pare că mai e cineva urmărit în seara asta", s-a gândit MacNeil.

— Cum merge?

Știa că nu îi putea spune adevărul. Cu altă ocazie, poate, dar nu în seara aceea.

— Am câteva piste, a spus el. Cred că a fost ucisă într-o casă din apropierea parcului Wandsworth Common.

— Dumnezeule, e mai mult decât o pistă! Cum ai ajuns la asta?

— E prea complicat să-ți explic acum. Dar tu? Ceva noutăți? Vreo veste de la laborator?

— De fapt, da. Ceva destul de ciudat și n-am idee dacă e important sau nu. Dar a avut gripă.

MacNeil a fost uimit.

— A murit de gripă?

— Imposibil de spus. Dar fie a avut și și-a revenit, fie suferea de gripă când a murit.

MacNeil s-a gândit la cele spuse de ea. Nici el nu-și dădea seama dacă avea sau nu vreo semnificație.

Pe urmă Amy a spus:

— Ciudat e, însă, că nu a fost tulpina H5N1 care îi omoară pe toți.

MacNeil s-a încruntat.

— Nu pricep!

— A fost o altă variantă a virusului de gripă aviară H5N1. Una creată de om.

CAPITOLUL 17

I

Amy a închis telefonul și și-a îndreptat privirea spre capul care se uita la ea prin lumina scăzută a veiozei din sufrageria mansardei. Ochii i-au fost atrași din nou de buza despicată. Ai fi zis că fetița fusese prinsă în cârligul unui pescar și apoi ar fi fost aruncată înapoi, desfigurată permanent, într-un ocean în care întotdeauna avea să înoate împotriva curentului.

Putea foarte bine să fi fost Amy în locul ei. O mică eroare în codul genetic care determină cursul unei vieți, separându-i pe deștepți de proști, pe frumoși de urâți. Amy era și deșteaptă, și frumoasă. Nu o eroare genetică îi determinase cursul vieții, ci un bețiv la volanul unei mașini în cinci secunde de nebunie.

Aveau însă alte lucruri în comun Amy și Lyn. O moștenire rasială și, poate, una culturală. O fată născută într-o familie săracă din China avea puține șanse. Amy o știa foarte bine. Ea se născuse în Anglia, nu în China. Venise pe lume într-o familie relativ înstărită, nu în sărăcie. Dar părinților ei le fusese greu să dea la o parte mii de ani de preferință culturală pentru băieți, nu pentru fete. Fusese prima născută, dar fratele ei mai mic devenise mândria familiei, atunci când venise pe lume.

Dacă s-ar fi născut în zona rurală săracă a Chinei, ar fi putut ajunge la orfelinat, asemenea altor milioane de fete ca ea. Abandonată de familie la ușa vreunei secții de poliție, părinții urmând să mai încerce o dată să facă un băiat. Politica guvernului chinez, care accepta doar un copil în familie, nu îți dădea a doua șansă – decât dacă locuiai în oraș, aveai bani și știai să îi cumperi pe cei din sistem.

Din timpuri imemoriale, în societatea chineză, când se căsătorea un băiat, acesta își aducea soția acasă, să locuiască cu părinții. Iar când părinții îmbătrâneau, era datoria băiatului și a soției lui să aibă grijă de ei. Dar dacă aveai o fată, ea pleca să aibă grijă de socri, iar părinții trebuiau să-și poarte singuri de grijă. Nu era deci de mirare că băieții erau prețuiți, iar fetele, disprețuite.

Amy se întreba dacă soarta lui Lyn fusese să ajungă pe undeva, într-un orfelinat, neiubită și nedorită nici măcar de cuplurile occidentale care erau disperate să adopte, diformitatea pe care o avea lucrând întotdeauna împotriva ei. Totuși, era aici – sau fusese aici –, trăind în Londra, în acest bastion al bogăției și al privilegiilor occidentale. Însă doar ca să găsească o soartă mai rea decât în orice orfelinat, ucisă, măcelărită și aruncată într-o groapă.

Un piuit a făcut-o să se întoarcă spre computer. Fereastra cu ultima conversație pe care o avusese cu Sam era încă deschisă. Iar acum Sam îi trimisese un nou mesaj. Amy și-a manevrat scaunul spre birou, să vadă ce spunea Sam.

— Amy, mai eşti acolo?

Cursorul a clipit cu nesfârșită răbdare, așteptând răspunsul lui Amy.

— Bună, Sam! Sunt încă trează. E târziu.

— Nu am putut să dorm gândindu-mă la fetița ta.

— Nici eu. Se uită mereu la mine.

— E groaznic să poți da cuiva un chip, dar nu și un nume sau o poveste. Aș fi vrut să o văd și eu.

— Pot să fac o fotografie să ți-o trimit.

— Poate dimineață.

Cursorul a clipit câteva clipe.

— Ce face Jack?

— Nu știu. Avea o voce cam ciudată când am vorbit ultima oară cu el. Cred că se aruncă în investigația asta doar ca să nu se mai gândească.

— Cum adică, ciudată?

— Nu știu. Cred că părea puțin cam… pierdut.

— Cum merge investigația?

— Pare să facă progrese. Crede că știe unde a fost ucisă copila.

Cursorul a clipit mult timp.

— Cum Dumnezeu poate să știe asta?

— N-am idee.

— Unde crede că s-a întâmplat?

— Zicea ceva despre o casă din apropierea parcului Wandsworth Common.

— Nu e prea clar.

— El nu era prea clar.

Conversația s-a oprit. Cursorul a clipit mai mult. De data aceasta au trecut două minute, poate trei, fără nicio replică. Amy s-a trezit întorcându-și din nou privirea spre cap. Fata se uita la ea, cu reproș parcă. De ce nu putea Amy să facă mai mult? Cât de greu putea fi să-l găsească pe asasinul ei?

Apoi piuitul.

— Amy, până la urmă ai cerut testul ADN?

— Da, Sam. Dar ar putea dura o zi sau două.

— Eu nu mi-aș face speranțe că vei găsi ceva.

— Nu îmi fac.

Și pe urmă Amy și-a amintit de Zoe.

— Dar am cerut un test PCR, să văd dacă a avut gripă.

Altă așteptare lungă.

— De ce?

— Mereu mi-ai spus că orice detaliu te ajută atunci când încerci să așezi piesele puzzle-ului.

Cursorul a clipit iar.

— Și ai primit rezultatul?

— Da. Avem o masterandă la genetică moleculară care face practică în laborator. Zoe. E cam necioplită. Dar e foarte deșteaptă. Va fi foarte bună când se va maturiza. Fraiera a pierdut atât de mult mult timp cu testul, că a prins-o restricția de circulație, așa că a rămas blocată în laborator. Tom va fi încântat. Nu poate s-o sufere!

— Ce a descoperit?

— Fetița a avut gripă.

A urmat o mică pauză în care cursorul a clipit, înainte ca Sam să răspundă.

— Ceea ce nu te ajută cu nimic, nu?

— Cred că nu. Dar să-ți spun ceva foarte ciudat: Zoe spune că nu a fost H5N1. Cel puțin nu varianta care a provocat pandemia.

— De unde știe asta?

— A spus că a recuperat virusul și codul ARN. Mă cam depășește, Sam. Ceva legat de situri de restricție și codificări care n-ar trebui să fie acolo. În fine, a spus că virusul a fost modificat genetic.

Conversația s-a oprit atât de mult timp, încât Amy a început să se întrebe dacă Sam nu plecase.

— Hei, Sam, mai ești acolo?

— Sunt încă aici, Amy!

— Deci, ce crezi?

Amy a privit clipirea hipnotică a cursorului.

— Cred că asta schimbă totul.

II

Pinkie se uita la blocurile șterse cu tencuială de culoarea mușt arului pe lângă care trecea. Era foarte plăcut să conduci în orașul pustiu. Nu era trafic, nu erau semafoare. Mult mai ușor te miști. Și nu fusese oprit nici măcar o dată. Era suficient să aducă mașina la ralanti când se apropia de punctele de verificare militare. Camerele lor verificau numărul de înmatriculare în computer în doar câteva secunde și i se făcea semn să treacă. VIP. Nu era nevoie de niciun contact. Toată lumea era fericită.

La Clapham Common, MacNeil virase la dreapta, iar Pinkie era convins că detectivul habar nu avea că era urmărit. Era imposibil să vezi, noaptea, o mașină la trei sute de metri în spatele tău, fără lumini. Câtă vreme Pinkie avea să vadă măcar licărul farurilor din spate, nu avea să îl piardă. Cel puțin, dacă mergea pe străzile principale. Pericolul putea interveni dacă avea să părăsească strada și să facă viraje pe care el să nu le observe. Atunci putea fi necesar să se apropie mai mult, iar asta se putea dovedi periculos.

Telefonul care stătea pe scaunul din dreapta a vibrat în liniștea mașinii. Pinkie s-a uitat la ecran și a

răspuns.

— Bună seara, domnule Smith!

— Bună, Pinkie! Unde ești acum?

— Suntem pe Battersea Rise, domnule Smith. Ne îndreptăm spre Wandsworth Common. Presupun că domnul MacNeil vrea să ajungă pe Routh Road.

— Mă tem că da, Pinkie.

— Avem probleme, deci.

— Mai multe decât crezi. Handicapata aia proastă a cerut un test pe măduva din os.

— Și asta-i rău?

— E foarte rău, Pinkie. Au descoperit virusul!

Pinkie a clătinat din cap. Idiotul ăla de Kazinski! Le făcuse tuturor atâtea probleme. Aproape că și-ar fi dorit să nu-l fi ucis, ca să poată să-l facă să priceapă consecințele acțiunilor sale.

— Ce doriți să fac, domnule Smith?

— Sunt de părere că trebuie să-l lăsăm pe domnul MacNeil deocamdată, Pinkie. Suntem nevoiți să luăm alte măsuri acum.

III

Routh Road era ultima dintr-o serie de străzi care fuseseră poreclite „grătarul pentru pâine prăjită”. Nu fără motiv, fiindcă Baskerville Road, care dădea în parcul Wandsworth Common, și cele cinci străzi care ieșeau din ea perpendicular aveau o configurație care aducea cu un suport pentru pâine. Deși la fel de bine ar fi putut fi denumite „pieptenele”. Penitenciarul Wandsworth se afla la o azvârlitură de băț, de cealaltă parte a străzii Trinity.

David Lloyd George locuise odinioară aici, pe Routh Road. La numărul trei. Erau case cu două niveluri, din cărămidă, decomandate sau semidecomandate, care se cuibăreau întunecate în spatele zidurilor și al grilajelor lor și care nu se vedeau din stradă din cauza copacilor și a gardurilor vii din grădinile cărora le trebuiseră mai bine de un secol să ajungă la maturitate. Trotuarele erau pline de mașini BMW, Volvo și Mercedes.

MacNeil a parcat pe Trinity Road și a mers pe jos la adresa de pe hârtie. Casa se ridica prin întuneric, în spatele unui gard negru din fier forjat. În niciuna dintre vile nu era lumină, dar asta avea un aer părăsit și trist. Mica grădină din față era plină de buruieni și neîngrijită. Niște tomberoane goale zăceau răsturnate. Mai toate ferestrele aveau draperiile sau obloanele trase. Contrasta izbitor cu grădinile frumos îngrijite și cu fațadele bine întreținute ale celorlalte case de pe stradă. La lumina zilei probabil că ieșea în evidență ca un deget umflat, ca un dinte cariat în mijlocul unei danturi impecabile.

Casa era decomandată în partea stângă, dar adăpostul de cărămidă construit între ea și vila alăturată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial indica faptul că nu aveai cum să ajungi în spate decât prin interior. MacNeil a zăbovit în lumina galbenă a felinarului stradal și a privit-o cercetător. Nu părea locuită. Poarta a protestat zgomotos când a deschis-o și a făcut cei câțiva pași până la treptele care duceau spre ușa de la intrare. Acum vedea că era ușa originală, căreia i se redase de curând vechea ei glorie. Într-o zi însorită, probabil că vitraliile de sticlă împrăștiau pe holul din spate lumini colorate. Casa în sine nu era atât de neîngrijită precum grădina. Nu era nicio plăcuță cu nume pe ușă. În stânga ei se afla un buton pe care MacNeil l-a ținut apăsat mult timp. A auzit o sonerie de modă veche răsunând undeva, în adâncul casei. Dar nu a venit niciun răspuns. A ridicat clapeta cutiei poștale de alamă, după care s-a lăsat pe vine să ridice capacul și să se uite înăuntru. În afară de lumina slabă care pătrundea prin vitralii de la felinarele stradale din spatele copacilor era un întuneric gros, prin care MacNeil nu izbutea să vadă mare lucru. Prin fanta cutiei poștale, ieșea un miros de casă nelocuită, un miros închis, de vechi, ca o respirație urâtă, și care îi confirma impresia anterioară, că imobilul era pustiu.

A coborât scările și a pornit pe lângă casă. Din câte se părea, vecinii își transformaseră jumătatea lor

de adăpost într-o magazie cu o ușă albastră. MacNeil a întins mâna peste gard și a încercat clanța. Nu era încuiată. Dar brusc grădina a fost inundată de lumină, o lumină albă, orbitoare, de becuri cu halogen. Mișcarea lui MacNeil declanșase lampa de securitate a vecinilor. Fără să vrea, a făcut un pas înapoi și s-a împiedicat într-o tufă, aterizând în iarba înaltă, expus luminii de halogen. O fereastră de la primul etaj al casei alăturate s-a deschis repede, iar un bătrân chel, cu o pijama bleu, s-a aplecat pe geam cu pușca la umăr. A îndreptat-o direct spre MacNeil.

— Pleacă din grădină! a strigat el. Pleacă!

MacNeil s-a ridicat, și-a șters noroiul de pe haină și și-a ferit ochii cu palma.

— Dacă nu, ce, o să mă împuști?

— Te previn.

— Ai permis pentru aia?

— Chem poliția!

— Prea târziu! Poliția e deja aici.

Bărbatul a lăsat arma puțin mai jos și s-a uitat cu atenție printre crengile goale de scoruș la silueta din grădina alăturată.

— Ești polițist?

— Da.

— Arată-mi o legitimație!

— N-ai cum să citești de acolo, domnule.

— Urcă-te pe gard și vino în fața ușii! E o cameră de supraveghere acolo. Pune-o în fața camerei!

MacNeil a făcut ce i s-a spus, agățându-și haina în gard la urcare. A auzit-o pârâind la spate. S-a apropiat de camera video care era montată sus, deasupra uneia dintre cele două coloane care susțineau arcada verandei deschise. A ținut legitimația în fața obiectivului. Bărbatul cu pușca dispăruse de la fereastră, dar vocea acestuia a răsunat dintr-un difuzor amplasat undeva, pe verandă.

— OK, inspectore! De ce dai târcoale casei mele la unu dimineața?

— Casa de alături mă interesează, domnule Le Saux.

Numele era pe o plăcuță montată pe ușă.

— E părăsită.

— Am bănuit. Cine a stat ultima oară acolo?

A auzit iritarea din vocea lui Le Saux.

— E casă de închiriat. Au fost o mulțime de oameni de-a lungul anilor.

— Dar ultima oară?

— Un cuplu de străini. Deși pe ea nu prea am văzut-o. Au stat aici doar vreo șase luni și au lăsat grădina să se părăginească. Un contract pe termen scurt, zicea el. Înființa o nouă linie de producție undeva. Dar n-am idee în ce domeniu lucra. Nu era prea vorbăreț.

I se părea ciudat să chestioneze o voce fără trup, în pragul unei case.

— Când s-au mutat?

— Păi, aici e ciudățenia! S-a tot venit și s-a plecat până acum una, două zile. Deși e posibil să fi fost agenți imobiliari. Casa acum pare goală, dar nu știu unde ar fi putut să plece. Cu siguranță, nu acasă, fiindcă nimeni nu poate părăsi Londra acum.

— Unde era casa lor?

— Nu știu sigur. S-ar putea să fi fost francezi. Dar el vorbea așa de bine engleza, că e greu de spus.

— Și soția?

— N-am vorbit niciodată cu ea. Părea că nu pleacă niciodată de acasă. Aveau o fetiță adoptată care în septembrie începuse să meargă la școala de aici.

MacNeil s-a încruntat.

— De unde știi că era adoptată. Ți-au spus ei?

— Nu era nevoie, inspectore. Ea era chinezoaică, iar ei nu erau. Și după ce copilul a făcut gripă, nu am mai avut nicio legătură cu ei. Deși niciunul dintre părinți nu părea să se fi îmbolnăvit.

— A supraviețuit?

— N-am idee.

A urmat o pauză.

— Dar era un sufletel amărât.

— De ce spui asta?

— Avea o diformitate teribilă la față, domnule inspector MacNeil. Cea mai urâtă buză de iepure pe care am văzut-o vreodată.

CAPITOLUL 18

I

Pinkie a mers repede printre magaziile înalte, cu pasarelele înguste de metal care se intersectau în unghiuri ciudate deasupra capului și cu pietrele de pavaj sub picioare. A trecut de Maggie Blake's Cause, în stânga, și de un șir de magazine de fițe pe dreapta, toate blindate. Bogații, în magaziile lor transformate în case, dormeau bine-mersi în spatele ferestrelor cu gratii, care nu erau altceva decât niște colivii aurite în acest oraș lovit de pandemie.

Odinioară, de pe vasele care andocau aici curgeau șobolanii aducători de ciumă. Acum, canionul îngust care era Shad Thames era absolut pustiu și tăcut, golit de viață de o altă molimă.

Pinkie a înaintat pe lângă Java Wharf, până când a găsit adresa pe care o căuta. Butlers and Colonial. A trecut cu ușurință de poartă, cățărându-se pe gratii până sus și sărind în curtea din spatele ei. Luminile felinarelor scunde l-au condus spre o piațetă retrasă și a văzut rampa care ducea spre ușa lui Amy. A zâmbit în sinea lui. O găsise imediat.

*

Amy nu avea liniște. Era aproape două dimineață și nu îi era somn deloc. Era obosită, da. Dar nu putea să doarmă. Ultimele cuvinte spuse de Sam o lăsaseră ciudat de neliniștită. „Cred că asta schimbă totul." Ce voia să spună? Oricât încercase, Amy nu reușise să capete un alt răspuns de la mentorul ei. Fereastra de la conversația lor rămăsese pe ecran, iar cursorul continuase să clipească după nenumăratele încercări eșuate de a restabili comunicația.

— Sam, mai ești acolo? Hei! Sam? Spune ceva!

Nimic. Era clar că Sam nu mai era la computer. Se dusese la culcare, probabil. Dar cu așa o încheiere abruptă și enigmatică a conversației?

Amy terminase sticla de vin roșu și se simțea amețită. Ultima jumătate de oră și-o petrecuse vorbind cu Lyn, căreia îi povestise despre fratele ei. Îi povestise cum lui Lee nu îi conveniseră reușitele ei, rezultatele bune și premiile primite în școală. Pe urmă, admiterea la Facultatea de Medicină, faptul că fusese șefă de promoție. Cariera ei fulminantă în odontologie legală, logodna ei cu David. După o copilărie plină de indulgență din partea părinților, în care toate sacrificiile se făceau pentru Lee, iar Amy era lăsată să se descurce cum putea, pentru el, fusese o lovitură uriașă faptul că sora lui mai mare se bucura de atâta succes, iar el nu. Niciodată nu avuse note bune la școală. Abandonase studiile înainte să termine liceul și ajunsese să lucreze ca ajutor de bucătar: tăia legume într-un restaurant din Chinatown. Orice mic cadou pe care Amy putea să-l ofere părinților ei, datorită carierei de succes, era privit de el cu invidie și ciudă.

Așa că, efectiv, se bucurase după accidentul lui Amy. Era plin de cuvinte frumoase și de afecțiune prefăcută. Dar Amy îi simțise satisfacția. Sora lui mai mare pusă la locul ei, imobilizată într-un scaun cu rotile. Acum el era cel care avea să se îngrijească de familie, care avea să cumpere cadouri și care avea să ocupe locul din capul mesei, lângă tatăl lui.

Nu luase însă în calcul încăpățânarea lui Amy de a se ridica deasupra dizabilității ei, iar când aceasta câștigase milionul de lire din despăgubiri, considerase că merita și el o parte. Toți considerau că meritau o parte. La urma urmelor, succesul lui Amy nu se datora sacrificiilor pe care le făcuse familia?

Pentru prima dată în viață, Amy îl înfruntase. Avea nevoie de bani ca să se pună pe picioare, metaforic, dacă nu literal. Avea măcar idee cât o costă pe o persoană cu dizabilități să încerce să ducă o viață normală?

Acest lucru crease o prăpastie între ei, iar Amy plecase din comunitatea chineză și se mutase în splendida izolare a vechii ei magazii de condimente din Bermindsey. O vizitaseră o dată ai ei, toată familia, și tot ceea ce vedeau le făcea ochii să se aprindă de ciudă. Și nu mai veniseră de atunci. Așa că splendida ei izolare se transformase într-o nu atât de splendidă singurătate – până când în viața ei întrase Jack.

Bietul Jack! Se gândea la el, cum era acolo, undeva, în noapte, obsedat de o crimă pe care era puțin probabil s-o rezolve, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la fiul lui, a cărui afecțiune o neglijase. Un lucru de care își dăduse seama prea târziu ca să-l mai poată schimba și în privința căruia acum nu mai era nimic de făcut.

Și-a arcuit spatele ca să-și flexeze mușchii și a încercat să-și schimbe poziția în scaun. Stătea acolo de prea mult timp. Punctele de presiune deveniseră dureroase. Avea nevoie să stea în pat, să-i permită corpului să se odihnească. Dar nu putea nici să se gândească la asta, când MacNeil era tot acolo. Voia să fie acolo pentru el, dacă va avea nevoie, să fie acolo când își va încheia pentru ultima oară tura la șapte. Poate că un duș, s-a gândit ea, va mai scădea un pic din presiune și va mai ușura durerea. Cel puțin o va ajuta să rămână trează și lucidă.

*

Pinkie a auzit liftul înainte s-o vadă. Căutase deja prin dormitorul ei, fiind convins că va avea destul timp dacă ar fi pornit liftul. Îi auzise vocea din mansardă, iar primul lui gând fusese că avea companie. Dar când ascultase, fără să poată deslușii cuvintele, își dăduse seama că era o singură voce. Poate că vorbea cu cineva la telefon. Nu avea cum să știe că vorbea cu fetița a cărei carne văzuse cum era răzuită de pe os de domnul Smith.

Din punctul lui de observație instalat în dressing, cu fața lipită de crăpătura ușii, a văzut-o clar pentru

prima oară. Și aproape că i s-a tăiat respirația. Era frumoasă. Mică și delicată, și atât de vulnerabilă cu picioarele ei neputincioase, slăbite! Stătea din profil în lift, cu ochii închiși și cu mâinile în poală. Liniștea ei avea ceva care îl atrăgea pe Pinkie, ceva care îi dădea un junghi în inimă. Într-un fel bizar, îi aducea aminte de mama lui. Seninătatea fusese trăsătura ei cea mai pregnantă. Un fatalism aproape zen, care îi permisese să accepte toate loviturile pe care i le dădea viața. Și își mai amintea cum, în noaptea aceea, încuiat în dulapul de sub scară, o auzise țipând pentru prima oară. Și odată cu această amintire a venit și tremuratul obișnuit. Iar întunericul și claustrofobia acelui dressing au început să-l sufoce. Trebuia să-și controleze respirația, altfel Amy l-ar fi auzit. Și nu voia s-o ucidă. Nu încă.

S-a uitat la ea cum se muta în scaunul cu rotile de la capătul scării și a ascultat bâzâitul electric al motorului când o ducea spre baie.

Abia al treilea sau al patrulea țipăt al mamei lui îi stârnise groaza care îi dăduse forța să spargă ușa. Avea doar zece ani și nu era prea voinic. Erau în bucătărie. Mama lui era culcată pe spate, pe podea, iar bărbatul peste ea, cu mâinile în jurul gâtului ei, înjura și îi spunea să tacă. O lovise cu pumnul, de două sau de trei ori, îi spărsese buza, iar ea se strâmbase de durere, cu dinții plini de sânge. Hainele ei erau rupte, burta îi era dezgolită și un sân ieșise din sutienul rupt. Pinkie nu avea o idee clară în legătură cu ce se întâmpla, știa doar că bărbatul acela o făcea pe mama lui să sufere. Nu fusese premeditare în cele ce se întâmplaseră. Reacționase instinctiv, sărise în spatele bărbatului, începuse să-l tragă sălbatic de păr și să țipe la el s-o lase pe mama în pace.

Bărbatul fusese șocat, se întorsese uluit și îl aruncase pe băiat din spatele lui. Pentru el, fusese o surpriză că nu erau singuri. Pinkie căzuse, se lovise cu capul de marginea ușii și rămăsese câteva clipe încremenit, cu fulgere de lumină în ochi. O auzise pe mama lui țipând, de data asta cu disperare, iar

bărbatul urla și îi înăbușea țipetele. Văzuse cum dădea din picioare înnebunită, luptându-se să respire, cum lovea cu tălpile goale în podea. Cumva, Pinkie reușise să se ridice, agățându-se cu mâinile de un dulap. Zărise suportul de cuțite. Și în fiecare minut de veghe de atunci, regretase că nu acționase mai rapid. Că nu se ridicase cu treizeci de secunde mai devreme. Mama lui ar fi fost și acum în viață. Dar așa, când înfipsese adânc cuțitul de pâine între umerii bărbatului, ea era deja dusă, iar viața lui se schimbase irevocabil.

Pinkie s-a lăsat să alunece pe lângă peretele dressingului, și-a prins genunchii în brațe și i-a strâns la piept. Detesta amintirea asta. Era ceva ce încerca să îngroape, să ascundă, dar mereu revenea la el pe întuneric. S-a chinuit să-și stăpânească plânsul, însă tot a simțit lacrimile fierbinți pe obraji. Voia să închidă ochii. Voia să lase visul acesta în urmă și să alunece încet în lumea paralelă unde, în fiecare noapte, când venea ora de culcare, mama lui încă îl săruta delicat pe frunte și îi șoptea: „Somn ușor, omulețule”.

Când, în sfârșit, s-a adunat destul cât să-și controleze respirația și să-și șteargă fața udă, a auzit dușul în baie. S-a ridicat lipit de perete și a inspirat adânc. Acum era momentul ideal, când ea era la duș.

A deschis ușa încet și a ieșit tiptil pe palier. Ușa de la baie era întredeschisă și putea să vadă aburul ridicându-se în lumina electrică rece, ca negura în zorii unei zile de iarnă. A traversat holul și s-a oprit la ușă, aplecându-se încet, ca să se uite prin crăpătură.

Avea un fel de mașinărie care o sprijinea la duș în poziție aproape verticală. Și prin aburul acela și prin apa care se scurgea pe geam, a văzut că era goală, cu pielea înroșită de jetul fierbinte de apă. A văzut cercurile roz-brune ale areolelor, triunghiul negru dintre picioare și a întors repede capul, rușinat. O văzuse o dată pe mama lui dezbrăcată, la duș. Intrase în baie din greșeală și rămăsese acolo, nevăzut, aproape un minut, uitându-se la ea. Până când ea îl

văzuse și țipase la el. Că era un băiat cu mintea murdară. Fusese una dintre puținele dăți când ridicase vocea la el, iar, de atunci, nu mai putuse niciodată să se uite la o femeie dezbrăcată fără să se simtă vinovat.

S-a întors și a traversat în grabă palierul înapoi spre scări, urcând cu pași repezi și prudenți. Până sub acoperiș. În capul scărilor, a măsurat rapid sufrageria imensă de la mansardă, până când i-a căzut privirea pe computer. Pe Screensaver se perindau încet fotografii, peisaje dintr-o pădure tropicală, în nuanțe de verde și albastru intens, cu ceață și umezeală. S-a așezat la birou și a mișcat mouse-ul. Screensaverul a dispărut și a dat la iveală fereastra conversației dintre Amy și Sam. Cursorul care clipea, ultimele apeluri făcute de Amy: *Sam, mai eşti acolo? Hei! Sam? Spune ceva!* Pinkie a zâmbit în sinea lui și a găsit iconița de adrese în bara de jos a ecranului. A dat click pe ea, iar adresele lui Amy s-au deschis. A tastat BENNET. Apoi, instantaneu, i-a apărut: *Tom Bennet, apartamentul 13A, Parfey Street nr. 1, Fulham.* Pentru unii, un noroc. Dar nu pentru Tom. Sau Harry.

Pinkie a închis agenda și a lăsat monitorul așa cum îl găsise, pornind screensaverul ca Amy să nu știe că a umblat cineva acolo.

Și atunci a văzut-o, uitându-se la el din fundul camerei, și toate firele de păr de pe ceafă i s-au ridicat.

— Dumnezeule! a șoptit el.

Era exact ca ea. Înspăimântător de exact. Gura ei respingătoare, exact cum fusese când era vie. Cum reușiseră să-și dea seama, doar după craniu?

O clipă, a uitat unde se afla și a traversat încăperea să se uite mai bine. A clătinat de cap, cuprins de o nouă admirație pentru dentista chinezoaică de la duș. N-ar fi semănat mai bine nici dacă ar fi lucrat după o fotografie. Un singur lucru îl greșise Amy. Și asta nu îi dădea pace.

*

Se ștersese după duș, iar acum se ducea cu scaunul spre dormitor. S-a întrebat dacă să-și pună cămașa de noapte sau haine curate de stradă. S-a hotărât asupra celor din urmă și s-a așezat pe pat să se îmbrace cu o pereche de blugi și o bluză de trening peste lenjeria curată. Apoi a făcut câteva manevre ca să se așeze mai bine și s-a aplecat să-și pună tenișii. Îmbrăcarea era un efort atât de mare, dar doctorii spuneau că era un exercițiu foarte bun, esențial pentru funcționarea continuă a corpului.

În timp ce scaunul o ducea la mansardă, a închis ochii și, pentru prima oară, a simțit că îi era somn. Știa că dacă se întindea pe canapea avea să adoarmă în câteva minute. Când a ieșit de pe scară în mansardă, a avut prima presimțire că ceva nu era în regulă. Îi era greu să spună ce anume o alertase. Vaga urmă de parfum străin care persista în aer, poate. Sau doar o prezență, sau senzația că acolo fusese cineva, o fantomă sau un spirit. E imposibil să știi ce simțuri ascunse lucrează în subconștient. Indiferent ce-ar fi fost, s-a simțit imediat neliniștită.

S-a transferat în căruciorul cu rotile și s-a dus la birou. Sosise oare vreun mesaj de la Sam? A mișcat mouse-ul ca să iasă din Screensaver și a văzut fereastra dialogului la fel cum o lăsase: *Sam, mai ești acolo? Hei! Sam? Spune ceva!*

Ajunsese la jumătatea mansardei când a văzut capul, iar țipătul ei a fost involuntar. Groaza a împuns-o cu mici sulițe invizibile și s-a uitat în jur, panicată. Nu era nimeni acolo. A rămas nemișcată, ascultând. Niciun sunet. Apoi s-a forțat să se uite din nou la capul copilei. Părul perucii fusese tăiat scurt, în șuvițe inegale, exact cum și-l imaginase mai devreme. S-a forțat să apese telecomanda ca să se apropie.

Masa era plină cu smocuri de păr negru, groase. O foarfecă era abandonată printre ele.

Lyn se uita la ea, cu fața schimbată radical de părul tăiat. O clipă s-a întrebat dacă nu era posibil să fi făcut asta chiar ea și să fi uitat cumva. Însă chiar

dacă ideea i-ar fi surâs, a respins-o. Și a știut cu certitudine că, atunci când ea fusese la duș, cineva intrase în casă și tăiase părul copilei.

Oricât de nebunește suna, dovada era acolo, sub ochii ei. Și o speria de moarte. Erau șanse ca acela care făcuse asta să se afle încă acolo. Tremura fără să se poată controla când a întins mâna după telefon și l-a scăpat pe jos. L-a recuperat cu dificultate și, cu degetele tremurătoare, a format numărul mobilului lui MacNeil. L-a auzit sunând. Și sunând. Și sunând. Și apoi a intrat căsuța vocală. Era gata să închidă, disperată, dar s-a hotărât să lase totuși un mesaj.

Propria voce i s-a părut străină când a spus, încercând să-și stăpânească isteria: „Jack, e cineva în casă. Te rog, vino repede! Mi-e frică”. Apoi a închis, a strâns telefonul la piept și s-a gândit că niciodată în viața ei nu fusese mai speriată.

CAPITOLUL 19

I

MacNeil a așteptat să i se facă legătura. Apoi a auzit vocea lui Dawson.

— Detectivul Dawson!

— Rufus, Jack sunt!

— Salut, Jack! Cum merge treaba acolo?

— Cred că am găsit casa unde a stat fata. E pe Routh Road, în Wandsworth. Casă de închiriat. După spusele vecinului, a fost ocupată în ultimele șase luni de o familie, posibil de francezi, pe nume Smith.

— O poveste destul de îndoielnică.

— Aveau o fetiță de origine chineză cu buza despicată. Sunt convins că e fata noastră. Dar părinții erau europeni. Trebuie să aflăm cine deține casa asta. Vecinul crede că e închiriată de o agenție. Vezi cine sunt agenții și scoală-i din pat! Vreau să știu cine e acum chiriașul sau cine a fost ultimul chiriaș.

— Mă ocup imediat.

— Bravo!

MacNeil i-a dat adresa.

— Jack…

Dawson a făcut o pauză, frământat de ceva.

— În legătură cu seara trecută…

— Rufus, trebuie să îmi cer scuze! i-a luat-o MacNeil înainte.

— Nu, eu îmi cer scuze, Jack! Noi toți ne cerem scuze. A fost groaznic ce s-a întâmplat și fără…

Vocea i s-a stins.

— La dracu', ne pare tare rău pentru tot!

— Nu e cazul. Nu ați știut. Și apreciez gestul. Sincer! Spune-le băieților că le mulțumesc!

A închis și a stat în coconul întunecat al mașinii lui, cu privirea ațintită asupra străzii Trinity, spre

penitenciar. Auzise că gripa trecuse pe acolo ca un foc scăpat de sub control. Varianta naturii pentru pedeapsa capitală. Fără discriminare, fără nicio posibilitate de apel. Nimic nu mișca acolo. Nemișcare totală. Niciun sunet. Nicio pisică, niciun lătrat de câine. Nicio mașină. Aproape că putea să creadă că era ultimul rămas în viață. Așa avea impresia.

„Scotland the Brave" a sfâșiat tăcerea. S-a uitat la ecranul mobilului. Notificare de la căsuța vocală. Avea un mesaj. A ezitat o clipă, apoi s-a hotărât să nu-l asculte. Indiferent ce-ar fi fost, putea să mai aștepte. Avea probleme mult mai presante.

A pornit pe jos pe Routh Road și a stat să se uite la casă. Acolo își petrecuse ea ultimele luni din viață. Și foarte probabil acolo murise. Umblase în fiecare zi pe străzile astea cu ghiozdănelul în spate, ducându-se la și întorcându-se de la școală. Cu ochii plecați, poate, ca să evite privirile curioase ale trecătorilor. Câte glume și câte cruzimi o fi suportat la școală? Până și profesorilor le-o fi fost greu să nu-și ațintească privirile asupra ei. Ce trist era că tot ce avea copila – personalitate, inteligență, caracter, temperament – fuseseră obturate de un singur defect fizic. Ce trist era că oamenii se luau după aparență, nu după esență!

A intrat pe poartă în grădina lui Le Saux. Îi spusese că era indicat să închidă luminile de securitate, doar în seara asta, dacă nu voia să fie deranjat în mod repetat. Ușa albastră a vechiului adăpost s-a deschis spre întuneric. MacNeil a înaintat mai degrabă pipăind până când ochii s-au obișnuit cu puțina lumină care venea din spatele lui, de pe stradă. Erau acolo unelte de grădinărit, stropitori și ghivece de flori. Mirosea a pământ jilav, iar frigul pătrundea și prin haina lui groasă, în capăt era o ușă care dădea spre grădina din spate, unde era și mai întuneric. Nicio lumină nu ajungea aici din stradă. Un zid înalt de cărămidă separa cele două curți vecine. MacNeil l-a pipăit, să vadă dacă nu era vreun geam încastrat în ciment. Dar nu a simțit decât un

mușchi moale, spongios. Și-a luat avânt și a sărit, apoi s-a agățat de marginea zidului, sprijinindu-se cu vârfurile degetelor, ca să facă priză, până când a reușit să treacă un picior în partea cealaltă. A rămas o clipă călare pe zid, pe urmă a sărit în grădina casei de la numărul 33. S-a ghemuit pe aleea pavată, care se întindea pe toată lungimea unei uriașe verande moderne, cu geamuri, construite în spatele casei. A ascultat, încercând să își dea seama dacă nu cumva deranjase vreun vecin. Le Saux îi urmase sfatul. Luminile de securitate nu s-au aprins și nu era niciun semn de activitate în casele din jur.

Ceea ce avea de gând să facă era ilegal. Dar, ca să obțină un mandat de percheziție în puterea nopții, în situația dată, ar fi fost aproape imposibil. După cum la fel de imposibil era și să convingă un magistrat să se dea jos din pat pentru asta. Dacă găsea ceva, atunci un coleg putea să vină oricând cu documentele necesare, ca să percheziționeze legal casa. Dar MacNeil nu era pregătit să aștepte. Era ciudat de agitat. Nu doar pentru că în numai cinci ore avea să nu mai fie ofițer de poliție. Ci și pentru că era chinuit de o senzație acută că lucrurile nu sufereau amânare. De sentimentul că timpul era cumva esențial. Uciderea celor doi băieți din blocurile din South Lambeth. Execuția lui Kazinski din Soho. Cadavrul lui Flight, meticulos aranjat, din South Kensington. Peste tot unde se ducea, mureau oameni. Oameni de care cineva avea mare grijă să nu vorbească. Senzația acută că lucrurile nu sufereau amânare a criminalului i se transmisese lui și era hotărât să forțeze acum, indiferent dacă era sau nu legal, indiferent care aveau să fie consecințele.

Undeva, în spatele pâclei care acoperea cerul nopții, o lună aproape plină încerca să-și facă loc, însă razele firave abia dacă treceau prin norii groși și negri, plini de ploaie. Un vânt rece ca gheața făcea să foșnească iarba înaltă și uscată care sufoca grădina și tufele de tuia lăsate să crească zbârlite, netunse.

MacNeil și-a lipit fața de geamul verandei și a încercat să se uite înăuntru, dar întunericul era de

nepătruns. A mers pe lângă terasa închisă, s-a lovit la picior într-un vas greu de marmură și a înjurat în surdină.

Atunci a auzit o mișcare în iarbă. Mai serioasă decât orice mișcare stârnită de o pală de vânt și mai sănătoasă decât vreuna făcută de un animal domestic sau de vreo vulpe ajunsă din întâmplare în oraș. A rămas nemișcat, ascultând. Era cineva acolo. Îi simțea prezența, era aproape sigur că îi auzea respirația așa cum stătea neclintit, așteptând, probabil, ca MacNeil să facă următorul pas. Cu toate că nu vedea în iarbă silueta persoanei cu pricina, sigur aceasta îl vedea. S-a hotărât deci să acționeze.

— Cine-i acolo? a strigat el, gândindu-se apoi cât de stupid sunase replica asta; ca și cum i-ar fi răspuns cineva la întrebare!

Cuvintele lui însă au stârnit o mișcare bruscă undeva în stânga, în umbra arbuștilor. A auzit fâsâitul făcut de iarba uscată sub picioarele cuiva care fuge și a zărit o siluetă repezindu-se spre gardul din spate. Abia putea să-l vadă pe intrus, o persoană zveltă, întunecată, mult mai scundă decât el. MacNeil a pornit în urma lui, aruncându-se prin vegetația sălbatică, fără să încerce să se mai ascundă. Chiar în apropierea gardului înalt de scândură din fundul grădinii, a prins în mână ceva care părea o stofă aspră și amândoi, el și intrusul, s-au prăbușit cu zgomot într-o grămadă de ghivece de plastic aruncate lângă o magazie părăsită. Plasticul a scârțâit, a pârâit și a crăpat sub greutatea trupurilor lor. Necunoscutul pe care îl prinsese se zbătea și se agita sub el, scoțând scâncete de panică prin întuneric. Apoi, o lumină i-a explodat brusc în față, orbindu-l. O lanternă. A prins mâna care o ținea, iar lumina s-a micșorat în noapte. O altă mână îl zgâria și se agăța de fața lui, până a prins-o și pe aceea și a întors lanterna către fața atacatorului.

A fost aproape șocat să vadă fața palidă și înspăimântată a unei femei între două vârste, cu părul scurt, argintiu. Dar, deși era frică în ochii ei negri, era și multă hotărâre. Se mișca dintr-o parte în

alta, încercând cu disperare să-și elibereze încheieturile din strânsoarea lui de fier. Lanterna s-a rostogolit în iarbă, cu raza îndreptată spre ei, luminându-le lupta și proiectându-le umbra pe gard.

— O să țip! a spus ea, cu o voce atât de mică din cauza fricii, încât abia străpungea întunericul.

Cu respirația tăiată, MacNeil a avertizat-o:

— Dacă țipi tu, țip și eu!

Ceva din vocea lui a făcut-o să nu se mai zbată. A rămas pe pământ, sub el, o ființă ciudată, slabă, îmbrăcată cu o jachetă și o fustă din tweed și o bluză albă, cu un colier de perle la gât.

— Cine naiba ești? a icnit ea.

— Inspectorul Jack MacNeil. Cine naiba ești tu?

A văzut că frica ei se domolea.

— Mă numesc Sara Castelli, a spus ea cu accentul inconfundabil al nord-americanilor. Sunt investigator la APS.

— Și ce înseamnă APS?

— Agenția de Protejare a Sănătății. Pot să-ți arăt legitimația, dacă vrei.

MacNeil i-a dat drumul la mâini, dar a rămas călare pe ea, ca s-o țintuiască la pământ. A întins mâna să recupereze lanterna și a îndreptat fascicolul de lumină spre ea.

— Te rog, nu mi-o vârî în ochi! a spus ea iritată, iar el a îndreptat lumina lanternei spre mâna pe care ea o băgase în buzunar, de unde a scos o legitimație plastifiată de la APS, prinsă de un lănțișor.

Avea fotografia ei acolo. Și numele complet: Sara Elizabeth Castelli. Era trecută și data nașterii, iar MacNeil a făcut un calcul rapid. Avea aproape șaizeci de ani, iar el s-a simțit brusc vinovat că s-a purtat atât de violent cu femeia. S-a rostogolit într-o parte și a țâșnit în picioare, apoi i-a întins mâna să se ridice și ea. Nu l-a băgat însă în seamă și s-a ridicat singură, scuturându-și noroiul și frunzele uscate de pe jachetă și fustă.

— Distruse, a bombănit ea. E clar că nu știi cum să te porți cu o femeie, domnule MacNeil.

— E clar, a spus MacNeil. Ce căutați aici, domnișoară Castelli?

— Doamnă, l-a corectat ea. Castelli e numele soțului meu. Dar poți să-mi spui „doctore”.

— Doctore. Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Ea i-a evitat cu îndărătnicie privirea, continuând să-și scuture hainele.

— Ei, aș putea să-ți spun, dacă mi-ai arăta și dumneata o legitimație. Oricine poate zice că e polițist.

MacNeil i-a arătat legitimația.

— Deci?

— Încerc să identific sursa pandemiei, domnule MacNeil. Asta fac. Identific sursa infecțiilor și fac recomandări pentru izolarea lor.

— Ești americancă?

— Canadiană. Deși mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani în State. Ba chiar mi-am luat cetățenie americană când m-am căsătorit cu domnul Castelli. Nu m-ar fi deranjat dacă aș fi știut că e mai devotat drapelului sicilian decât celui cu stele și dungi. Ai auzit de filmul *Cu mafia pe urme,* domnule MacNeil? Ei, eu am fost aceea… S-a dovedit că familia Castelli conduce aproape tot New Yorkul. Lucru care a picat foarte bine Departamentului de Justiție când am lucrat acolo pe post de consilier în probleme de sănătate.

S-a uitat la el sfidător.

— Mai dorești să afli și altceva?

— M-ar interesa să aflu de ce crezi dumneata că pandemia a început în grădina din spatele unei case din Wandsworth, doamnă Castelli.

— Ei, evident că nu cred asta. Însă e posibil ca o persoană care a locuit în această casă să fi fost purtător al virusului sau unul dintre primii infectați.

— Casa e pustie.

— Da, știu.

— Deci cum aveai de gând să intri?

— Asta-i teorie, domnule MacNeil. Acum, că ești aici, poți să intri dumneata prin efracție.

A făcut o pauză și a ridicat sugestiv din sprânceană.

— Oricum asta aveai de gând să faci, nu?

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, altfel de ce te-ai furișa prin grădina din spate în toiul nopții?

A fost rândul lui să-i evite privirea, iar ea a profitat de avantajul pe care îl obținuse.

— Și încă nu mi-ai spus ce cauți *dumneata* aici, domnule MacNeil.

Detectivul s-a uitat la femeia acea micuță, îndrăzneață și cu gura mare, cu părul ei aspru și sur, îmbrăcată într-un costum din tweed, și s-a decis să vorbească deschis cu ea.

— Investighez moartea unui copil de zece ani, a spus el. O fetiță. Cred că a locuit aici.

Fața doamnei Castelli s-a întunecat.

— Choy?

— Nu știu numele ei.

— Păi, o singură fetiță a locuit aici, din câte știu eu. Și numele ei era Choy Smith.

II

Mănușa i-a protejat mâna când geamul a zburat spre interior, aterizând în cioburi ascuțite pe covorul de sub fereastră. A vârât mâna înăuntru, a întors mânerul și a deschis fereastra.

— Te pricepi, domnule MacNeil, a șoptit doamna Castelli. E ceva ce ai învățat la poliție?

MacNeil i-a aruncat o privire și i-a întins mâna, ca s-o ajute să urce pe pervaz, în cameră. Urcaseră pe un spalier răsucit până la acoperișul ascuțit de deasupra bucătăriei și merseseră pe el până la fereastra de la etaj.

Acum erau într-un soi de birou. MacNeil a îndreptat lanterna doctoriței spre cameră, luminând o masă plină de hârtii, un computer, un calculator și două telefoane. MacNeil s-a uitat pe câteva dintre foi. Facturi de la utilități. O scrisoare, care părea să fie în franceză, de la o companie numită Omega 8,

cu adresa în Sussex; erau mai multe scrisori cu același antet, un fel de lucrare științifică, tot în franceză.

Mai era o bibliotecă plină cu antologii ale scriitorilor clasici englezi, volume legate în piele, moștenite de la proprietarul casei, probabil. O copie uriașă după harta Londrei medievale, înrămată. Mai multe hârtii erau împrăștiate pe podea, ca aruncate într-un gest de furie. Două trepte coborau de la un mic palier din fața ușii spre o baie care se afla în capătului primului rând de scări. Alte scări duceau spre un palier mai mare, unde se găseau cele două uși ale dormitoarelor de la etaj. MacNeil s-a aplecat peste balustrada de lemn și s-a uitat spre holul de jos, unde lumina felinarelor stradale se împrăștia pe podeaua parchetată în mii de fragmente colorate de la vitraliile ușii din față. Apoi s-a uitat în sus, la palierul de la mansarda aflată la șase metri deasupra etajului, unde erau alte uși care se deschideau spre alte băi și dormitoare. Era o casă mare pentru o familie cu trei membri.

Dormitorul lui Choy era în spatele casei, la primul nivel, urcând o jumătate de scară de la birou. Erau acolo un pat îngust de o persoană împins într-un colț, un mic birou sub fereastră și un ghiozdan de școală rezemat de picioarele biroului. Pe birou se afla un caiet de teme pe care o mână de copil desenase cu creioane colorate caractere chinezești. MacNeil le-a privit la lumina lanternei și s-a gândit la oasele pe care le văzuse întinse pe masa din Lambeth Road. Oasele mititele care alcătuiseră degețelele ce ținuseră creioanele cu care fuseseră desenate aceste caractere. Oare cât timp trecuse de atunci? Poate doar câteva zile. S-a uitat în jur, la camera întristător de goală. Nu era nicio ramă pe perete. Nicio fotografie, niciun desen. Nicio jucărie aruncată pe podea. S-a gândit la haosul care fusese camera lui Sean, plină la refuz de simbolurile copilăriei.

Dr. Castelli a glisat ușa unui șifonier. Hainele lui Choy erau așezate ordonat, pe umerașe de sârmă. Majoritatea păreau noi. Bluze și fuste, un șir de

pantofiori aliniați frumos sub ele. Într-un dulap au găsit un teanc de pulovere cenușii, o cravată de uniformă, chiloței, șosete. Nu existau tricouri sau blugi, nicio haină mai colorată care să reflecte personalitatea vibrantă a copilului. Nimic jucăuș printre obiectele găsite. Ce existență ciudată, spartană, avusese ea aici!

— Dumnezeule, am văzut mai multă veselie într-un salon plin de copii cu cancer în fază terminală, a exclamat tulburată dr. Castelli.

A ridicat unul dintre puloverele cenușii din sertar și s-a uitat la el.

— Bietul copil!

MacNeil s-a uitat la ea.

— Nu e pericol de infecție?

— Cu gripă?

A ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc că voi lua ceva. Am fost expusă la atât de multe boli infecțioase, domnule MacNeil! Sunt atât de mulți anticorpi care plutesc în sistemul meu imunitar, încât cred că s-ar putea imuniza toată Londra cu doar câteva sute de mililitri din sângele meu, a zis ea, clătinând din cap. Mi-am petrecut aproape tot anul trecut în Vietnam, urmărind cazuri de gripă aviară și încercând să aflu dacă a fost vreun caz de transmitere de la om la om. Nu am găsit niciunul, dar am intrat în contact cu majoritatea victimelor. Am decis să facem teste de sânge unora dintre rude. Și, în câteva cazuri, am descoperit că aveau anticorpi în sânge. Ca și cum avuseseră gripă, dar fără simptome. Lucru care ne-a dat speranța că virusul nu va fi ucigașul de care ne temeam. Ne-am înșelat, evident. Pe urmă, mi-am făcut și eu testele și aveam și eu anticorpi. Ciudat, nu?

— Ai spus că nu ai găsit cazuri de transmitere de la om la om.

— *Eu* nu am găsit. Alții au găsit. Primul caz, acceptat de mai toți, a fost în Thailanda. O familie lărgită din Kamphaeng Phet, cam la cinci ore de Bangkok, spre nord. S-au făcut niște scenarii sumare, cam ce s-ar fi întâmplat dacă transmiterea ar fi fost

eficientă. În douăzeci și una de zile, s-ar fi ajuns la șase sute de cazuri. După zece zile, s-ar fi ajuns la șase mii. De-asta am fost atât de alarmați, domnule MacNeil. Cu o transmitere eficientă și o rată a mortalității de șaptezeci și opt la sută, numărul morților la nivel global ar fi inimaginabil. Ai auzit de gripa spaniolă?

MacNeil a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Cea mai mare pandemie din istoria omenirii. A ucis peste cincizeci de milioane în 1918. A avut o rată de sub doi la sută.

— Credeam că ciuma a fost mai rea decât gripa spaniolă, a spus MacNeil.

— A ucis mai mulți oameni, cu siguranță. Dar i-au trebuit câteva sute de ani pentru asta. Gripa spaniolă și-a făcut treaba în câteva luni.

Au ieșit din camera lui Choy și au intrat în dormitorul din față.

— Problema e, a spus dr. Castelli, că eram așa de siguri că dacă gripa aviară va fi sursa viitoarei pandemii, atunci va porni din sud-estul Asiei și se va răspândi treptat spre restul lumii. De-asta ne-am concentrat toate eforturile acolo. Ar fi ajuns și la Londra până la urmă, evident. Dar nimeni nu s-a gândit o clipă că va începe de aici.

Dormitorul din față era o cameră mare, cu ferestre înalte, care dădeau spre stradă. Dar transperantele fuseseră trase pentru a opri lumina, dar și privirile curioșilor. Au observat un pat dublu mare, care nu fusese făcut după ce se dormise ultima oară în el. Perna din stânga rămăsese neatinsă, ca și cum doar o persoană dormise acolo. În sertare și dulapuri nu erau decât haine bărbătești. Niciun parfum, nicio perie de păr sau vreo trusă de machiaj în baia de lângă dormitor. Dacă soția domnului Smith locuise vreodată acolo, era limpede că părăsise casa de mult.

Dr. Castelli s-a uitat la MacNeil, care căuta metodic prin cameră.

— Cifrele pe care le dă guvernul, a spus ea. Porcării! Sunt mult mai rele!

— Cât de rele?

— Păi, populația din zona metropolitană a Londrei cât e, cam șapte milioane? Fă calculul! Un sfert din populație se va îmbolnăvi. Asta înseamnă cam 1.750.000. În jur de trei sferturi dintre locuitori vor muri. Asta înseamnă puțin peste un 1.300.000. Morți. Fără întoarcere. Plecați pentru totdeauna.

MacNeil s-a întors și a privit-o în lumina fantomatică a lanternei. Era clar că îi plăceau statisticile.

— Cifrele nu sunt oameni, doctore Castelli. Și oamenii nu sunt cifre.

Dar știa că Sean tocmai asta devenise. Un număr, o altă victimă fără chip, hrană pentru crematorii.

Ceva din tonul lui a făcut-o să se uite la el întrebător.

— Era cineva apropiat? a întrebat ea, după o clipă.

— Fiul meu.

— Îmi pare rău!

— Mda!

S-a întors spre ușă.

— Hai să mergem jos!

Majoritatea dulapurilor negre și alburii din bucătărie erau goale. Câteva conserve și mai multe pachete de mâncare uscată – tăieței, spaghete, zahăr – au fost tot ce a găsit MacNeil. Frigiderul conținea o colecție de borcane pe jumătate goale de sos, măsline și maioneză. Mai era un deget de lapte rămas într-o sticlă de plastic. MacNeil l-a mirosit și și-a tras repede capul simțind mirosul de alterat. S-a uitat la dată. Trecuseră aproape două săptămâni de la termenul de expirare. O verandă acoperită, cu geamuri, dădea spre grădina din spate. Erau acolo o măsuță pentru micul dejun și două scaune. Poate că domnul și doamna Smith nu aveau obiceiul să ia micul dejun împreună cu fiica lor. Niște uși de sticlă duceau spre principala verandă acoperită, dominată de o masă mare de sticlă, cu scaune din fier forjat, tapisate. Ușile înalte, cu geam, se deschideau spre sufragerie.

— Ce cauți, domnule MacNeil? l-a întrebat dr. Castelli.

El a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar dumneata? Cam ce credeai că o să găsești aici?

— O, îmi închipui că, la fel ca tine, o să știu când o să găsesc. Orice indiciu care m-ar ajuta să-mi dau seama de unde a luat gripa.

MacNeil a intrat pe verandă, iar ea l-a urmat. A luminat cu lanterna tăblia mesei. Era plină de hârtii, documente și scrisori. Toate în franceză. O fâșie de hârtie a zburat pe podea când a ridicat o scrisoare, cu gând s-o citească, dar trecuse mult timp de când picase examenul la franceză.

Dr. Castelli s-a aplecat să ia de jos bucata de hârtie.

— Poate ar fi bine să te uiți la asta! a spus ea când s-a ridicat, iar MacNeil s-a întors și a îndreptat lanterna spre ea.

Era o hârtie lungă, cu fotografii tip pașaport. Trei fotografii. A patra fusese tăiată, probabil pentru vreun document. În două dintre ele, o micuță chinezoaică, având o buză superioară distrusă, încerca să zâmbească spre obiectiv. Părul îi părea tuns cu o foarfecă zimțată. Copila purta o pereche de ochelari urâți, cu ramă rotunjită. În prima fotografie se uita undeva, în dreapta camerei, cu o expresie perplexă, spunându-i ceva unei persoane care nu apărea în cadru. Deci ea era Choy! Sacul cu oase la care fusese chemat să se uite cu numai 19 ore în urmă pe un șantier din apropiere de Westminster. Acesta era capul pe care Amy îl modelase în mansarda magaziei sale. Și reușise să obțină o asemănare foarte bună.

— Ea e? l-a întrebat dr. Castelli.

— Probabil.

— De ce nu poți să fii sigur?

— Nu au mai rămas din ea decât oasele, doctor Castelli. A fost complet descărnată. În afară de o aproximare facială făcută după craniu, nu știm mai nimic despre înfățișarea ei.

S-a uitat din nou cu atenție la fotografii. Despicătura buzei era neîndoielnică.

— Dar sunt șanse foarte mari.

A pus fotografiile într-o pungă de plastic pentru colectarea dovezilor și a așezat-o cu grijă într-un buzunar interior, apoi s-au întors pe hol.

Corespondența de vreo două zile zăcea pe podea, sub cutia de scrisori. Un vraf de plicuri nedesfăcute era aruncat neglijent pe o comodă. Dr. Castelli le-a frunzărit puțin. A scos un mormăit.

— Jumătate din ele sunt de la mine. Individul ăsta nici măcar nu s-a obosit să le deschisă. Nu e de mirare că n-am primit niciun răspuns.

— De ce i-ai scris? a întrebat MacNeil. Și ce te-a făcut să te îndrepți spre locul acesta?

Dr. Castelli a scos un suspin lung și obosit, care părea să arate resemnare.

— Sunt aproape sigură că pandemia a început în Kent, într-un centru de activități în aer liber pentru școlile din Londra. În octombrie, în timpul vacanței dintre semestre. Centrul de activități în aer liber „Sprint Water". Au fost mii de copii din Londra acolo în săptămâna aceea, cu profesorii lor. E un centru rezidențial. Știi genul… Se plimbă cu barca, fac canotaj și cățărări. Se organizează activități de *team-building,* iar unii dintre elevi intră în programul „The Duke of Edinburg's Award". Stau câteva zile în cort, organizează focuri de tabără. Singurul lucru pe care îl au în comun acești copii este că se văd tot timpul. Stau nas în nas toată ziua. La dormitoare, în sălile de masă sau în autocarele cu care fac excursii zilnice. Un loc ideal pentru răspândirea bolilor.

A desfăcut cu grijă una dintre propriile scrisori și a clătinat din cap după ce și-a aruncat ochii peste ea.

— Toate familiile pe care am reușit să le identificăm ca fiind printre primele care s-au îmbolnăvit de gripă au avut copiii la acest centru, în octombrie. Poate am fi ajuns în punctul acesta mai devreme, dacă am fi acționat mai rapid. Dar au trecut câteva săptămâni până să ne dăm seama ce se întâmplă. La momentul acela, gripa era scăpată de sub control și nu mai puteam decât să apelăm la statistici. Am reușit să dăm de urma tuturor copiilor

care au fost acolo și i-am eliminat pe toți ca posibilă sursă. Căutam orice fel de conexiune cu sud-estul Asiei. Și singura variantă pe care am găsit-o a fost Choy. Știam că e de origine chineză, un copil adoptat de părinți francezi. Dar nu știam cât de recent venise din China sau dacă avea vreo legătură cu estul. Era posibil să se fi născut din Franța, nu aveam de unde să știm. Ea a fost singura despre care n-am putut afla informații. Părinții ei n-au răspuns la scrisori sau la telefoane.

A aruncat scrisoarea înapoi pe comodă și l-a privit pe MacNeil cu ochii ei vioi și întunecați.

— Analizând prin eliminare, domnule MacNeil, și în absența unei dovezi contrarii, va trebui să facem supoziția că Choy ar fi putut să fie sursa pandemiei.

CAPITOLUL 20

Apartamentul din Parfrey Street era vizavi de spitalul Charing Cross. Pinkie știa că era celebru pentru amputări și operații de schimbare de sex, deși nu neapărat în ordinea aceasta. Înainte de pandemie, rezidenții obișnuiau să glumească, spunând că nu puteau afirma cu certitudine dacă cineva care ieșea din spital era bărbat sau femeie. Locul perfect, și-a spus Pinkie, pentru cuplul pe care intenționa să-l viziteze.

Apartamentul 13A, unde stăteau Tom și Harry, se afla exact deasupra unei florării, care era și cafenea. Lângă cafenea era un magazin universal cu program nonstop, care vindea la orice oră alcool în pungi albastre din plastic. În perioada de dinaintea izbucnirii pandemiei era aici un trafic regulat de pacienți în pijamale care traversau strada dintr-o parte în alta. Veneau cu mâinile goale și se întorceau cu pungi albastre din plastic.

Acum, majoritatea saloanelor erau pline cu morți și muribunzi. Traficul obișnuit dinspre spital se oprise, iar magazinul care, odinioară, funcționa 24 de ore din 24 era acum închis 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână. La fel ca florăria-cafenea și Pizza Express, de unde Tom și Harry obișnuiau să comande în serile în care n-aveau chef să gătească.

Pinkie a intrat cu mașina pe o stradă laterală, departe de luminile spitalului și de neîncetatul du-te-vino al ambulanțelor. În ultima vreme, rareori le auzeai venind. Lipsa mașinilor făcea ca sirenele să fie inutile. A găsit un loc de parcare și s-a întors pe jos la ușa cu numărul unu. A scos o rangă din haină și a forțat ușa. Lemnul a pârâit și s-a rupt când încuietoarea a cedat. Se dusese vremea subînchirierilor. A urcat repede scările până la

apartamentul 13A, de la ultimul etaj, și s-a uitat la plăcuța cu numele locatarilor. Tom Bennet. Harry Schwartz.

A introdus capătul subțire al răngii între ușă și toc și a forțat-o. Alt lemn făcut țăndări. Zgomotul a reverberat în clădire, pe tot palierul și în holul apartamentului din spatele ușii. A împins ușa, după care a închis-o repede în spatele lui și a stat să asculte în întuneric. A auzit un foșnet de așternuturi, un mormăit și o voce adormită.

— Doamne, Tom, tu ești? Ce naiba faci acolo?

Pinkie s-a întors și a deschis ușa dormitorului. Vedea silueta lui Harry, stând pe burtă sub plapumă, ridicat pe jumătate într-un cot.

— Credeam că ai treabă toată noaptea.

— M-am întors mai devreme, a spus Pinkie. Fiindcă voiam să-ți vâr ceva în gură.

Harry s-a întins imediat spre veioza de lângă pat. A aprins-o, speriat, și s-a uitat la Pinkie, care rămăsese în ușă.

— Cine mă-ta ești tu?

Pinkie s-a uitat cu admirație la Harry. Înțelegea ce văzuse Tom la el. Era clar un mascul alfa. Înalt, bine făcut, un cap frumos cu părul des, șaten. Lui Pinkie îi amintea puțin de George Clooney. Da, cu siguranță avea ceva de star de cinema. Nu era de mirare că era atât de căutat. Pinkie a zâmbit și s-a așezat pe marginea patului.

— Sunt un prieten de-ai lui Tom, a spus el. Mi-a zis că s-ar putea să fii încântat că mă vezi.

S-a uitat în jos, la plapumă.

— Nu văd nicio dovadă până acum.

Harry s-a ridicat în șezut și s-a tras mai departe de el. Lui Pinkie nu i se părea că reprezenta o amenințare așa de mare. De ce părea Harry atât de speriat? Era timpul să-i arate ce însemna frica adevărată. A scos pistolul din geacă și l-a îndreptat spre capul lui Harry. Acesta a făcut ochii mari.

— Dumnezeule! Te rog, nu!

— Nu, ce?

Pinkie a apropiat țeava amortizorului la un centimetru de gura lui Harry și a mișcat arma cu un gest smucit.

— Hai! Deschide! Doar ți-am zis că vreau să-ți vâr ceva în gură.

— O, Doamne! a murmurat Harry, iar când a desfăcut ușor buzele, Pinkie i-a împins amortizorul în gură, simțind cum i se lovea cu zgomot de dinți.

Harry încremenise; nu mai îndrăznea nici să se miște, nici să respire.

— Gata! a spus Pinkie pe un ton blând. N-a fost chiar așa de rău, nu?

Îi plăcea frica lor. Uneori nu avea timp s-o savureze. Uneori trebuia să apese, pur și simplu, pe trăgaci și să termine. Își amintea cum intrase cuțitul între omoplații bărbatului care o atacase pe mama lui. Se proptise în os, o senzație scârboasă, oribilă, care îi străbătuse tot brațul, înainte de a ajunge în inimă. Bărbatul era mort înainte de a-l rostogoli Pinkie jos. Nu avusese nicio șansă să înregistreze frica și durerea lui, momentul acela când cineva își dă seama că va muri. Așa că îi plăcea să savureze astfel de momente. Dar nu pentru mult timp. Nu avea la dispoziție atâta vreme.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Harry, dar pentru asta va trebui să-ți scot pistolul din gură. Deci vreau să fii băiat cuminte. Mă înțelegi?

Harry a încuviințat repede cu o mișcare din cap.

CAPITOLUL 21

I

MacNeil a luminat cu lanterna mica baie de sub scară și a văzut că înăuntru, pe dreapta, era o ușă. A apucat clanța și a împins ușa spre întuneric. Raza lanternei a dat la iveală niște trepte înguste din lemn care coborau abrupt spre pivniță.

— Mai bine mă aștepți aici! a spus el.

— Ba nu, domnule MacNeil, a spus dr. Castelli cu fermitate. Unde mergi tu, merg și eu.

— Atunci ai grijă! Treptele astea sunt foarte abrupte.

— Nu-ți face griji pentru mine! Port pantofi comozi. Cei cu care sparg case.

El s-a întors într-o parte, ca să-și așeze piciorul mai bine pe treaptă și să-și poată strecura trupul mare în pivnița umedă și rece. Era o încăpere mică, împărțită în două printr-un zid de cărămidă. Lumina galbenă din stradă pătrundea cu greu printr-un canal destul de îngust prin care odinioară se făcea alimentarea cu cărbuni. Un grilaj metalic împiedica animalele să intre pe acolo.

Trecuseră ani buni de când cărbunarul își strecurase ultimul sac prin acest canal, dar sub el era o grămadă de lemne de pin, lângă o mică sobă. Presiunea scăzută forța mirosul de funingine să intre pe țeava de metal care ducea la șemineu; era la fel de neplăcut ca mirosul de bacon rânced. Era extrem de frig, iar MacNeil nu a putut să-și reprime un frison involuntar. Simțea cum răceala venea din podea, îi pătrundea prin pantofi și îi cuprindea tălpile și încheieturile.

A luminat cu lanterna pereții goi. Nu era mai nimic aici. Un rastel pentru sticle de vin, o cutie

umedă de carton cu sticle goale de vin. O bucată de covor făcută sul, tăiată din vreunul dintre covoarele din dormitoarele de sus. Mucegaiul alb ca pudra ieșea din cărămizile vechi. MacNeil a trebuit să se aplece când a trecut în jumătatea cealaltă a camerei. Niște grinzi de ciment văruite în alb susțineau plafonul scund. De-a lungul pereților erau aliniate rastele pentru sticle de vin goale.

— Cuiva i-a fost foarte sete, a spus dr. Castelli, iar vocea ei a sunat ciudat de stins în acest spațiu rece, aproape claustrofobic.

Pe peretele din spate se afla o chiuvetă, o vană mare și albă de porțelan. Pe vremuri, probabil că aici spălau rufe. Un singur robinet de apă rece ieșea din peretele de deasupra. Sub vană erau o butelie mare de gaz și un arzător industrial fixat pe un suport solid de metal. Alături, un container de dimensiunea unui butoi mai mic, acoperit cu un prosop. Mijlocul camerei era ocupat de o masă robustă de lemn, ca un butuc uriaș de măcelărie, ceea ce chiar ar fi putut să fie odată. Era plin de tăieturi și crestături, iar într-o parte avea o adâncitură și era alb de curat. MacNeil a adulmecat. Simțea mirosul în aer.

La fel și dr. Castelli.

— Înălbitor, a spus ea.

MacNeil a plimbat lumina lanternei prin cameră până când aceasta a căzut peste o ușă ruginită de metal, fixată într-un perete. Era înaltă de vreo 60 de centimetri și lată de vreo 30. MacNeil a încercat-o, dar nu s-a clintit. Fie era prea ruginită, fie era încuiată.

— Poate cu asta se va deschide.

S-a întors și a văzut-o pe dr. Castelli cu o cheie mare și veche de fier, lungă de vreo 15 centimetri.

— De unde ai asta?

— Nu e vreun mare secret. Era agățată în perete.

Când el a luat cheia și s-a întors spre ușă s-o încerce, ea l-a întrebat:

— Ce crezi că e? Un soi de seif?

— Probabil e un vechi seif pentru argint. Cu o casă ca asta, primii proprietari trebuie să fi fost

foarte bogați. Trebuie să fi avut tacâmuri de argint, poate și un serviciu de ceai de argint. Probabil că servitorii le încuiau aici după ce le curățau.

Cheia a scrâșnit și s-a tânguit când a întors-o în sensul acelor de ceasornic. Dar s-a răsucit, iar ușa grea de fier s-a deschis, scârțâind din balamalele ruginite. Era un singur raft de lemn fixat în zidul din spatele nișei. Raza lanternei lui MacNeil s-a plimbat pe deasupra unui șir de cuțite și satâre aranjate frumos pe raft, Nu foarte diferite de instrumentele de tăiat pe care le găsise în apartamentul lui Flight.

S-a tras puțin înapoi, ca și cum seiful ar fi suflat asupra lui moarte. Nu era argintărie. Era oțel inoxidabil, cu tăiș mortal, iar el n-a avut nicio îndoială că găsise instrumentele cu care fusese îndepărtată carnea de pe oasele micuței Choy. A ridicat un satâr mare și l-a ținut cu grijă cu două degete înmănușate. Lama era curată și reflecta scântei de lumină pe ziduri, de la strălucirea lanternei lui, dar când a ridicat-o în dreptul ochilor să se uite mai bine la ea, a văzut că, în locul în care tăișul intra în mânerul de lemn, era o dungă groasă, întunecată din ceva ce părea vopsea uscată.

I-a întins lanterna lui Castelli.

— Ține-mi-o puțin!

MacNeil a dus cuțitul la masă, l-a așezat cu grijă pe suprafața de lemn, apoi și-a scos carnețelul și a rupt din el o pagină goală. A pus-o pe masă și a desfăcut un mic briceag cu care a răzuit atent îmbinarea dintre lamă și mâner. O pulbere întunecată, maronie, a căzut pe pagina din carnețel.

— Sânge? a întrebat dr. Castelli.

— Sunt șanse mari.

— Sângele lui Choy?

El a dat din cap cu un aer sumbru.

— Sunt aproape sigur că aici s-a întâmplat, doctore. Nu știu dacă au ucis-o aici, dar sunt convins că i-au pus trupul pe această masă și au curățat carnea de pe oase. Trebuie să fi fost sânge peste tot.

— Atunci vom găsi urme, indiferent cât de meticulos au curățat după aceea, a spus ea.

MacNeil a împăturit foaia, sigilând în ea pulberea maronie, și a pus-o într-o pungă pentru probe.

— Așa!

— Ce crezi că au făcut cu carnea și cu organele?

— Probabil le-au ars. În soba de acolo.

A făcut semn spre jumătatea cealaltă a camerei.

— Ar trebui să fie urme în cenușă.

S-a îndreptat spre chiuvetă și s-a aplecat să cerceteze arzătorul de lângă ea. A dat la o parte prosopul de alături și a descoperit un imens cazan de aramă, cu un diametru de circa 60 de centimetri sau chiar mai mult. În vremuri mai bune, probabil în el se făcea gem.

— Bănuiesc că aici au fiert oasele.

A ciocănit ușor în cazan, iar acesta l-a răsplătit cu un dangăt înfundat. Spera că uciseseră fetița încet, cu o oarecare milă. Fiindcă ororile care urmaseră erau de neconceput.

— Deci chemi o echipă de legiști, a spus dr. Castelli.

MacNeil s-a ridicat și a oftat.

— Nu pot!

— Cum adică?

— Fiindcă am pătruns ilegal în casă. Nicio probă luată de aici nu va fi admisă la proces.

— E absurd!

— Asta-i legea! Va trebui să vină cineva cu un mandat și să caute iar. De data asta legal. Noi n-am fost niciodată aici, doctore.

— Eu am fost acasă, domnule inspector.

MacNeil a reușit să schițeze un zâmbet.

— Te prinzi repede.

— Întotdeauna am fost rapidă. Asta m-a făcut foarte populară printre băieți.

MacNeil a luat din nou lanterna și a pus la loc cuțitul, a încuiat seiful și a agățat cheia în cuiul din perete. S-a uitat în jur, la încăperea aceea mică și macabră, și s-a cutremurat. Numai că, de data asta, nu de frig.

Înapoi în hol, o lumina colorată se revărsa asupra lor din vitraliile ușii din față. MacNeil și-a scos

mobilul. Ecranul a clipit spre el, spunându-i că încă mai avea un mesaj în așteptare. L-a ignorat și a format numărul laboratorului de criminalistică din Lambeth Road, cerând să vorbească cu doctorul Bennet.

Tom părea foarte obosit, de parcă ar fi dormit prăbușit pe birou, cu ușa închisă, ca să treacă de orele de întuneric și de finalul restricțiilor pentru a se putea duce, în sfârșit, acasă.

— Doctor Bennet!

— Tom, sunt Jack MacNeil!

La celălalt capăt al firului, tăcere, iar MacNeil aproape că a simțit ostilitatea din ea.

— Da? s-a auzit, până la urmă, cu voce de gheață.

— Tom, vreau să-mi faci o favoare! a spus MacNeil, fără prea mari speranțe că o va obține. Am o mostră de sânge uscat. Cred că îi aparține micii chinezoaice cu buză de iepure. Aș vrea să-l compari cu ADN-ul din oasele fetiței.

— Asta nu poate fi numită favoare, inspectore. Dacă faci o solicitare oficială, atunci cineva o va face. Nici măcar nu trebuie să mă rogi frumos.

— Știu. Dar trebuie să se facă neoficial.

Altă tăcere. Apoi:

— De ce?

MacNeil a oftat. Nu avea timp să fie altfel decât sincer.

— Pentru că mostra este obținută ilegal.

— Atunci o să mă faci complice la o infracțiune.

— Încerc să prind un criminal, Tom, și nu mai am timp.

— Timp să ce? Să devii erou?

— Te-am rugat frumos.

— Atunci de ce nu o rogi pe… prietena ta… pe Amy? Sunt convins că va fi bucuroasă să te ajute.

MacNeil și-a dat seama imediat că Bennet știa de el și de Amy și că lucrul acela îl umpluse de venin și de ciudă, exact cum se temuse Amy. Ea îl cunoștea foarte bine. A auzit un alt telefon sunând undeva, în biroul lui Tom, iar acest lucru i-a oferit patologului scuza perfectă pentru a sfârși conversația.

— Regret, am un alt telefon! Trebuie să închid.

Nu părea deloc să regrete și a închis brusc.

II

Harry stătea acum pe marginea patului, îmbrăcat complet. Fața lui era atât de palidă, încât aproape strălucea în întuneric. Pinkie era aproape de el, ținându-i țeava amortizorului lipită de gât. Harry dusese telefonul la ureche cu degetele tremurătoare și asculta cum suna la celălalt capăt. Apoi vocea lui Tom, clară și profesionistă, i-a stârnit o senzație rea, ca o țepușă ascuțită de lemn înfiptă adânc în stomac. Poate că era mai bine pentru amândoi că Tom nu fusese aici.

— Doctor Bennet.

— Tom, Harry la telefon.

Pinkie s-a apropiat mai mult de urechea lui Harry, ca să audă și el. Iar ce a auzit era bucuria lui Tom.

— Salutare! a spus Tom. Asta înseamnă că am început să vorbim?

Pinkie a dat din cap, iar Harry a spus:

— Cred că da.

A inspirat adânc și tremurat.

— Dumnezeule, Tom!

Pinkie a împins țeava pistolului în carnea moale a gâtului lui Harry și acesta a scâncit.

— Ce e?

Tom părea acum îngrijorat.

— Harry, te simți bine?

Pinkie a luat telefonul de la Harry.

— Harry se simte bine, Tom! a spus el.

— Cine naiba ești tu?

— Nu contează! a spus Pinkie, liniștitor. Tot ce trebuie să știi tu e că, dacă faci cum îți spun eu, Harry o să fie bine-mersi. N-o să mă ating de niciun fir de păr de pe căpșorul lui frumos.

III

Amy stinsese toate luminile și acum stătea pe întuneric. Știa că în apartament era cald, dar ea era înghețată, iar pielea îi era rece la atingere. Strângea un cuțit de bucătărie în mâna pe care o ținea pe genunchi și supraveghea scara. Lumina de pe palierul de jos se ridica și se reflecta dreptunghiular pe tavanul înclinat. Dacă venea cineva pe scări, i-ar fi văzut imediat umbra. Ar fi avut avantajul surprizei și al poziției superioare. Dar de o oră, sau mai mult, de când îl sunase pe MacNeil, nu depistase niciun sunet și nici cea mai mică urmă de mișcare.

Lucrul acesta poate că ar fi trebuit să o asigure că persoana care îi tăiase părul lui Lyn plecase de mult. Dar îi era greu să accepte. Era atât de tulburată! Nu avea nicio logică și, ori de câte ori se gândea cum intrase individul acela în casă, probabil atunci când era goală și la duș, îi venea să se strângă în poziție fetală și să dispară pur și simplu de pe fața pământului. Dacă ar fi putut să pretindă că nu se întâmplase nimic, că în clipa următoare avea să se trezească și să se uite la ecranul digital al ceasului de pe noptieră, în timp ce lumina zilei se strecura pe lângă draperii!

Dar știa că nu exista cale ușoară de scăpare, așa că stătea acolo, încordată și rece, și aștepta.

În partea cealaltă a camerei, capul tuns o privea prin întuneric, aproape cu dispreț. Amy nu știuse ce însemna frica. Amy era încă în viață. Amy avea speranță, Amy avea un viitor.

Telefonul a sunat și s-a speriat atât de tare, încât era gata să țipe. A ridicat receptorul. În sfârșit!

— Jack!

— Scuză-mă că te dezamăgesc! E doar Tom.

Dar ea era dezamăgită. Ușurarea care o simțise o clipă s-a stins imediat, lăsând-o speriată și încordată. Și în ciuda tentativei lui de a face ironii, a detectat ceva ciudat de fals în tonul lui.

— Ce vrei, Tom?

Nu intenționase să îi vorbească atât de aspru.

— Vreau să vii la laborator, a spus el cu voce neutră.

— De ce?

— Nu vreau să intru în detalii la telefon. Pur și simplu am nevoie de tine acum. Cât mai curând posibil.

— Tom, ai idee cât e ceasul?

— Vreo trei, cred eu.

— Ei, și cum poți să-mi spui hodoronc-tronc că vrei să vin acolo la trei dimineața?

— Vreau să-mi aduci reconstrucția și craniul!

Pentru o clipă, senzația de pericol a părăsit-o, făcând loc consternării.

— Nu înțeleg!

— Nu trebuie să înțelegi, Amy.

Tom își pierdea stăpânirea de sine. Acum părea enervat.

— Doar fă-o, te rog!

— Tom…

— Amy! a țipat el. Fă-o!

Amy aproape a sărit de lângă telefon. Se mai certaseră de-a lungul anilor, dar niciodată nu îi vorbise așa. Și, se părea, a regretat imediat.

— Amy, îmi pare rău!

Acum era rugător.

— N-am vrut să țip la tine. Doar că… e ceva foarte important. Vino! Te rog!

A făcut o pauză.

— Ai încredere în mine!

„Ai încredere în mine!” Cum ar fi putut să nu aibă încredere în el? Erau prieteni de așa multă vreme, iar el îi fusese alături în cele mai grele clipe! Erau patru cuvinte care garantau prietenia și recunoștința pe care ea i le purta. „Ai încredere în mine!” Evident că avea încredere în el. Și, cu toată supărarea ei, nu avea cum să-l refuze.

— O să-mi ia patruzeci de minute, poate cincizeci.

Ușurarea din vocea lui era aproape palpabilă.

— Mulțumesc, Amy!

Convorbirea telefonică alungase senzația de pericol iminent din apartament, iar Amy a început să se întrebe ce rol jucase imaginația ei în toată chestia asta. A aprins din nou lumina și a pornit cu

căruciorul spre masă, pentru a lua capul copilei. I-a scos peruca și l-a înfășurat cu grijă într-o hârtie moale, apoi l-a pus într-o cutie veche de pălării pe care o păstra pentru transportarea capetelor. A așezat peruca deasupra și a pus capacul.

În timp ce cobora încet spre palierul de jos, senzația aceea de vulnerabilitate acută a revenit. Încă mai ținea cuțitul de bucătărie pe capacul cutiei. Dar nu era nimeni acolo. Nimeni în dormitor, în baie sau în șifonier, atunci când l-a deschis să-și ia pelerina groasă de iarnă pe care obișnuia să și-o pună pe umeri.

Holul minuscul de jos era pustiu, rece și lipsit de ornamente în galbenul intens al luminii veiozei, iar mirosul craniului s-a ridicat în întâmpinarea ei prin toate straturile acelea de plastic. Îi amintea, dacă mai era nevoie, că fetița era moartă și că ei încă mai încercau să-l prindă pe criminal.

A deschis ușa, iar noaptea i-a suflat rece pe față. A închis în urma ei și a pornit motorul ca să coboare pe rampă spre piața pustie cu pavele de granit. S-a ivit brusc o crăpătură în norii de deasupra, iar o rază de lună a luminat o clipă curtea, dispărând imediat. Nu se vedea niciun suflet de om, iar Amy s-a întrebat dacă se mai simțise vreodată atât de singură. A întors căruciorul și s-a îndreptat spre Gainsford Street, unde era parcarea supraetajată.

CAPITOLUL 22

I

Erau momente când aproape că părea că milioanele de oameni care trăiseră odată în acest mare oraș pur și simplu își făcuseră bagajele și plecaseră. În orele cele mai întunecate ale zilei, când nu erau nicio mașină pe stradă, nicio lumină la ferestrele șirurilor de case tăcute pe lângă care treceai, orașul părea abandonat. Pierdut.

Dr. Castelli își lăsase mașina în Wandsworth, alegând să rămână cu MacNeil, undeva, de cealaltă parte a legii. În ceea ce-l privea, era bucuros să aibă companie. În mod curios, prezența pe scaunul din dreapta al mașinii a acestei micuțe și ciudate doamne, cu încălțările ei comode pentru spargerea caselor și taior din tweed, era liniștitoare. Contact uman. O voce care o îneca pe cea din capul lui.

Iar ei chiar îi plăcea să vorbească. Poate era ceva nervos. Nevoia de a-și alunga propriii demoni.

Acum vorbea despre H5N1.

— Ai auzit, desigur, despre schimbarea antigenă, a spus ea, de parcă ar fi fost un subiect de conversație de-a dreptul banal.

— Nu!

— Este ceea ce numim o schimbare majoră bruscă a virusului gripal A. Nu se întâmplă prea des, dar, când se întâmplă, ea creează un nou subtip de gripă A, producând proteine hemaglutininice și neuraminidazice care îi infectează pe oameni. Cei mai mulți dintre noi au puțină sau deloc protecție împotriva lor.

— Și H5N1 e un virus A?

— Da. Și probabil că, într-o formă sau alta, e prezent printre noi de multă vreme.

— De dinainte să se schimbe?

— Exact. Și când a făcut asta, a devenit letal nu numai pentru păsări, ci și pentru oameni. Sigur, tot a fost nevoit să găsească o modalitate eficientă de a se transmite de la om la om, păstrându-și pofta remarcabilă de a ne ucide. Așa fac virusurile, să știi. Orice virus e un mic ticălos. Aproape ca și cum ar fi programat să găsească cea mai bună cale de a-i ucide pe toți. Un virus are un singur *raison d'être,* să știi. Să se multiplice exponențial. Și odată ce începe, e al naibii de greu să-l oprești.

— Și ce s-a întâmplat că a putut să se transmită așa de eficient de la om la om?

— A, o altă combinație. Aproape sigur.

— Care înseamnă ce?

— Mai simplu spus, un virus întâlnește alt virus, fac schimb de material genetic și creează un al treilea virus. E o pură întâmplare dacă noul virus se dovedește a fi mai rău sau nu. Un fel de monstru al lui Frankenstein în lumea virusurilor.

— Dar asta s-a întâmplat cu gripa aviară?

— A, sigur! În călătoriile lui, H5N1 a întâlnit probabil un virus gripal uman la una dintre victimele lui. S-au întâlnit, au făcut schimb de tot ceea ce aveau ele mai rău sau mai bun și au creat micul ticălos care acum îi ucide pe toți.

Au trecut pe lângă florăria de la intersecția dintre Nine Elms Lane și Wandsworth Road, iar MacNeil a privit gânditor în josul râului, la Palatul Westminster, inundat de lumină, și spre inconfundabilul turn Big Ben.

— S-ar putea face ceva de genul ăsta într-un laborator, de exemplu?

— Da, desigur.

Dr. Castelli se însufleția vorbind despre domeniul ei.

— Cu o manipulare genetică ai putea crea foarte, foarte ușor o variantă de H5N1 cu transmitere eficientă. Mută un domeniu proteic de la un receptor uman dintr-un virus gripal uman în structura elementară de H5 și îi vei mări enorm eficiența. În

ultimii doi ani s-a făcut asta în laboratoarele din toată lumea, în încercarea de a anticipa cum va arăta un virus H5N1 cu transmitere de la om la om.

— Pentru a crea un vaccin.

MacNeil și-a amintit de medicul de la Stein-Franck, care explicase asta la televizor cu o dimineață în urmă. Chiar trecuseră doar 24 de ore de atunci? Mai puțin!

— Numai că nimeni nu a reușit și s-a luat totul de la capăt când a apărut virusul adevărat.

A rămas tăcută o clipă, apoi s-a întors spre el, cu o ușoară încruntătură în ochi.

— De ce m-ai întrebat asta?

— O fată de la laborator a izolat un virus gripal în măduva recuperată din oasele lui Choy, a răspuns el și a simțit că dr. Castelli îl privea cu multă atenție.

— Și?

— Păi, mie nu mi-a spus mare lucru. Dar se pare că toată lumea a început să se agite, fiindcă nu era H5N1. Sau, cel puțin, nu versiunea pe care o știm noi. Spunea că era ceva artificial. Că a fost creat în laborator.

II

Pinkie a traversat piațeta cu mașina, a trecut de Westminster Hall și de clădirea Parlamentului. Catedrala Westminster se ridica impunătoare în întunericul tăcut al iernii, iar crengile desfrunzite ale copacilor din parc păreau niște schelete negre și fragile, martore ale molimei trimise, parcă, de Dumnezeu pentru a-l pedepsi pe Om pentru ticăloșia lui. Din cine știe ce motiv, autoritățile blocaseră Podul Westminster, așa că Pinkie se îndrepta spre sud, ca să traverseze fluviul pe Lambeth Bridge. Ceea ce, oricum, avea să-l aducă aproape în fața laboratoarelor.

Harry avea un căluș în gură, era mascat și legat pe bancheta din spate. La început, se zbătuse și scâncise, dar trecuse mult timp de când renunțase,

iar, în ultimele minute, Pinkie nu mai auzise niciun miorlăit de la el.

Se simțea bine. Îi plăcea când era silit să improvizeze. Își punea mintea la contribuție. Trebuia să se depășească. Era o provocare. Detectase o urmă de isterie în vocea domnului Smith. O panică tot mai mare, pe care se străduia cu greu s-o ascundă. Dar Pinkie își păstra controlul. Pentru asta era plătit. Să facă treaba până la capăt. *Să nu începi niciodată ceva ce nu poți termina,* îi spunea mama lui. *Dacă o treabă merită să fie făcută, atunci merită s-o faci bine.* Pinkie își terminase întotdeauna treaba. Nimeni nu putea să-l considere responsabil de greșelile altora.

O vreme, faptul că el îi făcuse cunoștință domnului Smith cu Kazinski îl frământase. Exista posibilitatea ca domnul Smith să dea vina pe Pinkie pentru eșecul lui Kazinski. Dar Kazinski nu mai era, iar Pinkie avea din nou controlul. Indiferent ce urma să se întâmple, va avea grijă să facă treaba până la capăt.

Victoria Tower Gardens îi separa de fluviu în stânga, iar sala de concerte St. John's era chiar în spatele pieței Smith, în dreapta. Pinkie vedea Podul Lambeth traversând Tamisa în fața lor, la sensul giratoriu Millbank.

A băgat în viteza a treia și a încetinit ca să facă stânga pe pod. La jumătatea acestuia era o baricadă ridicată de armată. Două camioane și vreo șase soldați. Pinkie a schimbat iar viteza, ca să se apropie încet, pentru a le da timp suficient să-i verifice numărul.

Două mâini legate cu o funie i-au trecut peste cap din spate și l-a auzit pe Harry icnind de efort când a tras tare, lipindu-l pe Pinkie cu capul de tetieră. Fibrele aspre din sfoară îi ardeau pielea lui Pinkie, iar acesta a simțit că i se rupea traheea. Involuntar, piciorul a apăsat pe accelerație când s-a încordat, iar mașina s-a repezit în față cu viteză. A ridicat repede ambele mâini să apuce sfoara și să încerce să slăbească presiunea de pe gât. Harry l-a lovit cu

capul în creștet. A simțit o durere îngrozitoare, de parcă o menghină i-ar fi strâns tot capul. O lumină i-a explodat în spatele pleoapelor. Harry era puternic. Nu avea de gând să-l lase.

Chiar și cu urletul motorului, Pinkie auzea țipetele soldaților. Panica din vocea lor. Dar nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Îi vedea prin parbriz, cu puștile ridicate, îndreptate spre mașină, stând pe loc, gata să tragă. Harry horcăia, strângându-l și mai tare pe Pinkie, pentru că simțea că avea șanse să-și învingă răpitorul.

Primele gloanțe au nimerit blocul motor. Pinkie știa că soldații erau instruiți să tragă în blocul motor al mașinilor care nu opreau. Următoarea șarjă avea să vină prin parbriz. Știa că avea să moară și nu putea face nimic în privința asta. Al doilea val de gloanțe însă n-a mai venit. A simțit că mașina se ducea într-o parte, a văzut fețele palide, mascate, ale soldaților, trecând rapid prin fața ochilor, pe când aceștia se împrăștiau pe stradă. S-a auzit un zgomot oribil de metal care se rupe ca hârtia când mașina a lovit unul dintre camioane și s-a răsucit de mai multe ori pe carosabil. Piciorul lui Pinkie era și acum apăsat până la podea. Mașina rămăsese în viteza a doua, iar motorul urla. A văzut flăcările care explodau de sub capotă când BMW-ul domnului Smith a lovit parapetul, iar Harry a zburat peste el, la mică distanță de capul lui Pinkie, și fața i s-a izbit de parbriz într-o ploaie de picături roșii.

Pinkie a simțit miros de benzină, apoi lumea lui a fost înghițită de flăcări.

III

MacNeil se apropia de sensul giratoriu de la Lambeth Place când a văzut explozia. Primele flăcări s-au ridicat până la șase metri în aer, chiar nouă. MacNeil a frânat brusc și a întors pe pod. Vedeau mașina urcată jumătate pe parapet. Dărâmase un felinar stradal, iar acum toate becurile erau stinse. Vâlvătaia lumina cerut nopții însă și lăsa să se vadă

umbrele soldaților care alergau pe stradă ca niște șobolani.

— Fir-ar să fie! a strigat deodată dr. Castelli. E un om viu în mașină!

MacNeil vedea un braț care se agita în spatele flăcărilor care cuprinseseră scaunul șoferului, o persoană care se străduia cu disperare să iasă. A sărit din mașină și i-a văzut pe soldați întorcându-și pușțile spre el. Și-a fluturat legitimația în aer și a urlat, încercând să acopere vuietul flăcărilor.

— Poliția! Am cu mine un doctor. E cineva rănit?

— Două persoane în mașină, a strigat unul dintre ei. Dar sunt terminați.

Însă MacNeil tot mai vedea pe cineva mișcând. Și-a scos pardesiul, și l-a pus pe cap și a alergat spre mașină. Căldura era intensă. Simțea mirosul de ars al hainei. Nu îndrăznea să respire, știa că plămânii i-ar fi fost afectați. Și-a înfășurat mâna în materialul de la mâneca hainei, a căutat pe pipăite mânerul portierei, l-a găsit și a tras. Portiera aproape că s-a desprins cu totul. Simțea că îi ardeau pantalonii, pantofii, părul. Cel din spatele volanului a căzut pe jumătate spre el, iar MacNeil l-a apucat de braț și a tras, scoțând din mașină trupul greu, ca de mort, al bărbatului.

Simțea miros de carne arsă și nu știa dacă era carnea lui. A căzut pe stradă și s-a rostogolit, încercând să scape de fumul înecăcios care ardea, încercând să respire, cu niște dureri cumplite în mâini și brațe. Doi soldați au trecut în fugă pe lângă el și l-au tras pe celălalt bărbat din bătaia flăcărilor.

— O, Doamne! l-a auzit pe unul dintre ei minunându-se. Uită-te în ce stare e omul ăsta!

Altcineva a aruncat o haină groasă peste MacNeil și l-a rostogolit de vreo câteva ori, iar din hainele lui pârlite s-au ridicat nori de fum. Apoi a auzit-o pe dr. Castelli, cu o voce alarmată și îngrijorată. S-a aplecat peste el și i-a cercetat fața, mâinile și brațele.

— Ești nebun, domnule MacNeil! Nebun de-a binelea! Și foarte norocos, fiindcă ai doar arsuri de gradul unu. A ridicat capul și a strigat: Am nevoie de

apă! Urgent! Și de pansamente curate. Apoi i-a spus lui MacNeil: Cât e de rău?

— Mâinile mele! a icnit el. Mă dor ca naiba.

— Fii recunoscător că ai scăpat doar cu atât!

Doctorița i-a zâmbit aproape cu afecțiune.

— Dacă te doare, atunci nu e așa de rău!

— Ușor de spus pentru tine!

— Domnul pe care l-ai scos din mașină, însă, probabil nu simte nicio durere.

— E mort?

— Încă nu. Dar va fi. Mă tem că tot eroismul tău, domnule MacNeil, a fost în zadar.

Un soldat a venit cu apă într-o canistră și cu o trusă verde de prim-ajutor. S-a uitat cercetător la doctoriță din spatele măștii, după care s-a îndepărtat. MacNeil a stat în fund cât dr. Castelli i-a turnat apă pe mâinile întinse. A simțit o domolire a durerii. Dar imediat ce s-a oprit apa, durerea a revenit.

— Mai multă apă! a strigat ea. Apoi s-a întors spre MacNeil: Trebuie neapărat să îți punem mâinile sub un jet de apă, ca să împiedicăm arsura să facă și mai mult rău.

MacNeil și-a privit mâinile. Erau de un roșu intens. Apoi s-a uitat pe stradă. Nori mari de spumă albă învăluiseră mașina, pe care soldații o bombardau cu extinctoarele. Alți câțiva îl ajutau să se ridice în picioare pe bărbatul pe care îl scosese din foc. Pe jumătate îl sprijineau, pe jumătate îl târau spre spatele unui camion. Un radio a început să hârâie undeva, în noapte, și o voce a chemat ambulanța.

Dr. Castelli i-a înfășurat brațele și mâinile cu un pansament moale.

— Doar să protejăm arsura de infecții, a spus ea. Dar va trebui să le tratezi cum se cuvine.

S-a uitat la fața lui în lumina licăritoare a mașinii aproape stinse și a clătinat din cap.

— Ți-ai pârlit și genele! Puteai să te coci, la fel ca amicul tău.

MacNeil s-a ridicat în picioare. Abia acum începea să se instaleze șocul și a simțit că îi tremurau

picioarele.

— Hai să vorbim cu el! a spus și au pornit amândoi spre spatele camionului.

Pinkie zăcea pe o targă de pânză, cu ochi ieșiți din orbite ațintiți în tavan, respirând hârâit și bolborosit prin căile aeriene afectate iremediabil de căldura focului. Mirosul de carne arsă, ca de la un grătar nereușit, era aproape copleșitor. Era o imagine atât de grotescă, încât MacNeil cu greu a putut să se uite la el. Mare parte din haine arseseră, iar ceea ce mai rămăsese se lipise de carnea arsă, care mustea de lichide roșii și maronii. Turul pantalonilor și câteva bucăți din geacă rezistaseră, fiindcă fuseseră protejate de scaunul mașinii. Mai erau încă porțiuni vizibile din pantofi și șosete prin funinginea cărnii arse. Rămășițele unui guler îi atârnau de gât.

Fața era oribilă: din urechile arse mai rămăseseră niște bucățele zbârcite, nasul era o umflătură mică, uscată și arsă, nările fiind mult retrase, ca o parodie bizară a lui Michael Jackson în ultimele lui zile. Sprâncenele nu mai erau, pur și simplu arseseră, iar ochii îi curgeau. Gura și obrajii se deformaseră îngrozitor, iar buzele se contractaseră în jurul dinților până la gingii, într-o grimasă sinistră, ca și cum ar fi zâmbit. Din păr mai rămăseseră niște țepi mici și roșcați.

MacNeil simțea că-i vine rău. Poate că ar fi fost mai bine să-l lase să moară în mașină.

— Poate vedea? a întrebat-o el pe dr. Castelli.

— Posibil, deși vederea îi e afectată. S-ar putea să vadă doar alb și negru.

— Dar nu simte nicio durere?

— Nu.

— Cum e posibil? a întrebat MacNeil. Pe mine mâinile mă dor și acum ca naiba.

Dr. Castelli a clătinat încet din cap, cu tristețe.

— Fiindcă e ars până la stratul de grăsime subcutanată, a spus ea. Adică stratul de grăsime de sub piele. Care e mai profund decât stratul în care se găsesc receptorii durerii, localizați în dermă – stratul aflat chiar sub epidermă. Așa că nu simte nicio

durere. Culoarea aceea brun-aurie pe care o vezi, cu punctele de arsură ca o… ca o cremă de zahăr ars…

— Dumnezeule, doctore…

— Aceea este grăsime expusă. Și poți vedea marginile acelea roșii din jurul unor zone mai puțin arse. Acela este sângele din pielea rămasă, împins afară din cauza procesului de uscare. Dacă ar fi să facă ceva, chirurgul ar trebui să incizeze straturile arse de deasupra pentru a permite circulația în țesuturile de sub ele. Când pielea, resturile de piele arsă se răcesc și se usucă, se contractă și, astfel, se oprește circulația. Așa că un chirurg ar trebui să facă niște incizii prelungi și adânci, care să despice țesutul și să elibereze presiunea.

A inspirat adânc.

— Curățarea zonelor arse este o barbarie, a spus ea. Amărâtul e inconștient, dar medicii vin cu niște bisturie uriașe și cu niște asistenți pregătiți cu electrocautetere și efectiv taie bucăți de țesut ars, până ajung la un strat de țesut sănătos, care sângerează. Apoi intervin asistenții și cauterizează vasele care sângerează. A trebuit să asist la o astfel de operație când eram la facultate.

— Dar ai spus că nu va supraviețui.

— Nicio șansă. Corpul lui pierde constant fluid. Să fim serioși, n-a mai rămas piele care să reguleze pierderea de fluid prin pori! Adică, uită-te la el! Curge ser din el peste tot.

— Deci cât mai are de trăit?

— Cu tratament, dacă are noroc – sau nenoroc, depinde cum privești –, poate o zi. Fără tratament, în două ore e mort.

S-au înapoiat încet spre mașina lor. Flăcările erau stinse, iar BMW-ul era acum o carcasă neagră și arsă. Rămășițele celui de-al doilea ocupant al mașinii erau vizibile, cadavrul fiind ghemuit în poziție fetală între scaunele din față. Tamisa curgea liniștită pe sub picioarele lor, reflectând luminile orașului pustiu. Se întorsese fluxul, iar apele se umflau din amonte, venind dinspre estuar.

— Haide, trebuie neapărat să-ți tratăm arsurile alea, a spus dr. Castelli.

— Nu mă duc la spital! i-a spus MacNeil. Nu știi niciodată ce poți să iei de acolo.

— Atunci, unde?

— Du-mă înapoi la secția de poliție! E la doar câteva minute de aici. Avem acolo chestii de prim-ajutor.

IV

Pinkie zăcea în fundul camionului și fiecare cuvânt rostit de femeie îi răsuna în minte. De ce doctorii vorbesc mereu în prezența ta de parcă n-ai fi acolo? Poate că îl considera deja mort. Dar avea dreptate. Nu simțea nicio durere. Cu toate că în legătură cu vederea se înșela. Vedea chiar foarte bine. I se părea doar ciudat că nu putea să clipească.

De fapt, luând în calcul tot ce se întâmplase, nu se simțea prea rău. Respirația era cea mai complicată chestie. Era dificilă și dureroasă. A încercat să-și miște brațele și picioarele, pe rând, și a descoperit că răspundeau destul de bine. Trebuia să se lupte cu înțepeneala provocată de mușchii contractați în foc. Dar putea s-o facă. Nu avea nicio intenție să lase vreun chirurg – așa îl numise pe doctor? – să-i curețe rănile. Ideea că un doctor s-ar apuca să-i taie carnea cu niște cuțite imense era ceva la care nici nu putea să se gândească.

Și, în plus, încă nu terminase ce începuse.

Soldatul din spate, care chemase ambulanța prin radio, a venit spre el să vadă cum se mai simțea. Tânărul s-a aplecat deasupra lui, iar Pinkie a fost bucuros că masca aceea îi ascunde oroarea. A întins mâna spre el, iar soldatul s-a tras înapoi cu un gest reflex. Pinkie a bolborosit și a șoptit, încercând să alcătuiască niște cuvinte pe care băiatul să le audă. Soldatul s-a aplecat spre el, încercând să înțeleagă ce spunea, iar Pinkie a găsit destulă flexibilitate în degete ca să scoată cuțitul din teaca agățată la centura tânărului.

A bolborosit din nou, iar băiatul s-a aplecat și mai mult. Pinkie a savurat șocul și uimirea din ochii băiatului când cuțitul s-a înfipt lin între coaste.

Când camarazii aveau să se întoarcă la camion, aveau să îl găsească mort, să vadă că pușca SA80 lipsea, iar Pinkie dispăruse fără a lăsa vreun indiciu, cu excepția celor câteva urme de picioare arse de pe stradă.

CAPITOLUL 23

I

Îi ținuse mâinile și brațele sub jetul de apă timp de aproape un sfert de oră, întrerupându-se la fiecare cinci minute ca să-l întrebe cum se simțea sau dacă îi amorțiseră sau nu mâinile.

— Nu vreau să amorțești, a spus ea, fiindcă asta poate să afecteze țesutul din jur.

Durerea se domolise considerabil, până la un nivel la care MacNeil simțea că putea s-o suporte fără să fie distras permanent de ea.

Dr. Castelli îi bandaja brațul cu un pansament nou și îi înfășurase fiecare deget într-un tifon fin, ca să se poată folosi în continuare de ele.

— O pereche de mănuși ca să protejăm pansamentul, a spus ea, și ești bun de treabă!

Mâinile înmănușate i se păreau grosolane și neîndemânatice, dar cel puțin acum nu se mai simțea neputincios din pricina arsurii. Și-a scos din dulap o pereche de blugi și o jachetă lungă și neagră, cu petice de piele pe umăr, pe care le păstra pentru activitățile sub acoperire, și o pereche de bocanci Doc Martens. Dr. Castelli s-a uitat la el admirativ.

— Ei bine, a spus ea, dacă ar fi să te duci la o petrecere elegantă ca polițist sub acoperire, cred că ai lua premiul întâi.

Remarca ei l-a făcut să zâmbească, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Detectivul Dawson s-a apropiat de cei doi.

— Frumos mod de a-ți petrece seara, Jack! Ai vrut să te omori? l-a întrebat el.

— M-am gândit doar că v-aș putea scuti de grija pensiei mele de polițist, a spus MacNeil. Apoi: Vezi dacă poți să afli cine era persoana pe care am scos-o

din mașină, Ruf. Doar de curiozitate. Armata trebuie să fi făcut vreun raport în legătură cu asta.

— Sigur!

Dawson a ridicat receptorul, apoi s-a oprit.

— Apropo, casa aceea de pe Routh Road… E deținută de o companie care se numește Omega 8. Agenția care o închiriază are sediul în Clapham. Cei de acolo au spus că, momentan, nu e pe piață. Proprietarii le-au spus că a fost folosită pentru cazarea angajaților companiei.

— Omega 8, a spus dr. Castelli. Nu era numele de pe antetul scrisorilor găsite în casă?

— Ați fost în casă? a întrebat Rufus, surprins.

— N-ai auzit asta, Rufus, i-a spus MacNeil.

— De câteva săptămâni tot zic să mă duc la doctor să-mi curăț urechile, a spus Dawson și a început să formeze numărul.

Biroul detectivilor era aproape gol. Vreo doi funcționari tastau într-un capăt al sălii. Neoanele lungi de sus erau stinse, iar lămpile de masă aruncau un cerc de lumină albă doar pe birourile la care se mai lucra. O lumină slabă, portocalie, intra în birou de la felinarele stradale de afară.

— E vreun computer pe care aș putea să-l folosesc? l-a întrebat dr. Castelli.

— Sigur!

— Cred că aș putea să aflu cine e Omega 8.

— Servește-te!

A făcut un semn vag cu mâna spre cele șase computere, iar ea s-a așezat în fața celui mai apropiat.

MacNeil a scos fâșia cu fotografii din haina pârlită. Punga de plastic se strânsese de la căldură, dar fotografiile erau intacte. Le-a scos cu grijă din pungă și le-a așezat pe birou, sub lumina puternică a lămpii. Choy se uita la el prin ochelarii cu rame groase și cu o jumătate de zâmbet forțat, care îi trăda anxietatea. Privirea i-a fost atrasă de gura ei. De ce părinții adoptivi nu făcuseră nimic în legătură cu asta? Era convins că, în ziua de azi, chirurgia plastică ar fi putut face multe pentru a îmbunătăți situația. A

simțit o tristețe inexprimabilă uitându-se la privirea ei abătută, care parcă ar fi cerut ajutor. Cineva, undeva, cândva, o să vadă această fotografie și o să știe că are nevoie de ajutor. Și se întâmplase ca el să fie cel care o vedea. Dar era deja prea târziu.

Se pregătea să pună fotografia într-un sertar, când ceva i-a atras atenția și a privit-o din nou. Era prima din seria de fotografii, cea în care ea se uita spre cineva care nu apărea în cadru. Punea o întrebare, poate. Sau răspundea la o întrebare. În curbura lentilei de la ochelari se vedea reflectat cineva. În fiecare dintre lentile. O siluetă, cu lumina în spate.

MacNeil a apropiat fotografia de lampă ca să se uite mai bine. Dar imaginea era prea mică. S-a uitat în jur.

— Are cineva o lupă? a strigat el.

Nimeni nu avea.

Dawson a închis telefonul și a venit la el.

— Armata nu a făcut niciun raport deocamdată, a spus el. Pentru ce-ți trebuie lupă?

MacNeil i-a arătat fotografia.

— La naiba! a spus Dawson. E fetița pe care ai găsit-o în parc?

MacNeil a dat din cap.

— Vezi că se reflectă cineva în lentilele ochelarilor? a întrebat el. Ar putea fi domnul Smith al nostru. Ar putea fi criminalul.

Dawson s-a uitat la fotografie, gânditor.

— Ce-ar fi s-o scanăm în computer? Avem niște programe de fotografie foarte sofisticate acolo. Am putea s-o mărim, s-o facem mai clară.

— Știi să folosești programul ăsta?

— Sigur.

MacNeil s-a uitat la el.

— Vezi, de-asta n-o să ajungi niciodată inspector, Rufus! Ești mult prea deștept.

Scannerul a bâzâit, o lumină strălucitoare a radiat pe lângă marginile capacului, după care un document jpeg a apărut pe monitorul ecranului. Dawson a mutat cursorul pe dosarul cu aplicații și a deschis programul de fotografie. După ce s-a încărcat, a

tastat pe *File meniu* și a deschis documentul jpeg de pe desktop.

Imediat, fotografia cu fața tristă a lui Choy a umplut tot ecranul. Era scanată la rezoluție maximă, iar imaginea era remarcabil de clară. Dawson a manevrat cursorul pentru a face un dreptunghi din puncte luminoase în jurul lentilei drepte a ochelarilor și a tastat *Enter.* Acum doar lentila umplea ecranul. Definiția era serios redusă, dar imaginea bărbatului care se apleca spre micuța Choy era mult mărită. Nu era, însă, suficient de clară pentru a i se distinge trăsăturile. Dawson a selectat doar imaginea lui și a mărit-o din nou. Acum aveau forma capului lui. Dar pixelii erau așa de largi și de depărtați, încât era o imagine începătoșată. Dawson a redus luminozitatea și a amplificat contrastul, iar trăsăturile bărbatului au început să apară. Acum vedeau că purta ochelari și el. Părul lui părea blond, sau alb, și era tuns foarte scurt.

Dawson a intrat într-un alt meniu și a selectat *Enhance.* Acum programul a completat spațiile goale, prin donarea pixelilor din apropiere, și, dintr-o dată, fața lui i-a privit în ochi. Fața pe care Choy o văzuse în momentul acela, în ziua în care i se făcuse fotografia de pașaport. Bărbatul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Avea ochi mari și închiși la culoare și niște sprâncene groase, negre. Părul blond era tuns pierdut și ochelarii aveau rame argintii, ovale. MacNeil s-a uitat la el cu senzația tulburătoare că îl cunoștea. Totuși, nu știa de unde să îl ia.

— Ți se pare cunoscut? l-a întrebat Dawson.

— Mda.

— Și mie. Dar nu știu de unde să-l iau.

— Nici eu.

Au rămas amândoi cu ochii la fotografie, apoi Dawson a spus:

— La naiba, *cunosc* fața asta!

— Ar trebui. E la televizor aproape zilnic.

Amândoi au tresărit la intervenția neașteptată a dr. Castelli. Aceasta stătea în picioare în spate, între ei, și se uita la ecran.

— Deși masca a fost o variantă convenabilă prin care și-a păstrat-o relativ anonimă.

— Cine e? a întrebat MacNeil.

— Dr. Roger Blume. Care conduce Grupul Operativ pentru Pandemie Stein-Francks' Flu Kill.

MacNeil s-a uitat din nou la fața lui și a înjurat în surdină. De-asta i se părea așa de cunoscut! Cu o zi în urmă, îl văzuse vorbind la conferința de presă televizată. S-a întors spre dr. Castelli.

— Îl cunoști?

— O, da! L-am întâlnit de câteva ori de-a lungul anilor. Foarte plăcut, foarte șarmant și o adevărată jigodie. E cam al doilea în topul pupătorilor în fund de la Stein-Francks.

MacNeil a stat să se gândească la implicații. Blume era domnul Smith. Blume era tatăl adoptiv al lui Choy. Blume era director executiv într-o companie farmaceutică despre care se spunea că făcea miliarde de pe urma pandemiei.

— O, Doamne! a șoptit el.

— E și mai rău! a spus dr. Castelli. Sau mai bine. Depinde cum privești. Omega 8 e un mic laborator de servicii farmaceutice din Sussex. A fost proprietate particulară până anul trecut, când a fost cumpărat de compania Stein-Francks.

MacNeil s-a ridicat și i-a spus lui Dawson:

— Poți să-mi faci o copie după asta?

Deși rănit la mâini, detectivul a arătat cu degetul spre imaginea lui Blume de pe ecran.

— Câte vrei tu, Jack.

— Dacă reușim să obținem de la vecinul de pe Routh Road o identificare pozitivă…

S-a întors spre dr. Castelli.

— Și dacă ești pregătită să depui mărturie în fața unui magistrat și să spui că tu crezi că Choy e sursa pandemiei, atunci putem obține un mandat ca să dărâmăm casa aia piatră cu piatră.

II

Amy a făcut stânga la sensul giratoriu de la Lambeth Palace și a intrat pe Lambeth Road. Vedea că era mișcare pe pod. Vehicule militare și soldați care se adunau în jurul unui punct în care părea să fie o mașină arsă, urcată pe jumătate pe parapet. Erau o ambulanță, medici care se plimbau pe acolo și un reflector portocaliu care lumina dintr-un jeep vopsit în culori de camuflaj.

Dar era preocupată. Încă se concentra asupra nopții aceleia grele și tot felul de idei îi umblau prin minte: virusul modificat genetic găsit de Zoe în măduva oaselor; abandonarea bruscă a conversației online de către Sam; intrusul care tăiase părul de pe capul lui Lyn; telefonul de la Tom, ciudata lui insistență de a aduce capul și craniul la laborator. Și MacNeil. Unde era? De ce nu răspundea la telefon?

A trecut pe lângă intrarea vizitatorilor de la Fairley House School și de centrul Archbishop Davidson, de lângă aleea care ducea spre Archbishop's Park. A făcut dreapta pe Pratt Walk și a parcat în fața scărilor laboratorului de pe Lambeth Road nr. 109. Erau doar câteva lumini aprinse în complexul cu patru etaje. I-a luat câteva minute să coboare din mașină și să traverseze strada către rampa dublă pe care o instalaseră special pentru ea. Ușile de sticlă s-au deschis spre hol. Holul zumzăia de la lumina puternică a becurilor fluorescente și era ciudat de pustiu. Nu era nimeni la biroul pazei. Amy a traversat încăperea până la lift, a apăsat butonul și a manevrat căruciorul înăuntru. Abia când s-a întors și a apăsat butonul pentru nivelul al treilea, a văzut picioarele bodyguardului ieșind de sub birou. Era sânge peste tot pe gresie. I-a văzut mâna nemișcată la capătul brațului întins într-o baltă de sânge. A apăsat repede butonul de oprire, dar era prea târziu. Ușile s-au închis, iar ascensorul, după o mică zvâcnire, a început să urce huruind.

Amy înțepenise de frică și respira scurt și rapid. Gâtul i se umflase. Ce să facă? S-a gândit să apese butonul de alarmă, dar gândul că ar rămâne captivă între etaje pentru cine știe cât timp era mai mult

decât putea suporta. Așa că a așteptat o eternitate, după cum i s-a părut ei, până când liftul a ajuns la etaj. Ușile s-au deschis și a putut vedea coridorul întunecat pe toată lungimea lui. Luminile cădeau pe el, ici și colo, în forme geometrice de la ușile deschise ale laboratoarelor și ale birourilor. Huruitul motorului electric de la cărucior i s-a părut asurzitor când a ieșit din lift pe coridor. Aproape a sărit de pe scaun când s-a închis ușa în urma ei, lăsând coridorul parcă și mai întunecat decât înainte. A stat acolo un minut, poate chiar două, ascultând. Dar nu se auzea nimic în afară de zumzetele, bârâiturile și huruiturile care veneau de la aparatele de încălzire și ventilație și de la neoane, sunete pe care le face întotdeauna o clădire, dar pe care nu le auzi aproape niciodată.

— Hei! a strigat ea, iar vocea îi părea anemică în întuneric. E cineva aici?

Când a pornit, o urmă întunecată de pe podea i-a atras atenția. S-a aplecat să se uite mai bine. Era pata lăsată de un picior însângerat. Gura i s-a uscat complet. Abia putea să-și țină limba să nu se lipească de cerul gurii. Mâinile îi tremurau pe telecomandă când și-a luat inima în dinți să meargă mai departe.

Ușa de la biroul lui Tom era larg deschisă. Dar biroul era gol. A trecut pe lângă alte două uși, ambele închise, și a ajuns la laborator. O lumină strălucea pe geamul din ușă. Dar geamul era prea sus ca Amy să poată vedea înăuntru. A împins ușa și a înaintat. Tom stătea în picioare la masa de lucru, la nici cinci metri. Niciodată nu îl văzuse așa de palid. Și era greu să-i citească expresia. Ceva între teroare pură și vinovăție copleșitoare. Stătea nemișcat.

— Tom, ce s-a întâmplat?

El a privit undeva, în spatele ei, iar Amy s-a întors pe jumătate exact când Zoe a fost împinsă în masa din apropiere și a scos un țipăt în timp ce a alunecat și s-a prăbușit la pământ. O mișcare surprinsă cu coada ochiului a făcut-o să se întoarcă mai mult și, în cea mai involuntară reacție pe care a avut-o vreodată, un țipăt s-a desprins din gâtul ei și a răsunat în laborator.

Silueta pe care a văzut-o părea desprinsă dintr-un coșmar. Mai văzuse oameni arși, dar în halul ăsta erau doar morții de pe masa de autopsie. Niște ochi bulbucați se uitau țintă la ea, iar buzele erau retrase mult, într-un fel de imitație diavolească de zâmbet. Grăsimea subcutanată arsă și expusă mustea continuu și se scurgea pe jos. Acum ajunsese la ea și mirosul de carne arsă, oribil, aproape copleșitor. Arătarea ținea o pușcă militară SA80 în mână și se mișca mult mai greu când mușchii arși de la brațe și picioare se contractau. Arsurile erau recente, măcar atât putea să spună, și era posibil ca și acum să se coacă.

Respirația lui venea în rafale scurte și hârâite. Omul s-a apropiat să verifice dacă Amy avea capul și craniul, iar ea s-a lipit de spătarul scaunului, copleșită de repulsie. El s-a oprit, cu fața foarte aproape de fața ei, și a privit-o adânc în ochi. Îți era greu să crezi că era o făptură omenească.

Monstrul s-a îndreptat și s-a întors spre Tom, făcând semn cu pușca spre ușă. Tom a ridicat sacii din plastic pe care Pinkie îl obligase să îi umple cu oasele copilei, cu toate mostrele colectate și cu toate testele pe care le făcuseră.

Zoe s-a ridicat în picioare, a icnit de două ori, după care a strănutat violent, din cauza prafului de funingine care îi iritase senzorii nazali. Pinkie s-a întors și a împușcat-o de trei ori în piept. Amy a tresărit la fiecare glonț, ca și cum ar fi primit o lovitură, și a privit uluită cum fata se prăbușea pe podea. Nu avea nicio îndoială că era moartă.

— Urăsc oamenii care strănută, a explicat Pinkie. Mama ei nu i-a spus niciodată să-și acopere gura?

Dar Amy și Tom nu au auzit decât o bolboroseală stranie, care îi ieșea de undeva, din gât.

III

Mașina Sarei Castelli era parcată acolo unde o lăsase, în capătul lui Routh Road. MacNeil a oprit în spatele ei, apoi au coborât amândoi și au mers pe jos

până la casa vecinului. Le Saux lăsase în continuare luminile de securitate stinse, așa cum îl sfătuise MacNeil. S-au apropiat de ușa lui, ghidându-se după lumina care cădea printre crengile copacilor de la felinarele stradale din spatele lor. MacNeil a apăsat de mai multe ori butonul, iar undeva, în casă, s-a auzit soneria. S-a dat un pas înapoi, ca să fie în raza camerei de supraveghere de deasupra verandei. Iritarea lui Le Saux se simțea foarte bine în vocea îngroșată de somn.

— Ce mai e acum?

MacNeil a ridicat foia pe care i-o imprimase detectivul Dawson.

— Poți să vezi bine asta?

— Da, o văd.

— E domnul Smith, vecinul tău?

Le Saux a răspuns fără ezitare.

— Da, el e!

— Mulțumesc, domnule Le Saux!

MacNeil a împăturit foaia, a băgat-o în buzunar și a pornit înapoi pe alee, spre poarta din față. Dr. Castelli s-a grăbit după el.

— Și acum, domnule MacNeil?

— Ne ducem să trezim din somn un magistrat, căruia îi vei povesti totul despre Choy.

— Știi unde vor conduce toate astea, da?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc, doctore.

„Scotland the Brave” a răsunat pe Routh Road. MacNeil și-a căutat telefonul. Era Dawson.

— Jack, m-am gândit că vrei să afli imediat. Mașina aia, cea din care l-ai scos pe tip pe Lambeth Bridge… Oficial e înregistrată pe numele companiei Stein-Francks. Șoferul desemnat era un anume dr. Roger Blume.

MacNeil s-a oprit brusc în mijlocul străzii, cu ochii pierduți, de parcă ar fi văzut într-o străfulgerare o altă lume, în afara celei pe care o știm, o simțim și o vedem. Dr. Castelli s-a oprit imediat lângă el.

— Te simți bine?

MacNeil i-a spus lui Dawson:

— Nu era Blume cel pe care l-am scos din mașină.

— Nu știu cine era. Și nici ei nu știu. Se pare că, după ce ai plecat, l-a ucis pe unul dintre soldați și a dispărut cu pușca acestuia.

— Dumnezeule! a murmurat MacNeil.

Îi era greu să-și imagineze că acea creatură pe care o văzuseră zăcând în camion putea fi capabilă de așa ceva. Și o mașină de la Stein-Francks? i se părea imposibil.

— Dar cealaltă persoană din mașină? Se știe cine era?

— Nicio idee.

După ce au terminat convorbirea, MacNeil a rămas năucit, cu ochii ațintiți asupra șoselei. Oare să fi fost Blume celălalt ocupant al mașinii? Ce Dumnezeu căuta acolo? Și ce bizarerie a sorții îl adusese pe MacNeil pe Lambeth Bridge exact în momentul acela?

Dr. Castelli încă îl sâcâia cu întrebările, dar el nici nu știa de unde să înceapă. S-a uitat la ecranul telefonului mobil, încă luminat după apelul lui Dawson. Îi reamintea că avea un mesaj. Uitase de el.

A ridicat mâna, făcându-i doctoriței semn să tacă.

— O clipă! a zis el și și-a deschis căsuța vocală.

O voce feminină înregistrată i-a spus: „Ai un mesaj nou. Azi, la ora zero doi zero cinci”. Un bip, apoi vocea lui Amy. Neobișnuit de crispată, tremurătoare din cauza fricii: *Jack, e cineva în casă. Te rog, vino repede! Mi-e frică!*

CAPITOLUL 24

I

MacNeil conducea de zici că era posedat. Reflexia luminilor de pe stradă alerga pe parbrizul mașinii ca un râu de capete galbene, fără trup. Au trecut de Kennington Oval și s-au îndreptat spre nord-est, pe Kennington Park Road. MacNeil încerca să o sune pe Amy la fiecare două minute. De fiecare dată suna în gol. A întins iar mâna spre telefon, însă, de data aceasta, dr. Castelli a ajuns prima la el.

— Pot să fac eu asta! a spus ea repede. Nu e ceva ce mă depășește. Și e mai bine decât să ne înfășurăm în jurul unui stâlp.

A format numărul și a lăsat telefonul să sune treizeci de secunde sau mai mult. Apoi a clătinat din cap și a închis.

MacNeil avea înaintea ochilor oribila imagine cu Amy zăcând moartă pe podeaua apartamentului. Știa că oamenii aceia nu aveau niciun fel de scrupule. De ce nu s-ar fi dus și după Amy? În fond, ea avea craniul și reconstruise capul fetiței moarte. De ce Dumnezeu nu ascultase mesajul mai devreme? Știa că nu și-ar ierta-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Toată investigația asta fusese numai despre el. Despre obsesia lui. Despre nevoia lui de a-și închide mintea în fața morții copilului său, iar asta îl făcuse orb la toate celelalte.

Era o baricadă a armatei în Elephant and Castle. Nu era destul pentru a încetini ca să le dea voie să verifice numărul. După incidentul de pe Lambeth Bridge, la punctele de verificare se primise ordinul de a opri absolut toate mașinile. Un ofițer le-a verificat documentele și nu s-a grăbit deloc. MacNeil știa că era inutil să încerce să-l zorească. A strâns

volanul în mâinile care încă îl ardeau și și-a încleștat dinții. Tensiunea pe care o simțea era mai mare decât durerea. Parcă era o bandă elastică întinsă la maximum. Capetele începeau să plesnească. Nu mai era mult.

În sfârșit, ofițerul s-a dat un pas înapoi și le-a făcut semn să treacă. MacNeil a lăsat în urma lui cauciuc și fum când a accelerat pe New Kent Road, spre intersecția cu Tower Bridge Road, și a virat spre nord. Drept înainte, în depărtare, se vedeau luminile de pe Tower Bridge și de la Turnul Londrei, din cealaltă parte a fluviului. MacNeil a rotit brusc volanul spre dreapta, iar mașina a traversat intersecția aproape în derapaj, intrând pe Tooley Street.

Pe Gainsford Street și-a abandonat mașina și a luat-o la fugă. Dr. Castelli a alergat vitejește după el. A tastat nervos codul de la poarta complexului Butlers and Colonial și s-a năpustit spre ușa lui Amy. A bâjbâit furios cu degetele bandajate și neîndemânatice, încercând să vâre cheia în yală. Ușa s-a deschis, iar el a văzut imediat liftul la baza scării.

A rămas uitându-se la el cu ceva între ușurare și confuzie. Dr. Castelli a ajuns la ușă, cu respirația tăiată.

— N-am mai fugit așa de repede de când am ieșit pe locul al doilea în cursa de alergare cu oul în lingură, a spus ea. Când el a privit-o năuc, i-a răspuns: Știu, îmi pare rău! Sunt celebră pentru că spun cele mai nepotrivite lucruri în cele mai nepotrivite momente.

S-a uitat la liftul.

— Deci a ieșit, nu?

— Dacă liftul e la capătul scării, în mod normal asta înseamnă. Și nici căruciorul nu e aici.

Dar nu avea încredere în ceea ce vedea. A urcat până la primul palier, câte două trepte odată. Celălalt lift era acolo, așteptând tăcut la picioarele scării. A căutat în dormitor, în baie, în dulapul de haine, aprinzând luminile, apoi a fugit în mansardă. A

apăsat toate întrerupătoarele, iar încăperea a fost inundată de o lumină puternică, nemiloasă.

— Amy!

Îi striga numele, dar știa că nu avea să îi răspundă. Nu era acolo. S-a dus spre micul balcon de metal, dar ușile cu geam erau încuiate și se vedea că nu era nimeni. Apoi a observat că și capul copilului dispăruse. Tot ce mai rămăsese pe masă erau niște șuvițe de păr tăiate din peruca aceea neagră. Când dr. Castelli a ajuns pe palier, MacNeil a avertizat-o:

— Rămâi acolo!

— Nu-ți face griji! i-a strigat ea. O să-mi ia o jumătate de oră să-mi recapăt respirația.

MacNeil a dispărut mai puțin de cinci minute, iar, la întoarcere, părea tulburat.

— Mașina ei nu e, a spus el. Are un loc în parcarea supraetajată de alături. Nu e acolo.

S-a uitat la dr. Castelli, care acum își recăpătase respirația, deși fața îi era tot îmbujorată. Stătea la computerul lui Amy.

— Unde ar fi putut să se ducă în toiul nopții?

— Poate ar trebui să te uiți la asta, a spus dr. Castelli, iar el a traversat iute încăperea, oprindu-se în spatele ei să se uite la monitor: era fereastra deschisă de la mesaje. Ai idee cine e Sam?

— Sam e mentorul lui Amy. Face parte dintr-o organizație care pregătește specialiști în identificarea rămășițelor umane.

A citit ultimele replici:

Amy: *Dar să-ți spun ceva ciudat: Zoe spune că nu a fost H5N1. Cel puțin nu varianta care a provocat pandemia.*

Sam: *De unde știe asta?*

Amy: *A spus că a recuperat virusul și codul ARN. Mă cam depășește, Sam. Ceva legat de situri de restricție și codificări care n-ar trebui să fie acolo. În fine, a spus că virusul a fost modificat genetic.*

Amy: *Hei, Sam, mai ești acolo?*

Sam: *Sunt încă aici, Amy.*

Amy: *Deci, ce crezi?*

Sam: *Cred că asta schimbă totul.*

După care era limpede că Sam părăsise discuția fără nicio explicație. Era un fel de nedumerire și de tristețe în apelurile ei rugătoare: *Sam, mai ești acolo? Hei! Sam? Spune ceva!*

Dr. Castelli nu s-a abținut să nu remarce:

— Am impresia că Sam a fost cam prea interesat de investigația voastră. Iar Amy vorbea cam prea mult cu el.

MacNeil s-a aplecat peste umărul ei să ia mouse-ul și să deruleze conversația care se purtase în ziua aceea. Sam intrase de mai multe ori în discuție cu Amy, să întrebe cum mergea investigația. Se înregistrase vreun progres? Găsise inspectorul MacNeil vreo pistă? Întrebări despre cap, despre prelevarea de mostre de măduvă. Discuții despre toxicologie, solicitarea testului ADN, descoperirea virusului gripal.

— I-a spus tot, a bombănit MacNeil, învăluit de ceața roșie a disperării și a furiei. Toate detaliile.

Sam îi urmărise investigația pas cu pas. De fiecare dată când MacNeil o suna pe Amy, ea îi spunea lui Sam. Nu făcuse nimic să nu afle Sam. Avusese încredere în el pe deplin. MacNeil a trebuit să-și stăpânească furia și să gândească rațional. De ce să nu fi avut încredere în el? Ea și Sam aveau un trecut împreună. Discutaseră tot timpul diverse chestii. Erau în aceeași tabără. Sau nu?

Gândurile se înghesuiau în mintea lui MacNeil precum un stol de porumbei speriați. Deci, cine naiba era Sam? Acest nume din eter care se uitase peste umărul lui toată ziua. Care îl urmărise toată noaptea. A dat cu ochii de agenda lui Amy din bara de jos.

— Dă-mi voie, i-a spus el lui dr. Castelli, iar ea s-a ridicat de pe scaun.

A dat click pe agendă, iar fereastra ei s-a deschis pe ecran. Nu și-a pus întrebarea de ce prima adresă care s-a deschis era a lui Tom Bennet – ultima adresă căutată. Era prea grăbit să se gândească de ce ar fi avut nevoie Amy s-o caute. A tastat Sam în fereastra de căutare, iar computerul i-a scos-o imediat din

baza de date. Dr. Samantha Looker, 42A Consort House, St. David's Square, Island Gardens, Isle of Dogs. A înjurat în surdină.

Dr. Castelli s-a uitat pe ecran.

— Deci Sam e o femeie! a spus ea.

Alți porumbei speriați în capul lui MacNeil. Încerca disperat să se concentreze pe unul singur, ca un vânător care încearcă să împuște o pasăre. Dar rata mereu. Nimic n-avea sens. Cum ar fi putut să fie implicată această Samantha Looker? Totuși, cumva, era.

Aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile, dr. Castelli a spus:

— Presupun că va trebui s-o întrebi pe ea.

MacNeil a ridicat receptorul telefonului lui Amy, de lângă computer, și a format numărul lui Sam din agendă. A așteptat mult înainte să întrerupă legătura care nu se făcea. A clătinat din cap.

— Se pare că nu vom ști niciodată.

— Poate că nu răspunde la telefon. Am putea merge acasă la ea.

— Locuiește pe Isle of Dogs.

— Și?

— Nu s-a spus în presă, dar e o zonă interzisă. Izolată de restul orașului. O mică insulă fără gripă din Londra, pe care oamenii care locuiesc acolo vor s-o păstreze așa.

— Dar ești ofițer de poliție.

— Aș putea fi și regina, tot n-ar conta. Dacă încercăm să intrăm pe Isle of Dogs, ne împușcă.

— Seamănă mai mult cu Vestul Sălbatic decât cu East End din Londra, a spus dr. Castelli.

S-a încruntat o clipă, apoi s-a luminat la față.

— Știu cum putem ajunge acolo.

— *Tu* nu te duci nicăieri, a spus MacNeil. Cu atât mai mult pe Isle of Dogs.

Dr. Castelli a ridicat din umeri.

— Atunci rămâne să găsești tu o modalitate.

El i-a aruncat o privire amenințătoare, dar ea s-a mulțumit doar să zâmbească.

— Crede-mă! a spus ea. Sunt doctor.

Dar MacNeil nu zâmbea. Și Samantha Looker era doctor. Amy avusese încredere în ea, iar acum dispăruse. MacNeil nu era în stare să găsească o cale prin care să afle ce se întâmplase cu ea. S-a întors spre dr. Castelli.

— OK! Spune!

II

În epopeea *Tam O'Santer,* scrisă de bardul scoțian Robert Burns, eroul vede o tânără îmbrăcată doar într-o cămașă scurtă dansând pe muzica diavolului în curtea unei biserici bântuite. El strigă, aproape involuntar: „Bravo, Cutty-sark!{4}", atrăgând astfel nedorita atenție a vrăjitoarelor și a vrăjitorilor. Și oferind un nume celui mai faimos vas care a transportat vreodată ceai pe oceanele lumii. *Cutty Sark,* corabia restaurată cu multă grijă, era vizitată anual de milioane de oameni. Acum stătea în întunericul docului ei secat din Greenwich, la opt sute de kilometri de locul ei de naștere din Dumbarton, pe râul Clyde.

MacNeil și-a lăsat mașina pe Greenwich Church Street, după care, împreună cu dr. Castelli, a trecut repede pe lângă catargele impunătoare ale velierului, prin uriașa gară fluvială descoperită care dădea spre debarcaderul Greenwich și spre arcada din cărămidă roșie, de la intrarea pasajului pietonal acoperit Greenwich. La doar 1.200 de metri spre nord, luminile de pe Isle of Dogs se reflectau în apele lenețe ale Tamisei. Vedeau blocurile de apartamente aliniate de-a lungul malului celălalt și felinarele din piața St. David's. Erau atât de aproape! Mai, mai să le atingă cu mâna. Și totuși, lui MacNeil îi părea că drumul până la pod era imposibil de trecut. Știa că lunetiștii stăteau la pândă pe acoperișuri. Știa și că, deși nimeni nu fusese până atunci împușcat în acest punct de control, riscul era cât se poate de real. Și nu voia să fie el primul.

Cupola boltită a pasajului era luminată precum o seră, iar ziua erau lăsate să pătrundă razele soarelui

ca să lumineze micul puț de la intrare și scara circulară care duce spre tunelul de jos. În seara aceea, sutele de panouri de geam reflectau puțina lumină care venea dinspre cer, iar interiorul era cufundat în întuneric. Erau două intrări, una lângă alta. Una era blocată de o ușă grea de oțel, vopsită în negru. Accesul către cealaltă intrare era oprit de o poartă de oțel cu un șir de bare metalice înalte și ascuțite. Era un spațiu de vreo 90 de centimetri între bare și pragul de sus.

Cam sceptic, MacNeil a cercetat locul.

— Să presupunem că reușesc să mă cațăr pe poartă și să intru fără să-mi distrug bărbăția, ce garanții avem că vom putea ieși în partea cealaltă?

— Pentru că sunt exact la fel, a spus dr. Castelli. Ca două picături. Rotonde gemene. Victorienii erau foarte pretențioși când venea vorba despre simetrie.

A făcut o pauză.

— Deși, dacă e să fiu riguroasă, ar trebui să spun edwardienii. Fiindcă tunelul nu s-a deschis decât la un an după moartea Victoriei. Dar a fost conceput și construit în cea mai mare parte în timpul domniei ei, așa că presupun că putem spune liniștiți că este victorian.

MacNeil s-a uitat la ea cu un amestec de uimire și iritare.

— De unde naiba știi toate astea?

— A, păi știi, când am venit prima oară la Londra, a trebuit să fac și eu ce fac turiștii. Pasajul pietonal Greenwich e doar un punct pe traseele lor.

— Bănuiesc că știi și ce lungime are.

— Ăă, 365 de metri, a spus ea fără ezitare. Are 2,70 de metri înălțime și e placat cu 200.000 de plăci de faianță. Zi-mi să mai spun ceva!

— Ți-aș zice să taci, dar sunt prea politicos.

MacNeil a ținut lanterna și a ajutat-o pe dr. Castelli să pună piciorul pe o gratie de pe poartă. A trebuit să-și ridice fusta de tweed, dezvelindu-și picioarele mici și musculoase, ca să încalece barele și să pună un picior în partea cealaltă.

— Nu trage cu ochiul! a spus ea.

A sărit și a aterizat în siguranță, iar MacNeil i-a înmânat lanterna printre gratii. S-a ridicat în mâini și a trecut cu ușurință peste gratiile ascuțite, apoi a sărit lângă ea și a luat lanterna. Un culoar placat cu faianță albă pornea spre dreapta, către ușile liftului, care stătea tăcut și întunecat în spatele puțului înconjurat de panouri de sticlă, în stânga, treptele cu bumbi de oțel coborau în spirală în întuneric. Raza lanternei abia străpungea aerul încărcat și jilav. Umezeala plutea în jur ca un fum.

Un miros de pământ umed și rugină s-a ridicat în întâmpinarea lor când au început să coboare scările din exteriorul puțului de la lift. A părut o coborâre lungă. Aerul devenea tot mai rece pe măsură ce înaintau, iar, curând, respirația li s-a transformat în norișori albi de abur. Ajunși în sfârșit la capătul scării, au făcut la stânga în tunelul propriu-zis, care era consolidat în partea de sub râu prin arcade uriașe de oțel. Galeria subterană se întindea spre întunericul de nepătruns, iar plăcile de faianță îngălbenite se arcuiau în jur și deasupra, până la tuburile ruginite din fier în care se găseau cablurile de la instalația electrică oprită cu câteva săptămâni în urmă.

Simțeau înclinarea ușoară a tunelului sub picioare, când trecea pe sub albia râului. Apa picura din plafon și se aduna în băltoace pe podeaua de ciment. Pașii și respirația lor făceau ecou, așa cum făcuseră și spiritele celor care trecuseră până acum pe aici. Frigul devenise intens, iar senzația de claustrofobie, aproape insuportabilă.

— Dumnezeule! a șoptit dr. Castelli. Nu era așa când l-am vizitat cu ghidul.

MacNeil abia a auzit-o.

Ceva legat de întunericul și răceala aceea, de senzația că râul de deasupra îi apăsa făcea să-i sporească frustrarea. Cum, necum, totul scăpase de sub control. Nu mai făcea o investigație. Era purtat de valul evenimentelor. Evenimente pe care nu reușise nici să le anticipeze, nici să le gestioneze. Iar senzația de frustrare i-a alimentat senzația că era urgent să acționeze. A luat-o la fugă.

— Ce faci? a strigat dr. Castelli după el.

— Nu-mi permit luxul să mă plimb, i-a strigat el peste umăr. Dacă nu poți să ții pasul, întoarce-te!

— N-aș putea să ies niciodată singură de aici, i-a strigat, iar el i-a auzit pantofii comozi pocnind pe beton, când a luat-o la fugă după el.

Faptul că el avea lanterna fusese încă un imbold.

Când a ajuns la puțul liftului, în capătul celălalt al tunelului, respira greu. Dr. Castelli rămăsese multișor în urmă, dar tot o auzea alergând după el în întuneric, așa că n-a avut inima s-o lase acolo. Fața ei i-a apărut în raza lanternei, îmbujorată și transpirată, iar ochii ei mici și vioi aveau o expresie care aducea cu durerea.

— Tu chiar vrei să scapi de mine, așa-i? a icnit ea.

S-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi.

— Nu mă descurc prea bine, nu?

A pornit pe scări.

— Hai!

A auzit-o gemând când s-a îndreptat, apoi inspirând adânc și pornind prudentă după el.

Când s-au apropiat de capătul scărilor, lumina felinarelor din zona parcului Island Gardens a început să pătrundă printre gratiile porții. MacNeil s-a apropiat cu precauție și s-a uitat în parc. La douăzeci de metri de el era o lumină de la cafeneaua Island Gardens. Era o clădire micuță de cărămidă, chiar lângă gard. Vara, clienții stăteau pe terasă, își sorbeau cafelele și răcoritoarele și priveau peste Tamisa la colegiul naval Old Royal, din Greenwich. Acum terasa era pustie, iar prin fereastra cafenelei MacNeil a văzut silueta unui bărbat trântit pe un scaun. Lumina albastră a unui ecran de televizor licărea în întuneric. Putea să vadă țeava unei puști îndreptate spre tavan, arma fiind trecută prin brațul scaunului pe care stătea bărbatul. În mod clar era paznicul de la intrarea în pasajul pietonal. Și probabil își imagina că era o sinecură. Cine ar fi încercat să ajungă pe insulă prin tunel? Și de ce? MacNeil a dus degetul la buze, atrăgându-i atenția lui dr. Castelli să păstreze tăcerea, și l-a urmărit

câteva minute. Bărbatul nu se mișca. Erau șanse bune să fie adormit, dar nu aveau cum să-și dea seama până nu se cățărau pe poartă și treceau dincolo. Când ar fi fost prea târziu. Dar MacNeil nu vedea altă variantă și a încercat să estimeze cam cât timp i-ar trebui să parcurgă distanța dintre tunel și cafenea, dacă paznicul ar fi fost alertat de prezența lor. Nu destul de repede, și-a spus el. Dar dacă paznicul dormea, într-adevăr, atunci ar fi fost moleșit, iar cele câteva secunde care i-ar fi trebuit să se dezmeticească puteau fi suficiente ca MacNeil să ajungă la el. Nu era decât o modalitate de a afla. A pus lanterna în buzunar, s-a cățărat repede pe gard și a trecut în cealaltă parte. A sărit fără zgomot și s-a lipit de poarta întunecată, uitându-se neliniștit spre cafenea. Tot nicio mișcare, l-a făcut semn din cap lui dr. Castelli, iar aceasta s-a chinuit să se urce pe gratii. Sus a ezitat.

— Nu știu dacă pot, a șoptit ea.

El a oftat și, exasperat, s-a uitat spre cer. De ce Dumnezeu se lăsase convins să o ia cu el? A pășit sub lumina felinarului și i-a întins mâna.

— Hai, prinde-mă de mână!

Ea l-a ascultat, iar MacNeil a strâns din ochi de durerea pe care o provoca strânsoarea mâinilor lui arse. Dr. Castelli s-a folosit de forța lui ca să se echilibreze când a trecut peste gratii, după care și-a pierdut stabilitatea și s-a prăvălit peste poartă, însoțită de zgomotul făcut de materialul sfâșiat al fustei. A scos doar un mic sunet, ceva mai mult de un suspin. Dar a părut să răsune ca un clopot în liniștea parcului. MacNeil i-a dat drumul, iar ea a căzut în genunchi. S-a răsucit la timp ca să-l vadă pe paznic ridicându-se în picioare.

— Rahat!

Nu avea timp să mai gândească. Nu aveau unde să fugă. MacNeil a început să alerge spre cafenea cât îl țineau picioarele, aruncând pumnii prin aer ca pe niște pistoane. Vedea expresia speriată de pe fața bărbatului, tulburat și încă nu complet treaz, când MacNeil se apropia în goană de el. Era și nedumerire

acolo. Momentele acelea de confuzie i-au fost suficiente lui MacNeil să parcurgă distanța. S-a întors într-o parte, să spargă ușa de sticlă și s-a repezit cu toată greutatea spre bărbatul uluit. Amândoi s-au prăbușit la podea. Televizorul portabil a zburat răsucindu-se prin cameră într-o ploaie de cioburi, iar imaginea și sunetul s-au oprit.

L-a auzit pe bărbat gemând când a aterizat peste el și cum tot aerul din plămâni i-a ieșit într-o singură suflare sfârșită. Pușca a căzut zăngănind pe podea lângă ei. Detectivul l-a apucat de guler, l-a întors cu spatele pe podea și l-a lovit de două ori cu pumnii lui mari, ca niște jamboane Belfast. Primul i-a spart buza. Al doilea l-a lăsat inconștient.

MacNeil a rămas aplecat peste omul întins pe jos, încercând să-și recapete respirația, iar mâinile îl dureau aproape la fel de rău ca atunci când se arseseră. S-a uitat în jur când a auzit-o pe dr. Castelli apropiindu-se. Ea s-a oprit în ușă și s-a uitat la el.

— La naiba, mi-am stricat fusta! a bombănit ea. El i-a aruncat o privire ostilă, iar ea a adăugat: E clar că obișnuiești să te așezi pe oameni, domnule MacNeil.

I-au scos pazniculuicămașa și pantalonii și le-au rupt în fâșii ca să-l lege și să-i pună căluș. MacNeil i-a luat pușca și au plecat în parc, spre Saunders Ness Road. Strada era pustie. De-a lungul ei se aliniau case semidecomandate și blocuri de apartamente, iar MacNeil se simțea vulnerabil aici, în lumina puternică a felinarelor stradale. Dar nu se vedea nicio mișcare pe nicăieri și nicio lumină prin case. Se întreba dacă oamenii care locuiau aici dormeau mai bine, știind că bărbați înarmați îi apărau de gripă.

În capătul străzii, au trecut pe lângă Poplar Rowing Club și au intrat pe Ferry Street.

III

Din St. David's Square puteau vedea malul celălalt, de unde veniseră. Catargele și velatura lui *Cutty Sark,* Old Royal Naval College și macaralele aliniate pe mal, aduse acolo pentru a construi noi

apartamente de lux, dar care nu mai funcționaseră de la declararea stării de urgență. Pe țărmul noroios de sub chei rugineau trei carcase de bicicletă, jumătate îngropate în mâl.

Au găsit Consort House în colțul sud-estic al pieței și au urcat scările până la ultimul etaj. La fel cum făcuse Pinkie cu 24 de ore în urmă, au găsit numărul 42A în capătul coridorului, lângă o fereastră cu vedere la râu. Numele ei era trecut pe plăcuță. Dr. Samantha Looker. MacNeil a încercat ușa cu vârful degetelor, iar aceasta s-a căscat. Cineva o lăsase deschisă. Holul din spatele ei era întunecat. MacNeil i-a făcut semn lui dr. Castelli să rămână acolo. A ridicat pușca la piept și a înaintat cu prudență prin apartament. Fusese bun la trageri, în general nimerea ținta în 19 din 20 de cazuri. Dar niciodată nu trăsese cu arma când era furios și niciodată nu o îndreptase spre o ființă umană. În față vedea luminile stradale care desenau pe covorul din sufragerie formele ferestrelor. A ajuns la o ușă care dădea spre un dormitor. S-a uitat înăuntru. Patul era gol. Nu se dormise în el. În stânga se afla ușa de la baie, după care ușa de la bucătărie. În apartament era cald, dar nu aveai impresia că era locuit. De acum nu se mai aștepta să găsească pe cineva în sufrageria din capătul holului. Totuși s-a apropiat de ea cu precauție.

Când a pășit în cameră, ceva s-a mișcat sub picioarele lui și un țipăt s-a ridicat în aer.

— Dumnezeule! a strigat el și a sărit în spate, apoi a văzut silueta fugară a ceva mititel și negru mergând pe covor.

A bâjbâit după întrerupător, iar când lumina rece și galbenă a inundat camera, s-a întors repede cu pușca ridicată într-un unghi drept.

Dr. Samantha Looker zăcea cu fața în jos, într-o baltă de sânge, acolo unde o lăsase Pinkie. Computerul ei era încă deschis, iar screensaverul ei repeta la nesfârșit călătoria printre planetele sistemului solar. O pisicuță neagră, cu lăbuțe albe, se uita urât la MacNeil din celălalt capăt al camerei. O

călcase pe coadă sau pe labă, iar acum îl privea circumspectă.

S-a întors repede când dr. Castelli a intrat în cameră.

— O, Doamne, Dumnezeule! a spus ea când a văzut cadavrul pe podea, apoi a îngenuncheat imediat lângă Sam să-i verifice pulsul.

A ridicat privirea și a clătinat din cap.

— Rece sloi!

I-a pipăit mușchii brațelor.

— S-a instalat de mult *rigor mortis*. Deci e moartă de cel puțin 12 ore.

S-a uitat din nou la cadavru. MacNeil se gândea că, probabil, între cele două doctorițe nu era o diferență prea mare de vârstă. Chiar și semănau în privința constituției și amândouă aveau părut sur tuns scurt. Poate că toate aceste lucruri au făcut-o pe dr. Castelli să se gândească la propria soartă. Părea tulburată. Pentru prima oară, n-a mai făcut glume.

— Presupun că ea e Sam, a spus ea.

— Cred că da.

— Deci cu cine a vorbit Amy toată ziua?

Dar MacNeil s-a mulțumit să clatine din cap. Putea fi oricine. Un text pe un ecran. Cine ar putea să știe? A pășit peste cadavru și a mișcat mouse-ul ca să iasă din Screensaver. Și acolo, pe ecran, era aceeași căsuță de dialog pe care o văzuseră pe computerul lui Amy. Dr. Castelli s-a ridicat în picioare și s-a uitat la ecran.

— Trebuie să fi fost ceva gen discuție în trei, a spus ea. O teleconferință. Numai că Amy n-a știut niciodată că ea e a treia.

A luat mouse-ul de la MacNeil și a încercat să vadă care erau participanții.

— Nu îi arată decât pe Sam și pe Amy. Deci cealaltă persoană trebuie să se fi logat ca Sam de pe un alt computer. Amy nu și-a dat seama că nu vorbește cu mentorul ei.

Cursorul clipea constant la finalul ultimului mesaj trimis de Amy. *Sam, mai ești acolo? Hei! Sam? Spune ceva!*

Era un drum mort. La propriu.

— Deci n-o să aflăm niciodată cu cine a vorbit, a spus cătrănit MacNeil.

— Poate că încă mai e acolo.

S-a uitat la ea.

— Cum adică?

— Păi, fereastra conversației e încă deschisă. Poate fantomaticul nostru „Sam" e încă on-line.

— Cum am putea să ne dăm seama?

— Întreabă-l!

Dr. Castelli s-a uitat la MacNeil, ridicând din sprâncene, iar el a înțeles ce voia să spună. A tras scaunul și s-a așezat la tastatură, după care și-a dat seama că degetele lui ca bananele nu ar fi putut tasta niciodată ceva precis.

— Hai, mai bine fă-o tu! a spus el, apoi s-a ridicat să-i cedeze locul.

— Ce să-i spun?

MacNeil s-a gândit. Cu cine vorbise Amy, de fapt? Logic ar fi fost Smith. Iar acum știau că Smith era, de fapt, Roger Blume.

— Salut, doctore Blume! a spus el.

Dr. Castelli s-a uitat la el, apoi a dat din cap, înțelegând de ce. Degetele ei s-au mișcat repede pe taste.

— *Salut, doctore Blume!*

Cursorul a clipit tăcut mult timp.

— Nu-i acolo, a spus MacNeil.

După câteva clipe, piuitul cunoscut i-a anunțat primirea unui mesaj.

— *Domnul MacNeil, presupun.*

MacNeil și-a scos cu grijă mănușile și a dat-o pe doctoriță la o parte. Avea nevoie de contact direct, oricât de dureros ar fi fost. A tastat cu mare atenție.

— *Da!*

— *De ce ți-a trebuit așa de mult timp?*

— *Nu ești un om ușor de găsit.*

— *Și acum, că m-ai găsit?*

— *Unde e Amy?*

— *A, direct la subiect.*

— *S-a terminat, Blume.*

— Nu înainte de a cânta doamna cea grasă.

— Avem sânge din casa de pe Routh Road. Avem o fotografie cu tine dintr-o imagine reflectată în ochelarii lui Choy, de când ați făcut pozele pentru pașaport. Știm că Stein-Fracks deține casa. Și ai fost identificat de unul dintre vecini.

— Iar eu am toate celelalte, domnule MacNeil. Oasele, capul, măduva, toate mostrele și toate testele. Fără de care nu ai nimic.

MacNeil a rămas cu ochii pe ecran. Dacă era adevărat, atunci Blume avea dreptate. Nu aveau nimic. Fără cadavru, nu exista crimă. Nu aveau cum să demonstreze nimic. Iar singurele probe pe care le aveau erau obținute ilegal.

— Nemernic arogant ce ești! a bolborosit dr. Castelli spre monitor.

— Ce s-a întâmplat, MacNeil? Ți-a mâncat pisica limba?

MacNeil s-a uitat spre pisoiul care îi urmărea și acum din partea cealaltă a camerei. Dacă ar fi fost față în față, poate ar fi găsit niște replici pe care să i le arunce lui Blume. Dar tastatura îl înfrângea.

— A, și încă ceva: îl am pe Tom. Și pe Amy. Așa că poate facem un schimb.

— Ce să schimbăm?

— Orice dovadă reziduală pe care o ai, în schimbul iubitei tale.

— Să nu crezi niciun cuvânt! l-a avertizat dr. Castelli. E un mincinos nenorocit!

MacNeil s-a gândit o clipă înainte de a tasta.

— Unde și când?

— London Eye, dar ai face bine să te grăbești, domnule MacNeil. E trecut de cinci și ar fi indicat să terminăm treaba asta înainte să se ridice restricțiile și să devii cetățean civil.

CAPITOLUL 25

I

London Eye, un carusel pentru oamenii mari, pe malul sudic al Tamisei. Precum roata unei biciclete uriașe, caruselul se ridica la 135 de metri înălțime, având 17 tone de oțel și de cabluri, și fusese construit într-o epocă optimistă, cu ocazia celebrării mileniului. Peste 30 de capsule de sticlă se învârteau pe latura exterioară a cercului, atunci când se punea în mișcare. Priveliștea panoramică a Londrei din punctul cel mai înalt era deosebită. Înainte de instalarea stării de urgență, 15.000 de turiști veneau anual să se bucure de experiență. Dar, de la sosirea gripei, roata rămăsese tăcută și nemișcată, amintindu-le permanent oamenilor din Londra că lucrurile se schimbaseră. Poate irevocabil.

Pinkie stătea în chioșcul de lemn al cabinei de control, printre cioburi de sticlă, și supraveghea panoul de comandă cu butoanele lui luminoase, verzi și roșii. Era chiar simplu. Nicio mare filozofie. Era genul de lucru la care visezi din copilărie: să ai sub degete o astfel de putere. Apeși butonul ăsta ca să pornească, apeși butonul ăsta ca să se oprească. Ăsta deschide ușa, ăsta o închide, fiecare capsulă e controlată individual.

S-a uitat peste puntea destinată pasagerilor și i-a văzut pe Tom și pe Amy încuiați bine în capsula lor de sticlă. Îl obligase pe Tom s-o ia în brațe și s-o așeze pe banca ovală de lemn din mijloc. Acum era o închisoare fără gratii. Doar sticlă. Ar putea exista o închisoare mai rea decât una din interiorul căreia să vezi tot ce se întâmplă afară? Una din care libertatea e mereu vizibilă, amintindu-ți permanent de lipsa ei?

Pinkie știa că el n-ar fi putut supraviețui în închisoare. Sigur, niciodată nu fusese condamnat. Ucisese un om ca s-o apere pe mama lui, iar autoritățile ajunseseră la concluzia că era prea tânăr ca să fie considerat responsabil pentru acțiunile lui. Dar, mai târziu, când începuse să facă asta de plăcere și pentru bani, știa că, dacă ar fi fost prins, avea să fie nevoit să își ia viața. Nu ar fi putut să stea închis într-un spațiu izolat ca acela zile, săptămâni, ani, cu ușa încuiată, așa cum stătuse întotdeauna în dulapul de sub scară. Ar fi murit sufocat.

Nu se simțea prea grozav. Fluidul se aduna în jurul lui pe podea. Îi era greață și se simțea slăbit. Mușchii începeau să-i înțepenească. Știa că monitorul computerului îi lumina fața și că, dacă ar întoarce capul spre dreapta, și-ar vedea reflecția în geamul care dădea spre zona în care, de obicei, se forma coada. Dar nu voia să vadă cum arată. Voia să-și amintească de el așa cum fusese ultima oară când se uitase în oglindă. Știa că nu era frumos – niciodată nu-și făcuse iluzii –, dar avea trăsături bine definite, puternice. Nu ar fi suportat să se vadă așa cum era acum.

Bolboroseala din piept era tot mai rea. Îi era tot mai greu să respire. Unde era domnul Smith? Ar fi trebuit să ajungă aici de mult, așa cum stabiliseră în schimbul de mesaje pe care îl avuseseră de pe telefonul soldatului mort. Pinkie s-a uitat pe fereastră. Toate turnurile și acoperișurile țuguiate ale Parlamentului, intens luminate, străpungeau cerul negru pe malul celălalt al fluviului, reflectându-se în curgerea lentă și constantă a apei întunecate. Un zgomot l-a făcut să se întoarcă și iată-l, în sfârșit, pe domnul Smith, stând în ușă și uitându-se la el cu gura căscată și cu ochii holbați de groază. Iar Pinkie și-a adus iar aminte cum arăta în ochii altora.

— Cine… cine naiba ești? a întrebat domnul Smith, pe un ton nesigur.

Pinkie a încercat din răsputeri să-și facă rămășițele gurii să-i rostească numele.

— Ssspfff… finkie, a spus el.

Domnul Smith s-a uitat la el șocat.

— Pinkie?

El a dat din cap.

— Dumnezeule mare! a șoptit înspăimântat domnul Smith. Ce s-a întâmplat?

— Aaaccident de maşşină.

— Dumnezeule!

Pinkie vedea clar în ochii domnului Smith: va muri curând. Dar era aici, nu? Urma să-și termine treaba. Nu începuse niciodată ceva ce n-ar fi putut termina. A întins mâna să-i dea sacul mare și negru de gunoi angajatorului său, aflat în partea cealaltă a cabinei de control, iar domnul Smith s-a uitat înăuntru. Pinkie l-a văzut tresărind, simțind duhoarea. Oasele erau încă proaspete.

— Asta-i tot? l-a întrebat domnul Smith.

Pinkie a dat din cap.

— Bun. Poți să mergi?

Pinkie a dat iar din cap.

— Vreau să te duci cu fata până sus! MacNeil vine încoace. Cât stă ea acolo, unde nu poate s-o ajungă, eu negociez ceva cu el. Poți s-o faci?

*

Amy stătea tăcută pe banca de lemn, privind în gol spre Tamisa. Greu de crezut că bărbatul acela ars încă era viu. Știa că nu va mai supraviețui mult timp. Pierdea atâta fluid, încât era uimitor că mai putea sta în picioare. Se întreba ce anume îl determina să facă ce făcea. În mod sigur știa că va muri.

O tăcere încordată se instalase între ea și Tom. O sunase s-o cheme, știind foarte bine că o atrăgea într-o capcană. *Ai încredere în mine,* îi spusese el. Și ea avusese. Doar ca să fie răsplătită cu amăgire și trădare.

— Nu am avut încotro, îi spusese el. Trebuia să aleg între tine și Harry.

— Și ai ales să mă sacrifici pe mine.

Atunci el întorsese capul, vinovăția fiindu-i vizibilă chiar și din poziția în care se afla. Și nu mai

fusese nimic de spus.

S-a auzit fâsâitul pistoanelor pneumatice, iar ușa capsulei s-a deschis când porțile de pe puntea de îmbarcare au fost decuplate și s-au desfăcut. Tom s-a ridicat în picioare.

— Acum sunt doi.

Amy vedea siluetele a doi bărbați care se apropiau de capsulă. Cel ars abia putea merge, dar tot avea în mână pușca SA80. A intrat în capsulă, urmat de un bărbat care i se părea vag cunoscut. Nu era înalt. Avea părul alb, tuns scurt, și niște sprâncene neobișnuit de negre. Ochelari cu rame ovale, argintii. Fața lui părea lipsită de sânge și era încordat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Tom, iar Amy auzea spaima care-i gâtuia vorbele.

Bărbatul cu ochelari l-a ignorat. S-a uitat la Amy, apoi s-a întors spre cel ars.

— Unde e celălalt?

— Da, a spus Tom. Unde e Harry? Mi-ai promis că va fi în siguranță.

Dacă Pinkie ar fi putut să zâmbească, ar fi făcut-o.

— Mort, a spus el, și n-a avut nevoie de buze ca să formeze cuvântul – a ieșit din gura lui limpede ca lumina zilei.

A urmat doar un moment de tăcere înainte ca de pe buzele lui Tom să se desprindă un urlet înfiorător, animalic. S-a repezit în cealaltă parte a capsulei spre Pinkie. O rafală scurtă și asurzitoare a puștii automate a scuipat șase gloanțe care s-au înfipt adânc în pieptul medicului legist, aproape ridicându-l pe sus. Sângele a stropit toți pereții de sticlă, iar Tom s-a prăbușit pe podea cu un ultim zvâcnet. Amy a scos un țipăt. Nu-i venea să creadă ce vedea. Era adevărat că o trădase, dar tot îl iubea. Nu poți să ștergi cu buretele 12 ani cu un singur telefon. Nu mai era cale de întoarcere. Nu mai era timp de păreri de rău. Nu se mai puteau repara lucrurile. Bărbatul ars îl ucisese într-o clipă. Era dus pentru totdeauna. Viața poate fi grea. Dar moartea e înspăimântător de ușoară.

Bărbatul cu ochelari s-a apucat cu mâinile de cap, apăsându-și tâmplele cu degetele.

— Pentru Dumnezeu, Pinkie! Aproape că mi-au explodat timpanele!

Apoi s-a uitat nerăbdător spre Tamisa, întrebându-se, probabil, dacă focurile de armă se auziseră la vreunul dintre punctele de control de pe malul nordic. Dar mare parte din zgomot fusese înăbușit de capsulă.

— Ce vrei de la mine? a țipat Amy la el.

Bărbatul s-a întors spre ea.

— Vreau să taci, a spus el cu asprime. Pinkie o să te ducă sus. Am nevoie de tine ca monedă de schimb în discuțiile pe care o să le am cu domnul MacNeil. Și vreau să te afli într-un loc în care să nu poată ajunge la tine. Orice problemă, și Pinkie te va arunca jos.

Amy a închis ochii. Coșmarul devenise și mai urât. Dacă era posibil. Avea să fie închisă în această capsulă, la 130 de metri deasupra Londrei cu un psihopat ars oribil, care avea misiunea s-o împingă afară dacă negocierile de la sol mergeau prost. Și nu putea face nimic. Singura slabă rază de speranță era că MacNeil urma să vină aici.

— Și ce vrei să obții în schimbul meu? a întrebat.

— Orice dovadă care m-ar putea implica în uciderea micuței Choy.

Era prima oară când Amy îi auzea numele. Se obișnuise să se gândească la ea ca Lyn și era un șoc pentru ea să-i audă numele real.

— Choy! a îngăimat ea. Tu ai ucis-o?

Omul n-a răspuns, iar Amy a continuat:

— MacNeil n-o să accepte niciodată.

— Atunci o să-l ucid și pe el.

— N-ai curaj să ucizi un ofițer de poliție.

— Dacă pot să ucid un copil de zece ani și să-i răzuiesc carnea de pe oase, pot să ucid și un polițist.

Amy a clătinat din cap, încercând să-și stăpânească tremurul vocii și să pară calmă și sfidătoare, deși frica îi răscolise complet măruntaiele.

— Există însă o mare diferență.

— Care-i aia?

— Fetele de zece ani nu pot riposta.

Spera că reușise să-i transmită disprețul pe care îl simțea pentru el.

El s-a întors, a pășit peste trupul lui Tom și a ieșit pe puntea de îmbarcare. Apoi s-a oprit și s-a întors spre Pinkie.

— Butonul verde din dreapta?

Pinkie a dat din cap, iar bărbatul a pornit spre cabina de comandă. După o clipă s-a simțit o trepidație ușoară și au început să se miște încet. Amy s-a prins cu mâinile de bancă și s-a uitat prin plafonul capsulei. Vedea spițele gigantice care începuseră să se rotească și a avut o senzație stranie de imponderabilitate când nacela a pornit, înălțându-se și începând ascensiunea lungă și graduală spre capătul de sus al roții.

CAPITOLUL 26

Erau voci care strigau în noapte. Auzeau zgomotul făcut de pași care alergă. Raze de lanternă se intersectau în întuneric. Nu mai aveau unde să se ducă.

Mai multe autovehicule erau parcate pe Saunders Ness Road, lângă parc, cu motoarele pornite și cu farurile aprinse care făceau din noapte zi. Cum, necum, bărbatul care păzea ieșirea din tunel se eliberase sau venise cineva să-l schimbe și îl găsise legat. Se dăduse alarma. Cineva pătrunsese pe insulă. Cineva care putea fi purtător de gripă. MacNeil știa că aveau să fie împușcați imediat. Panica e cel mai mare dușman al rațiunii.

A apucat-o de mână pe dr. Castelli și au pornit în fugă înapoi, pe Ferry Road. Pantofii ei comozi bocăneau în noapte. Voci ridicate și agitate în urma lor. Un motor ambalat, scrâșnet de cauciucuri.

— Scapă de pantofii ăia! i-a spus MacNeil, iar ea, jumătate sărind, jumătate alergând, și-a scos pantofii și i-a aruncat peste drum.

El a tras-o de pe stradă pe o alee dintre niște bungalow-uri din cărămidă, cu acoperișuri joase și înclinate. A văzut un indicator. Livingstone Place. Se aprindeau lumini în toate casele. Cineva țipa: „Intruși! Intruși!”

MacNeil începea să intre în panică. Au alergat pe lângă grădinițele îngrijite din spatele gardului viu frumos aranjat, iar pe peluzele tunse cădea tot mai multă lumină.

Cineva a strigat:

— Uite-i acolo!

S-a auzit un foc de armă. MacNeil a auzit glonțul ricoșând dintr-o cărămidă, undeva, foarte aproape.

Altcineva a strigat:

— Nu trageți, pentru Dumnezeu! O să ne împușcăm unii pe alții.

Acum și mai multe picioare alergau pe stradă în spatele lor.

Au ajuns în capătul străzii și au intrat pe o alee care mergea de-a lungul râului. Avea cam 300 de metri și era blocată la ambele capete. Fuseseră prinși în capcană.

— Iartă-mi, te rog, vulgaritatea, a spus dr. Castelli, dar să-mi bag picioarele!

MacNeil s-a uitat peste zid spre râu. Apele umflate ale fluviului se loveau de vreo doi metri de pământ moale și piatră, spărgându-se strălucitoare la mal.

Dr. Castelli s-a uitat la el.

— Nu! a spus ea.

— N-avem încotro! i-a spus MacNeil. Dacă ne prind, ne împușcă!

A sărit ea prima și s-a înfipt în nămol până la gleznă. El a aterizat lângă ea și a căzut în genunchi. Mâlul îi absorbea parcă picioarele când s-a chinuit să se ridice, apoi a luat-o de mână și a tras-o lângă zid.

Se auzeau voci și se vedeau lanterne peste tot în partea de sus a zidului. Razele reci de lumină albă au măturat mâlul la doar câțiva centimetri în fața lor, apoi au dispărut.

— Nu sunt aici! a strigat cineva, iar zgomotul pașilor a început imediat să se estompeze, îndreptându-se acum înapoi pe aleea care ducea spre stradă.

— Căutați în grădini!

— Acum!

MacNeil i-a vorbit în șoaptă și, încă ținând-o de mână, a tras-o după el pe lângă zid. Era un drum greu prin mâlul care nu voia deloc să dea drumul picioarelor să iasă din el. Pe urmă au ajuns într-o zonă pietroasă și a fost mai ușor. Zidul cotea spre dreapta, iar deasupra lui erau apartamente. Acum se vedeau zeci de lumini care se reflectau în apă de la ferestre. Aveai impresia că toată lumea din colțul acest sudic al insulei era trează. Și îi căuta. S-au cățărat pe pietre și bolovani, și gunoaie aduse de apă,

obiectele refuzate de o societate neglijentă cu lumea în care trăia, până când au văzut înălțându-se înaintea lor umbra întunecată a vechiului debarcader Felstead.

Au ajuns la adăpostul umbrei adânci pe care clădirea o arunca pe malul fluviului și au găsit treptele care duceau până sus. Pe debarcader se simțeau din nou expuși. Auzeau voci undeva, în spatele blocurilor. Toate ferestrele erau luminate. În capătul celălalt al debarcaderului erau alte scări care coborau până la un mic chei. O șalupă veche, de două persoane, era legată acolo, ridicându-se și coborând lin pe apă. MacNeil știa că era singura lor șansă de a părăsi insula.

Dr. Castelli a alergat după el pe scară, iar MacNeil a sărit în șalupă, făcând-o să se clatine periculos. A smuls capacul bordului și s-a uitat la mățăraia aiuritoare de cabluri colorate de sub el. Ar fi trebuit să știe să facă asta. Dar el fusese întotdeauna de partea legii. Trebuia să fie însă o logică aici, așa că a încercat să urmărească traseul cablurilor care duceau spre cuplaj.

Dr. Castelli l-a dat la o parte.

— Stai! a spus ea. Lasă-mă pe mine! Vin dintr-un loc în care lumea se distrează furând mașini sâmbătă seara.

A refăcut rapid circuitul și a rupt plasticul de pe un fir verde și unul roșu, descoperindu-le miezul subțire, argintiu. Le-a pus în contact, iar motorul a tușit și s-a oprit.

— Rahat! a bombănit ea.

Nu era nevoie de prea multe încercări eșuate pentru a atrage toată insula spre chei.

MacNeil s-a întins peste ea și a tras maneta.

— Mai încearcă o dată!

De data asta motorul s-a aprins și a pornit. Ea a răsucit cele două fire cu mișcări sigure, stabilind contactul permanent, apoi l-a lăsat pe el la volan. Motorul era leneș, iar MacNeil l-a ambalat. Fumul și mirosul de motorină au umplut aerul.

— Dezleag-o! a strigat el, iar doctorița s-a aplecat și a ridicat inelul cablului de susținere peste stâlpul de lemn care ținea șalupa legată.

MacNeil a băgat în viteză, a luat volanul și a accelerat. Partea din față a ambarcațiunii s-a ridicat dramatic când apa din urma lor s-a învolburat într-o spumă albă, iar ei au ieșit din umbra cheiului spre partea navigabilă a fluviului.

În spatele lor au auzit voci furioase și câteva focuri de armă. MacNeil s-a ferit instinctiv și a văzut spuma care se ridica din Tamisa de la gloanțele care se trăgeau spre ei. Se întreba de ce se mai agitau. Dacă el și doctorița ar fi adus gripa acolo, atunci oricum era prea târziu.

A îndreptat șalupa spre celălalt mal, ieșind astfel din raza puștilor de pe insulă, apoi s-a întors și i-a strigat doctoriței:

— Ajungem mai repede cu barca până acolo. E un debarcader la London Eye.

Ea a încuviințat cu o mișcare din cap, iar când au ajuns la malul sudic, el a virat spre nord, ca să traverseze bucla pe care o făcea fluviul, păstrând distanța față de insulă, trezită acum în spaimă.

CAPITOLUL 27

I

Luminile orașului se întindeau acum sub ei, o învălmășeală aiuritoare de cartiere înghesuite unul în altul de-a lungul cursului șerpuit pe care îl are Tamisa spre est. Clădirea Parlamentului, controversata Porticullis House, aisbergul de beton care era Ministerul Apărării, cu două treimi din clădire ascunse sub pământ. Departe, în dreapta, luminile spitalului St. Thomas, iar în spatele lui, șantierul din Archbishop's Park, unde fuseseră descoperite cu doar 24 de ore în urmă oasele lui Choy, care declanșaseră imprevizibila desfășurare de evenimente ce îi adusese până aici. Se începuse din nou lucrul, după o scurtă pauză de noapte, iar muncitorii se mișcau de colo, colo ca niște furnicuțe portocalii la lumina reflectoarelor. Prea departe ca să o poată ajuta. Chiar dacă s-ar fi uitat spre roată, aceasta nu era luminată și, oricum, se mișca mult prea încet ca să le atragă atenția.

Amy s-a uitat cum capsula care fusese deasupra lor în timpul ascensiunii a ajuns în punctul maxim și a început să coboare. Acum capsula lor stătea mândră la înălțimea maximă a roții uriașe, iar vântul rece din zori vâjâia pe ușile deschise. Șuiera printre spițe și se văicărea printre cabluri ca și cum ar fi fost viu și ar fi dat glas propriei ei spaime.

Cu o ușoară smucitură, roata s-a oprit, iar capsula s-a legănat ușor în jurul axei. Era în cel mai înalt punct. Amy nu putea să se uite în jos. O lua amețeala, iar stomacul i se întorcea pe dos. S-a uitat spre cealaltă latură a capsulei, spre Pinkie. Acesta stătea pe jos, cu spatele rezemat de sticla capsulei și părea semicomatos. Dacă ar fi fost un moment în

care o persoană în deplinătatea puterilor să-l poată doborî, atunci acesta era. Dar Amy nu putea face nimic. Iar când capsula s-a oprit, Pinkie a părut să învie. S-a ridicat greoi în picioare, lăsând în urmă o baltă de ser și s-a târât până la ușă. S-a aplecat și s-a uitat în jos, iar Amy a auzit cum hârâiau căile lui respiratorii distruse, atunci când a inspirat aerul rece. S-a întors, și-a rezemat pușca de perete, după care, cu mare greutate, a început să tragă trupul lui Tom spre ușă.

Lui Amy i-au trebuit câteva clipe să înțeleagă ce voia să facă.

— Nu face asta! a strigat ea. Te rog! E mort. Nu merită așa ceva.

Pinkie a ridicat capul și i-a susținut o clipă privirea. Ochii lui păreau ciudat de triști, plini de melancolie. S-a întors însă la treaba lui, târând trupul până la marginea capsulei. S-a îndreptat, chinuindu-se să respire, și a împins trupul cu piciorul. Tom a căzut fără zgomot în noapte, lovindu-se de elementele structurii metalice înainte de a dispărea rotindu-se în întuneric. Pinkie și-a luat pușca și s-a rezemat cu spatele de peretele de sticlă de lângă ușa din stânga. Amy s-a uitat la el cu inima plină de ură și de repulsie.

— Sper să putrezești în iad!

Pinkie a încercat să vorbească. Dar nu ieșea nimic, în afară de o bolboroseală. Își pierdea puterile.

II

Se apropiau de Tower Bridge, de St. Katharine's Dock și de odioasa monstruozitate de beton care era hotelul Thistle Tower, din dreapta lor. În stânga erau magaziile transformate în locuințe de la Butler's Wharf. Nu departe în spatele lor era apartamentul lui Amy, întunecat și pustiu. Vântul era puternic, bătând dinspre estuar, din amonte, iar curgerea apei îi ajuta să înainteze. În spatele lor, fluviul strălucea verde, ca un curent luminos care s-ar reflecta în apă.

MacNeil își concentra atenția asupra apelor din față. Vechea intrare spre Poarta Trădătorilor din Turnul Londrei era acum zidită. Și nu vedea niciun semn de viață la bordul navei *HMS Belfast,* când au trecut pe lângă ea. O mie de ani de istorie se înghesuiau pe țărmurile fluviului, în jurul lor. Golden Hill, Globe Theatre, St. Paul's Cathedral și poduri peste poduri traversând apele unui fluviu care fusese martor la toate evenimentele importante, de la decapitarea regilor, până la marele incendiu din Londra și blitzkriegul german. Toate strădaniile oamenilor, toată inspirația și cruzimea lor, toată genialitatea și răutatea lor duceau spre acest sfârșit trist. Oameni care se ascundeau în case, înfricoșați de ieșirea pe stradă, condamnați la o viață plină de spaimă și de ură de un singur organism letal.

S-a întors spre dr. Castelli. Poate că acum era momentul să înfrunte adevărul.

— Deci tu ce crezi că s-a întâmplat? a întrebat-o el. Cu Choy și Blume.

Ea a clătinat din cap.

— Cine știe? Cei de la Stein-Francks alergau după un vaccin. Încercau să o ia înaintea altora. Dar mai erau destui care făceau asta. Până la urmă, cine ar fi reușit să producă un vaccin ar fi câștigat miliarde. Știi că numai UE pune deoparte, în fiecare an, peste un miliard de euro pentru a cumpăra vaccinuri și antivirale în eventualitatea unei pandemii.

S-a uitat spre apă.

— Dar nu puteau să producă un vaccin înaintea celorlalți decât creând în mod artificial o versiune a virusului, care s-ar transmite eficient de la om la om. Nu se știe cum, duhul a scăpat din lampă. Choy s-a infectat. Dumnezeu știe cum! S-a dus cu școala la Spring Water în vacanța din octombrie și, fără să știe, a transmis virusul sutelor de oameni de acolo.

Dr. Castelli a inspirat adânc.

— Copiii sunt cele mai eficiente incubatoare pe care le-ai putea avea vreodată. Majoritatea adulților sunt infecțioși din ajunul apariției simptomelor până la patru, cinci zile după aceea. Copiii împrăștie

virusul cu șase zile înainte de apariția simptomelor până la douăzeci și una de zile după. Sunt bombe cu ceas mișcătoare. Nu au idee că sunt bolnavi, dar dau boala tuturor celor pe care îi întâlnesc – când vorbesc, când tușesc, când strănută. Tu atingi lucrurile pe care le-au atins ei și, gata, te-ai infectat. Perioada de incubare este, în general, între una și trei zile, iar o persoană infectează, în medie, 1,4 persoane. Copiii infectează mai multe, iar în comunitățile închise, virusul se împrăștie ca un incendiu de vegetație.

— Deci o tabără în care sunt vreo două mii de copii este cel mai rău loc în care poți trimite un copil infectat, a spus MacNeil.

— Dacă ai fi un bioterorist, cu greu ai putea găsi un scenariu mai bun.

— Dar cei de la Stein-Francks nu sunt teroriști.

— Nu, ei vor doar să facă bani. Numai că, de data asta, au ucis mai mulți oameni decât se așteptau. Vor muri milioane de persoane pentru că undeva, de-a lungul drumului, au greșit ceva. Choy ar fi fost dovada vie. O distrugi pe ea, distrugi dovada.

MacNeil s-a silit să se concentreze la ceea ce îi spunea dr. Castelli, să îi urmărească raționamentul.

— Nu pricep. E clar că și ea are același virus ca toți ceilalți, așa că asta nu demonstrează nimic.

— Nu, te înșeli. Virusul ei e diferit, domnule MacNeil. Tu singur mi-ai spus că laboratorul a descoperit că versiunea de H5N1 pe care o avea Choy era o tulpină modificată genetic.

— Da.

— Deci e diferit față de cel care îi infectează pe ceilalți.

— Cum e posibil?

— Pentru că a suferit o mutație.

Dr. Castelli a ridicat din umeri, de parcă era cel mai natural lucru din lume. Ceea ce și era.

— Virusul gripal face asta tot timpul – se schimbă antigenic, se regrupează, se recombină. De-asta vaccinul produs de Stein-Francks n-a avut efect. Sigur, ei știau că virusul va suferi mutații, dar nu

știau că mutația va fi atât de dramatică. Iar noi nu am știut dacă virusul care îi ucide pe toți a evoluat dintr-o tulpină creată artificial.

Și-a fluturat degetul spre el.

— Dar, care-i chestia: noi știm că Choy a fost focarul pandemiei, iar dacă am putea compara virusul ei cu cel care s-a folosit la producerea vaccinului Stein-Francks, am afla imediat de unde provine. La fel de sigur ca o amprentă. Înțelegi? De-asta a fost necesar să scape de ea.

Acum treceau prin zona King's Reach. În fața lor era Podul Waterloo, iar în stânga South Bank Centre. Deja vedeau London Eye deasupra clădirilor de pe malul sudic al fluviului, care, întunecat, tăcut și nemișcat, reflecta luminile orașului pe cerul întunecat. MacNeil nu avea cum să știe că Amy era prizonieră în capsula din vârf, ținută acolo de bărbatul pe care chiar el îl scosese cu două ore în urmă dintr-o mașină în flăcări de pe Lambeth Bridge. Ce știa el era că, după ce treceau de Royal Festival Hall și pe sub Podul Hungerford, aveau să fie văzuți de oricine ar fi stat să se uite la râu din roata panoramică. Dar Blume nu se aștepta ca ei să vină pe apă. Probabil că acesta se afla de cealaltă parte a roții, supraveghind strada. Dacă opreau motorul și se apropiau fără zgomot de debarcader, atunci ar fi putut să-l ia prin surprindere, pe el și pe complicii lui.

Când șalupa a trecut pe sub noile pasaje pietonale ridicate de o parte și de alta a podului feroviar pe care treceau trenurile spre Charing Cross, MacNeil a desfăcut firele unite de dr. Castelli și motorul s-a oprit. A ieșit fără zgomot pe micul luciu de apă care ducea spre debarcaderul aflat chiar peste drum de Ministerul Apărării.

Două pasarele metalice mergeau de la baza roții panoramice către platforma de îmbarcare. Acolo era ancorat un mare vas de agrement care se legăna ușor pe apă. MacNeil s-a uitat în sus la construcția impunătoare. Doar când te apropiai atât de mult de ea îți dădeai seama cu adevărat de dimensiunile ei

colosale. Vedea lumină în cabina de comandă din capătul zonei de îmbarcare, dar niciun semn de viață.

A manevrat încet șalupa spre debarcader și a sărit pe el să îi lege funia de balustrada albă. Ambarcațiunea s-a lovit de marginea pontonului. MacNeil a îngenuncheat lângă barcă. Dr. Castelli a crezut că o să-i întindă mâna, ca s-o ajute să urce, dar el i-a șoptit:

— Vreau să stai aici!

Ea a dat să protesteze, dar el a întrerupt-o.

— Oamenii ăștia sunt niște asasini, a spus el. Chiar nu e de glumă!

Ea a părut să se resemneze și s-a aplecat în barcă să ridice pușca pe care o luaseră de la paznicul de pe insulă.

— Atunci o să ai nevoie de asta.

Dar el a clătinat din cap.

— Ține-o tu! Dacă se apropie cineva de tine, tragi!

— Și dacă te apropii tu?

El i-a aruncat o privire urâtă.

— Faci o excepție!

— OK!

A sărit peste balustradă și a pornit repede pe puntea acoperită spre promenada din capătul sudic al debarcaderului. Acolo s-a oprit și s-a uitat atent spre baza roții. Cele patru motoare uriașe, roșii, ale căror roți de cauciuc lucrau de zor să învârtă roata cea mare, erau nemișcate. În afară de lumina care se vedea în cabina de comandă, tot nu se zărea vreun semn de viață. MacNeil a ieșit din umbra rampei și s-a simțit vulnerabil sub acoperișul transparent din plexiglas al promenadei, cât a parcurs în fugă cei treizeci și ceva de metri care îl despărțeau de puntea de îmbarcare. Când a ajuns sub ea, s-a uitat în sus la scara care urca în spirală spre întunericul de deasupra, scara de acces folosită de cei care asigurau întreținerea motoarelor. În față, o poartă din gratii de fier îi bloca înaintarea. Gratiile au zăngănit când s-a urcat pe ele ca să treacă în partea cealaltă. Rampele care urcau în zigzag spre platforma de îmbarcare –

unde odinioară stăteau la rând mii de oameni care voiau să trăiască experiența plimbării la înălțime păreau stranii și fantomatice prin goliciunea lor. Auzea vântul care șuiera printre cablurile tensionate care alcătuiau spițele roții și clătina crengile goale ale copacilor din părculețul alăturat. Cablurile masive, de grosimea unui braț de om, se întindeau deasupra lui, ancorând ferm construcția în beton. Erau vreo două chioșcuri circulare, închise de multă vreme. O cafenea cu terasă, de mult părăsită; în spatele ei, un părculeț pentru copii, trist și uitat în absența glasurilor care îl animau odinioară.

Blume stătea lângă o statuie ridicată în memoria Brigăzii Internaționale, care se oferise să ajute poporul spaniol în lupta contra fascismului. Pumni ridicați în aer, fețe întoarse spre cer. Un sfert dintre soldați muriseră. S-a întors, luat complet pe nepregătite de vocea lui MacNeil:

— Ai exact treizeci de secunde să-mi spui ce-ai făcut cu ea, înainte să-ți rup gâtul!

Încordarea de pe fața lui a lăsat locul unui zâmbet care părea chiar ușurat.

— Ei, asta ar fi o mare prostie din partea dumitale, domnule MacNeil. Fiindcă ea și-ar rupe nu numai gâtul dacă mi s-ar întâmpla ceva.

— Unde e?

MacNeil era tulburat. Se asigurase că Blume era singur înainte să-și facă apariția. Totuși, de ce s-ar fi expus Blume așa, singur și neprotejat, dacă n-ar fi fost convins că avea un avantaj asupra lui?

Blume a lăsat capul pe spate și s-a uitat spre cer.

— E acolo, sus!

În prima clipă, MacNeil nu a înțeles, apoi s-a întors să urmărească privirea lui Blume și și-a dat seama că vorbea despre roată. Blume a zâmbit când l-a văzut confuz.

— Chiar în vârf, a spus el. Cel mai bun loc posibil, absolut gratis. Dar este drum lung până jos, dacă nu ești băiat cuminte.

MacNeil s-a uitat țintă la el, simțind cum toate fibrele corpului lui îi cereau să îi provoace acestui

om un rău fizic. I-a trebuit un efort suprem să se controleze.

— Ce vrei?

— Vreau să știu ce știi tu și cine mai are habar despre treaba asta.

Ochii lui MacNeil au căzut pe cuvintele gravate în postamentul de marmură neagră al statuii: *S-au dus pentru că ochii lor deschiși nu vedeau o altă cale.* A spus:

— Știu că a fost un soi de accident. Că Choy s-a infectat cu virusul gripal la care lucrai. Că toată pandemia asta a apărut fiindcă ați fost neglijenți.

Blume și-a dat ochii peste ochii și a clătinat din cap.

— Asta crezi tu? a spus el. Pe bune? Ce drăguț din partea ta!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-a fost niciun accident, MacNeil. Am infectat-o pe biata Choy intenționat. Și am trimis-o la Sprint Waters știind – de fapt, sperând – că va declanșa o pandemie.

La orice s-ar fi așteptat MacNeil de la el, dar nu la asta! Simpla confesiune făcută de Blume îți tăia respirația prin implicațiile ei. Până acolo, încât lui MacNeil nu i-a mai trecut prin cap să-l întrebe decât atât:

— De ce?

Blume a oftat.

— E o poveste lungă și dureroasă, domnule MacNeil. Stein-Francks era în pragul falimentului. O prăbușire catastrofală. Și toate merseseră atât de bine până atunci! O anumită sumă de bani a trecut dintr-o mână în alta, să zicem așa. Anumiți oficiali de la Organizația Mondială a Sănătății declaraseră că FluKill e medicamentul potrivit pentru pandemia de gripă aviară pe care o preconiza toată lumea.

A zâmbit melancolic.

— Lucru care nu le-a convenit competitorilor noștri de la Roche. Practic, am scos de pe piață Tamiflu-ul lor.

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a rezemat de monumentul Brigăzii Internaționale.

— Toate țările mari din Occident au început să facă comenzi. Și vorbesc aici de miliarde. Sigur, trebuie să speculezi, ca să acumulezi. Și așa, am investit sume uriașe în producție. A trebuit să mărim capacitatea de producție ca să satisfacem cererile. Am început să construim o altă fabrică în Franța. Am pus toate ouăle într-un singur coș – sau, în cazul nostru, într-un singur cuib. Dar părea o afacere atât de sigură! Toată lumea voia FluKill. Și după aceea… ei bine, după aceea vietnamezii, cambodgienii și chinezii au început să omoare milioane de păsări. Milioane! Pagubele economice erau uluitoare. Dar au făcut-o. Și, în decurs de un sezon, amenințarea a început să scadă. Gripa aviară trecea, poveștile de groază începeau să dispară din articolele din ziare. Până și OMS-ul a fost distras de alte probleme. Iar guvernele lumii au decis brusc că au alte priorități pentru banii pe care îi alocaseră cumpărării de FluKill. Unele comenzi au fost anulate. Altele nu s-au materializat niciodată. Stein-Francks era absolut terminată, domnule MacNeil. A, mai aveau destui bani. Problema era că toți banii erau băgați în ce nu trebuie. Majoritatea într-un produs pe care nimeni nu mai voia să-l cumpere.

În mintea lui MacNeil s-a făcut, în sfârșit, lumină, ca atunci când se ridică ceața într-o dimineață de toamnă.

— Deci în absența unei piețe pentru medicamentul vostru, v-ați decis să creați voi una.

Blume a dat încet din cap.

— Cam așa ceva. Știam că ne jucam cu focul, dar chiar am crezut că o să-l putem controla. Producem o versiune de H5N1 care se răspândește rapid printre oameni, după care producem vaccinul care te protejează împotriva lui. Evident, nu înainte ca toate comenzile de FluKill să fie epuizate. Sigur, știam că virusul va suferi mutații. Dar ne-am gândit că mutantul va rămâne undeva, în zona de acțiune a

vaccinului. De aici mă tem că lucrurile au început să meargă prost.

S-a uitat la MacNeil, iar marele scoțian a văzut regret în ochii lui, însă nu era îndreptat către toate viețile acelea pierdute. Lui Blume îi părea rău doar pentru că lucrurile „au mers prost" din simple rațiuni comerciale, acelea care îl motivaseră de la bun început.

— Milioane de oameni vor muri, a spus MacNeil. Milioane de oameni au murit deja.

Blume a oftat exasperat.

— Ce importanță are? O viață, un milion, zece milioane. Depinde la ce te raportezi.

— Ai dreptate, a spus MacNeil. Dar numai pentru că fiecare viață în parte e importantă. Și când e vorba de tine sau de cineva apropiat ție, devine ceva personal.

— Exact.

— Cum e pierderea unui fiu.

Blume s-a uitat la el și, pentru prima oară, siguranța lui de sine a părut să se risipească.

— Îmi pare rău în legătură cu asta! a spus el.

— Nu, nu-ți pare rău! Tu l-ai omorât. E ca și cum ai fi luat un pistol și i-ai fi tras un glonț în cap. Ai ucis-o pe micuța chinezoaică și i-ai răzuit carnea de pe oase. Propria ta fiică!

Blume a pufnit printre buzele subțiri, care zâmbeau cu dispreț.

— Nu era fiica mea. Nici măcar adoptivă. Actele ei îți vor spune că a fost adoptată de domnul și doamna Smith, cine-or fi ei. De fapt, am cumpărat-o de pe piața internațională. E uimitor ce ieftin poți cumpăra oameni în ziua de azi! La propriu. Iar copiii cu astfel de diformități costă doar câțiva bani.

MacNeil a văzut cu ochii minții capul reconstruit de Amy după craniul copilului și s-a întrebat prin câte suferințe trecuse. Abandonată de părinții biologici, cumpărată și vândută, apoi trecută ilegal peste graniță. Numai Dumnezeu știe ce tratamente suferise în mâinile bărbaților și ale femeilor care o exploataseră cu atâta cruzime. Și apoi să se trezească

deodată într-o casă dintr-o suburbie bogată a Londrei, să se ducă la școala de acolo și să fie trimisă în vacanță la Sprint Water. Probabil crezuse că a ajuns în rai. Doar ca să fie infectată cu o gripă mortală și, atunci când gripa n-a reușit s-o ucidă, să fie omorâtă chiar de oamenii în care ajunsese, probabil, să aibă mare încredere.

— Ar fi trebuit să moară de gripă, a spus Blume, și să fie incinerată ca toți ceilalți. Cum ar fi putut vreunul dintre noi să prevadă că va supraviețui? Nu puteam permite s-o lăsăm în viață pe dovada vie a acțiunilor noastre. Mai ales când femeia aia de la Agenția de Protecție a Sănătății își tot băga nasul.

— Tu nu ești om, a spus MacNeil.

A făcut un pas spre el, iar Blume a scos din buzunarul hainei un mic revolver. L-a îndreptat cu mișcări nesigure spre polițist.

— Te-ai apropiat destul! a spus el. N-o să stau la negocieri cu tine, domnule MacNeil, așa-i?

MacNeil a simțit că îi tremurau buzele de furie.

— Nu! N-o să fie nicio negociere!

— Atunci va trebui să te omor.

— Da, așa cred.

O mișcare surprinsă cu coada ochiului l-a făcut să privească spre dreapta, exact când micuța dr. Castelli a ieșit hotărâtă din spatele statuii și a repezit patul puștii spre capul lui Blume. L-a nimerit chiar deasupra tâmplei, făcându-l să se prăbușească. Revolverul a zăngănit cu zgomot pe pavaj.

— Rahat nenorocit ce ești! a exclamat ea. Ai omorât toți oamenii ăștia pentru bani! Nu pot să cred că ai făcut asta. Tu… tu ai trimis-o pe fetița aia printre noi, să ne infecteze cu nenorocirea ta, ca un biet îngeraș al morții. Tu… tu…

Nu mai avea cuvinte să-și exprime furia, așa că a sprijinit patul puștii în umăr și s-a chinuit cu stângăcie să îl ia pe Blume la țintă. Acesta s-a sprijinit într-un cot și a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să se apere de glonț.

— Nu, nu trage! a țipat el.

Dar MacNeil a intervenit, a ridicat țeava puștii în aer și i-a luat-o din mână.

— Nu vrei să-l omori? a țipat ea furioasă.

Era greu să-ți închipui că într-un trup atât de mic încăpeau atâta furie și atâta indignare.

— Ți-a ucis copilul.

Dar MacNeil a clătinat din cap.

— Nu vreau răzbunare, a spus eu. Vreau să se facă dreptate. Vreau să suporte consecințele acțiunilor lui. Vreau să stea în fața colegilor lui și să primească verdictul omenirii. Vreau să-și petreacă tot restul vieții putrezind într-o închisoare, undeva, iar fiecare oră din fiecare zi să îi aducă aminte că a pierdut totul.

Dr. Castelli a inspirat adânc și s-a strâmbat.

— Oricum nu puteam să fac drăcia aia să tragă.

— E util să tragi piedica, a comentat MacNeil.

Un singur foc de armă a răsunat, iar MacNeil a auzit-o pe dr. Castelli icnind. S-a întors repede și l-a văzut pe Blume tot la pământ, dar își recuperase pistolul și trăsese. Acum îl îndreptase spre MacNeil. A apăsat pe trăgaci. Nu s-a întâmplat nimic. A mai încercat o dată. Tot nimic. L-a aruncat, s-a ridicat în picioare și a început să alerge spre roată.

Dr. Castelli s-a lovit cu spatele de statuie și a alunecat greoi pe lângă ea. Ținea mâna dreaptă în partea stângă a pieptului, iar sângele i se scurgea printre degete.

— Sunt împușcată, a spus ea, șocată că se întâmplase așa de simplu.

MacNeil a îngenuncheat lângă ea.

— Ce pot să fac?

— Du-te după el!

— Nu pot să te las așa.

— Nu mi-a nimerit inima, altfel eram moartă, a spus ea. Iar eu încă respir, așa că îmi închipui că nu mi-a atins nici plămânul. Du-te!

MacNeil n-a mai avut nevoie de altă invitație. S-a întors și a luat-o la fugă după Blume. În fond, o avea și acum pe Amy. Și probabil că nu era singură acolo sus, în capsula aceea.

Când s-a apropiat de roată și-a dat seama însă că îl scăpase din ochi pe Blume. A urcat în fugă rampa spre cabina de comandă. Era goală. Apoi un zăngănit metalic i-a atras privirea spre cele două scări în spirală care flancau motorul uriaș din partea de nord-est a roții. Blume alerga pe scara din stânga, către partea exterioară a roții, forțat să facă pași mărunți și stângaci. MacNeil a pornit după el. Dar când a ajuns pe trepte, Blume deja urca pe scara circulară care înconjura partea exterioară a roții. MacNeil s-a uitat la el uluit. Omul ăsta era nebun! Era clar că își închipuia că va putea urca așa până sus, pe roată, la capsula în care era Amy. Nu avea altă șansă decât să urce după el, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

În capătul scării s-a uitat în jos și a văzut-o pe dr. Castelli pe rampa de dedesubt. Se sprijinea de balustradă și se uita la el.

— Vezi dacă poți să pornești chestia asta! i-a strigat el și s-a aruncat pe scara circulară.

A lăsat capul pe spate și s-a uitat în sus. Blume era la douăzeci și cinci de metri sau mai mult deasupra lui, urcând treaptă după treaptă ca un posedat. MacNeil a început să urce, iar mâinile îl usturau groaznic de la arsurile de sub bandaje.

Știa că n-avea rost să încerce să urce repede. Trebuia să urce constant, o treaptă după alta. „Nu te uita în jos!” Imediat cum s-a gândit la asta, a privit spre pământ. Din câte se părea, urcase incredibil de mult într-un timp foarte scurt. Inima i s-a umflat în piept, încât a crezut că o să se sufoce. A ratat treapta și era gata să cadă. Frica îl făcea neputincios. „Uită-te în sus”, și-a spus el. Și când s-a uitat, l-a văzut pe Blume trecând de pe scara interioară pe cea exterioară, ca să fie deasupra roții în zona ei curbată. MacNeil a grăbit pasul.

Vântul îi flutura acum cu sălbăticie jacheta subțire și șuiera printre cablurile din jur. Cu toată durerea care le ardea, mâinile îi amorțiseră de frig. Scara începea să-l încline spre spate. Era timpul să se transfere. S-a întors, a găsit o treaptă a scării exterioare și a încercat să pună pe ea talpa grosolană

a bocancilor Doc Martens. Era așa de speriat, că abia mai avea forță în brațe. Timp de mai multe secunde a rămas agățat, chiar la marginea roții, cu orașul înclinat nefiresc sub el. Vedea cele patru coșuri de la centrala electrică Battersea, aruncând spre cer rămășițele umane. *Gândesc, deci pot. Bine ați venit în generația ideilor.* I se părea că trecuse atât de mult de când mersese pe lângă panourile acelea, căutând un om cu numele de Kazinski.

Departe, în stânga, în spatele spitalului St. Thomas, era șantierul unde începuse totul. Ieri, pe vremea asta, visa că lipsea de la serviciu, dormind într-un pat îngust din Islington, prea scurt pentru înălțimea lui de 1,95 metri. Ieri-dimineață, pe vremea asta, Sean încă trăia. Ce simplu ar fi fost să-și dea drumul de acolo! Doar să alunece în noapte și să termine cu toate. Cât de mult i s-ar simplifica viața prin moarte! Era un gând ademenitor! Îl mângâia, îl tenta. Până când s-a gândit la Amy.

A strâns din dinți și a început din nou să urce, mai sus și mai sus, urmărind curbura exterioară a roții care se arcuia spre vârf. Acum stătea ghemuit deasupra, ținându-se cu toate puterile de bare, în timp ce vântul încerca să-l smulgă de acolo. A ridicat capul și a văzut capsula de sus chiar aproape deasupra lui. Vedea două siluete care se mișcau și o umbră vagă undeva, în centru. Putea să fie Amy, dar nu era sigur. Cert era că Blume ajunsese cu bine înăuntru, iar el era acolo, în întunericul nopții, la o sută de metri deasupra apelor înghețate ale Tamisei. Încă vreo câteva trepte și a ajuns direct sub capsulă, unde Blume nu îl putea observa. S-a agățat de structura tubulară și a întins gâtul să vadă ce era acolo. Ușile capsulei erau deschise în ambele părți. Ar fi putut să se arunce prin ușa din stânga și să ajungă pe pragul îngust, folosit la îmbarcare și debarcare. A stat ghemuit în umbra capsulei, bătut de vânt, cu ochii închiși, adunându-și curajul. Dacă eșua, eșua. S-a gândit la inscripția de pe statuia de jos. *S-au dus pentru că ochii lor deschiși n-au văzut altă cale.* A deschis ochii. Era timpul să sară.

Aproape în același moment în care s-a întins să apuce mecanismul care controla ușa, roata s-a smucit și a început să se miște. Dr. Castelli reușise să se dumirească în legătură cu butoanele de pe panoul de comandă. Dar a fost destul ca el să estimeze greșit, ratând bara. Mâna lui bandajată a prins în degete doar aer și a simțit cum se apleacă pe spate, într-o poziție imposibilă. Orașul s-a mișcat sub el și a văzut cum se întoarce fluviul cu nouăzeci de grade.

Umerii i s-au izbit de platforma de îmbarcare și s-a trezit agățat de ea, cu fața la nivelul podelei, uitându-se în capsulă. Și în tot acest timp aluneca, mâinile își slăbeau strânsoarea, picioarele loveau aerul de sub el, iar el știa că va cădea.

Abia a auzit-o pe Amy țipând.

III

Pinkie fusese șocat să-l vadă pe domnul Smith cățărându-se până în vârful roții și întinzându-i mâna de jos, să-l ajute să intre în capsulă. Știuse întotdeauna că domnul Smith era un om posedat de cine știe ce demoni, dar asta i se părea o ispravă ieșită din comun, chiar și pentru el.

Apoi apăruse MacNeil, îl văzuseră toți. Haina lui umflată de vânt, fața palidă și înfricoșată. Părea cumva foarte fragil pentru un bărbat așa de mare și de puternic.

Dar pentru Pinkie nimic din toate astea nu mai conta. Treabă terminată. Era momentul potrivit s-o taie. Se simțea slăbit, leșinat, parcă și delira. Și a fost uimit să vadă trupul mare al lui MacNeil legănându-se brusc în deschizătura ușii și apoi căzând, ca să se apuce de micul prag exterior, căutând disperat cu mâinile un loc de care să se agațe și nereușind să-l găsească.

L-a auzit pe domnul Smith strigând ceva batjocoritor și l-a văzut cum se apropia de ușă. L-a lovit pe MacNeil cu piciorul în față și apoi l-a călcat pe mâinile bandajate. Pinkie s-a uitat la mâinile acelea, la pansamentele rupte care îi bandajau

arsurile dureroase. Și pentru prima dată s-a gândit că MacNeil fusese cel care intrase în foc ca să-l scoată pe el din mașina în flăcări.

— Nu face asta! i-a spus el domnului Smith.

Dar singurul sunet care a ieșit a fost o suflare slabă și parcă sugrumată.

— Nu e corect, a spus el.

Dar domnul Smith nu-l asculta.

— Oprește-te! a urlat el.

O bolboroseală înspăimântătoare. Domnul Smith l-a auzit de data asta. S-a întors exact când Pinkie a ridicat pușca SA80.

— Pinkie, ce faci?

Ultimele gloanțe l-au propulsat pe domnul Smith direct pe ușă, iar acesta a zburat în noapte precum un înger al morții.

MacNeil se ducea. Nu mai putea să se țină. Pinkie a auzit hohotele lui Amy, de frustrare și de neputință. „Ce păcat”, s-a gândit el. A lăsat pușca și s-a apropiat împleticindu-se de ușă. I-a întâlnit privirea lui MacNeil. I-a văzut frica. Și a simțit cum propria lui viață se duce.

— Îmi pare rău! a șoptit el și era sincer.

Dar știa că nu-l va auzi nimeni. MacNeil cădea când l-a prins Pinkie, iar acum era ținut de el; viața detectivului era, la propriu, în mâinile lui. Poate că ar trebui să plece împreună. Sau o viață salvată de mâinile acestui om mort ar da, în sfârșit, vieții lui sensul care îi lipsise întotdeauna?

*

MacNeil a închis ochii. Nu înțelegea nimic din toate astea. Dar nu erau întrebări la care credea că merită să te gândești când știi că vei muri. Știa că acesta era bărbatul pe care îl salvase din mașina incendiată de pe Lambeth Bridge și nu avea niciun motiv să-i fie recunoscător lui MacNeil, condamnat cum fusese la atâtea ore de iad. Stătea atârnat acolo, la capătul unui braț cu carne arsă și purulentă, iar când se uita în ochii lui, se uita parcă în abis. Un vid

imens, fără nimic în el. O altă mână l-a apucat de guler și l-a tras. Un efort supraomenesc. Picioare sprijinite în cadrul ușii. Un suspin adânc și hârâit, ieșit din plămânii arși. MacNeil s-a apucat cu o mână de marginea ușii, apoi a pus un genunchi pe prag și a căzut înăuntru, pe podea, complet epuizat.

S-a rostogolit să se uite la salvatorul lui. Dar nu era nimeni acolo. Dispăruse undeva, în abisul care era propriul lui suflet.

MacNeil s-a întors și a văzut-o pe biata Amy cu lacrimile șiroind pe obraji și a reușit să se ridice pe picioarele ca de vată. S-a prăbușit lângă ea pe banchetă și a luat-o în brațe.

În depărtare, primul licăr de lumină de pe cerul iernii se reflecta de la răsărit până în susul râului, iar MacNeil a simțit prima gâdilătură din nas și prima răgușeală din gât.

MULȚUMIRI

Aș vrea să le mulțumesc cu gratitudine tuturor celor care mi-au oferit cu atâta generozitate timpul și cunoștințele lor în perioada în care am făcut documentarea pentru volumul acesta, *Carantina.* Doresc să-mi exprim recunoștința mai ales față de patologul Steven C. Campman, medic legist, doctor în medicină din San Diego, California, profesorul emerit Joe Cummings, specialist în genetică, de la University of Western Ontario, doctorul A. W. (Freddy) Martin (CRFP]. Mulțumiri fostului președinte al Asociației Odontologilor Legiști Britanici, detectivului George Murray, de la Northern Constabulary, lui Graham și Fiona Kane, pentru că mi-au permis să le copiez casa, și lui Alison Campbell Jensen, pentru scorțișoara și cuișoarele ei.

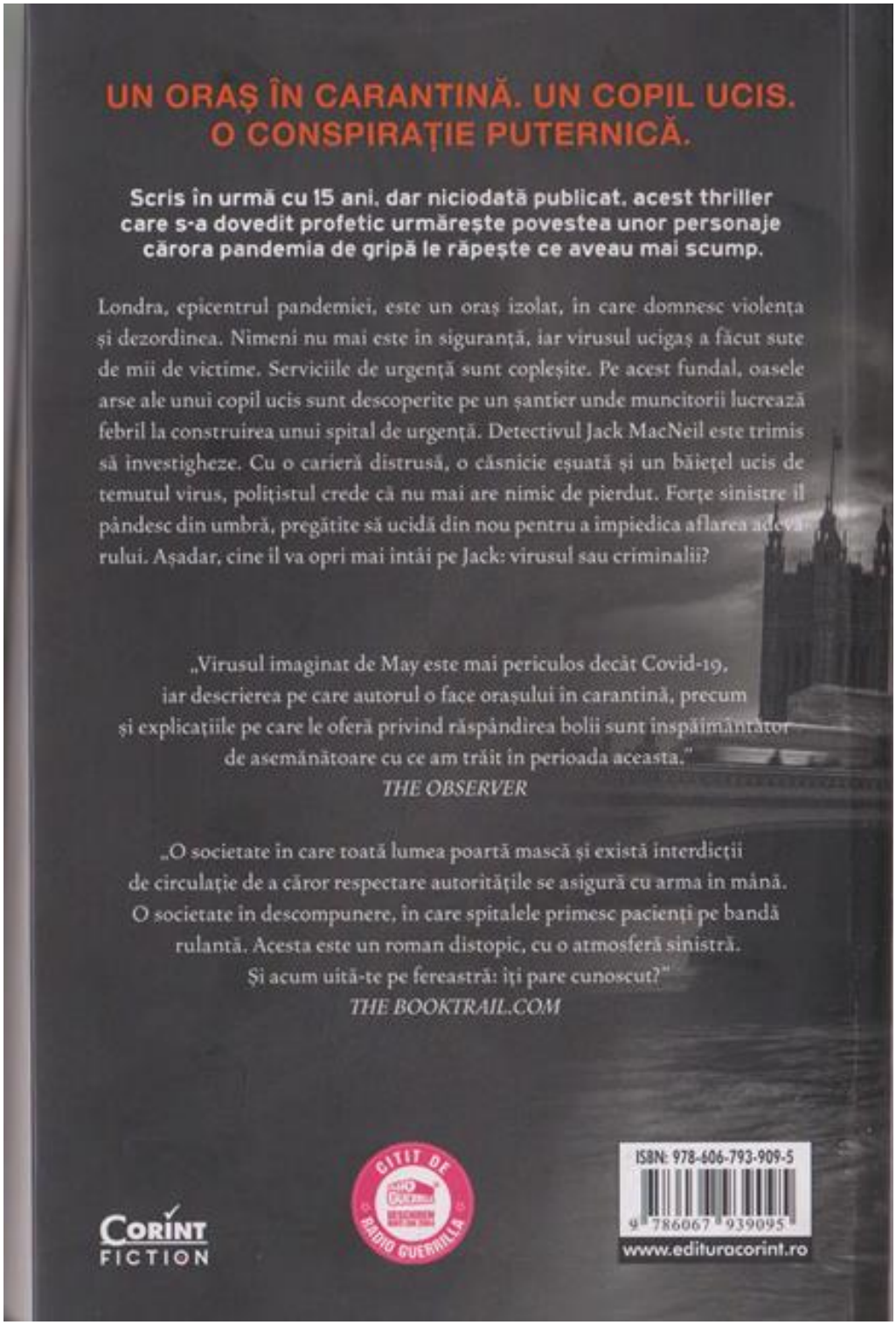
UN ORAȘ ÎN CARANTINĂ. UN COPIL UCIS.
O CONSPIRAȚIE PUTERNICĂ.
Scris în urmă cu 15 ani, dar niciodată publicat, acest thriller care s-a dovedit profetic urmărește povestea unor personaje cărora pandemia de gripă le răpește ce aveau mai scump.
Londra, epicentrul pandemiei, este un oraș izolat, în care domnesc violența și dezordinea. Nimeni nu mai este în siguranță, iar virusul ucigaș a făcut sute de mii de victime. Serviciile de urgență sunt copleșite. Pe acest fundal, oasele arse ale unui copil ucis sunt descoperite pe un șantier unde muncitorii lucrează febril la construirea unui spital de urgență. Detectivul Jack MacNeil este trimis să investigheze. Cu o carieră distrusă, o căsnicie eșuată și un băiețel ucis de temutul virus, polițistul crede că nu mai are nimic de pierdut. Forțe sinistre îl pândesc din umbră, pregătite să ucidă din nou pentru a împiedica aflarea adevărului. Așadar, cine îl va opri mai întâi pe Jack: virusul sau criminalii?
„Virusul imaginat de May este mai periculos decât Covid-19, iar descrierea pe care autorul o face orașului în carantină, precum și explicațiile pe care le oferă privind răspândirea bolii sunt înspăimântător de asemănătoare cu ce am trăit în perioada aceasta."
THE OBSERVER
„O societate în care toată lumea poartă mască și există interdicții de circulație de a căror respectare autoritățile se asigură cu arma în mână. O societate în descompunere, în care spitalele primesc pacienți pe bandă rulantă. Acesta este un roman distopic, cu o atmosferă sinistră. Și acum uită-te pe fereastră: îți pare cunoscut?"
THE BOOKTRAIL.COM
CITIT DE
RADIO GUERRILLA
CORINT FICTION
ISBN: 978-606-793-909-5
9 786067 939095
www.edituracorint.ro

{1} Celebră piesă de teatru scrisă de Agatha Christie (n. red.).

{2} Specialist în odontologie, acea specialitate a anatomiei care se ocupă cu studiul dinților (n. red.).

{3} Jack Vettriano (n. 1951), celebru pictor scoțian. În anul 1992, pictura lui, *The Singing Butler*, a devenit imaginea cel mai bine vândută din Anglia (n. red.).

{4} „Cămăşuță" (n. tr.).

Table of Contents

CUVANT-ÎNAINTE 6
PROLOG 8
CAPITOLUL 1 11
I 11
II 13
III 17
CAPITOLUL 2 21
I 21
II 26
CAPITOLUL 3 32
I 32
II 36
III 38
CAPITOLUL 4 46
CAPITOLUL 5 49
I 49
II 54
III 57
IV 61
CAPITOLUL 6 66
I 66
II 70
III 74
IV 76
V 81
CAPITOLUL 7 83
CAPITOLUL 8 88
I 88
II 92

III 96
CAPITOLUL 9 102
I 102
II 104
III 108
CAPITOLUL 10 117
CAPITOLUL 11 120
CAPITOLUL 12 126
I 126
II 133
III 137
CAPITOLUL 13 144
I 144
CAPITOLUL 14 147
CAPITOLUL 15 150
CAPITOLUL 16 155
I 155
II 160
III 163
CAPITOLUL 17 172
I 172
II 175
III 176
CAPITOLUL 18 180
I 180
CAPITOLUL 19 188
I 188
II 194
CAPITOLUL 20 202
CAPITOLUL 21 205
I 205
II 210

III 210
CAPITOLUL 22 214
I 214
II 216
III 218
IV 223
CAPITOLUL 23 225
I 225
II 229
III 232
CAPITOLUL 24 235
I 235
II 240
III 245
CAPITOLUL 25 250
I 250
CAPITOLUL 26 256
CAPITOLUL 27 260
I 260
II 261
III 274
MULȚUMIRI 277